

קען

יִקְרָא יְבֵתּוֹרַע

זור החיים

אור בהיר

אונקלז

קאג ויקרא יב תזיע

ב' כָּבֵר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאמֹר אֲשֶׁר כִּי

ר' ינש"

(ב) איש חי תזרע. חמר רבי מלולו כסיס
סילוחו כל הדק הדר כל צממה היה וועז גומעא
ברלטהי. קד מירטן" נחפרה בהר חורת צממה
א) פ"י מדורמי פונטונג לגופו, דאסיא טומלה טאלס ומילא
ויפ"ז), וכטטע זאלס נערת דאסיא מהווער מכל
רומנטהדיין זאמ. שטט מינטה געל גומעא ברלטהי זומער גאנז

אוצר התהילים

יב. דבר גוי למלך. טעם חומרו להזכיר פטש ג', ולויל כי נכחות שמורה זו עיקר מזוכמתם רוח על כלאים, וזה חומר נלמוך נגיטיס' שזכרו צדקה. עוד יתבגר על פי מה שזכרנו בספרם (כלון) כי ית랄ל בטעין זכ ולוין סגנויות בעניין זה עד כלון, וזה חומר נלמוך לנפונן למילוי ורוממות, יוו טעין זה שאותה נסיבות צירחן ולמי כתענ"ס כו"ה נלמוך במנעלת וככגוןו'). ה' אך כ' כתמיהל עמו, מה שlion כנ"צ צעכו"ס כי נפסס וגופס חומר עמו, כי נלמיך זיכר בזין ללויק נסיבת. ולוין

כspread פטוק זה וכטוך לפסוק וטה ר' דינן חמוץ נלמוד על חיט תחילה יולדה נקצת. וט' מ"ז הלוגו מילון. וחטאה על ר'ך מהמו (חכמים קל"ט) מהמו וקדש נדוחנו וולדתו ז"ל ("ב' מ', ויק' י"ד") מהמו לכל המעתות וקדש הנענש בדלותה דרכית (בדלותה מ' ב') ור'ם הלאים מרמחף וג', כר'ו, כי ב' יגולות נחלס יולית כלום ולילית בגוף. וכאכ' דעתה הצערתנה מהמו ז"ל ("זוכה מג' פ') כי כפיה כבונגה הדר וכיוון למוליע ימץיך לרעד בכנפה, והטאנז מהתקנות רשות והסמות ימתרך לטופח נפחה טמלה, והטאנז ימץיך בטכליך ימץיך נפק קוזאכ, וולמד (סאכדרון ק"ד) מגניו כל כהדיין במופלך חזקיה כמלך עליו כבאלס הדר נטה בת נזיה ונלה ר' צוב בר בורבו

אור בחיר

(א) טכני יטכני דוקומנט צבאי ממלכתי, לרבות דוקומן נקי צבאי זה סמכותה ווליכותו טכנית. (ב) כל מילוי דוקומן צבאי ממלכתי, והוא יחול עליו וויליךו.

אור החיים

הניעו ימים נוספים ככמיין וגוי' לומר כי מועד זה בתקופה דיניס
כה שפָּלָג צבאות מילך סנאמנְטָה צפָּרָתָה נִקְרָתָה נֶקְרָתָה
כִּי נֶלְקָדַם קְרָבָתָה כִּי פָּרָטָה כִּי גְּמַלְתָּה
הַדָּסָה יֵלְקָדַם קְרָבָתָה נִגְזָרָתָה נִגְזָרָתָה
צָלָלָה קְנָלָה כְּטוֹרָה וּחוֹמָרָה צָבָתָה, הַכָּלָל צָלָלָה
מִבָּהָרָה (ח' מ' ו' ז') מִלְלָיָה מִותָּה יָמָה לְמִיחָבָה
צָבָתָה, וכָּגֵס צָלָמָנוּ זָלָם (חולין ק') צָמָלָה צָבָתָה
נִמְרָכָה (ז') הַלָּל צָנָמָנָה צָמָנָה, הַקָּל צָלָל צָלָל
מִקְשָׁס לְצָלָל דִּין חַלְוקָה (ז' ח' לְלָמָדָה לְכָל צָבָתָה
וְלָל כָּל כִּי צָבָא פָּרָטָה זָבָא נְכָלָתָה זָלָל קְנָלָה
חַדְרָה עַל כָּן יוֹבָר פָּרָטָה זָבָא נְכָלָתָה צָבָתָה, וְזָבָא
גְּנָלָבָה כִּי מִן כְּסָתָס פְּצָצָת כָּוָה כִּי מִזָּהָב מִילָּבָה
צָנָמָרָה צָפָרָתָה נֶקְרָתָה נִקְרָתָה צָלָמָנוּ זָלָם
כְּדָבָרִים כָּס נְמִיחָנָמָן מִפִּי כְּגָדָרָה לְגָדָרָה גַּלְמָן
חַוְסָפָה דָּבָרִים נְכָס חַלְמָה מִתְּנָכָבָה (ז'), וּמְעַתָּה הַיָּן
מִקְשָׁס צָיָוָה כִּי לְגָדָרָס לְמַלְלָה הַפִּלְלָה צָבָתָה כִּי בָּוָה
מַעֲלָמָנוּ כִּי וְעַדָּה, כָּגֵס זָמָקִים כָּל כְּתוּרָה כָּלָה הַקָּרָבָה
עַל פִּי כָּן וְזָהָב צָבָא מִלְפָי מִילָּבָה, כִּי מִילָּבָה כָּוָה
מִזָּהָב צָנָמָנוּה נֶבֶת צָבָתָה זָלָל נְצָוָה צָבָתָה
כָּל שִׁיעָרָה, וְהָס לְלָמָבָה כִּי כָּלָי זָהָר זָלָל טָוָזָה
עַד יַתְנַהֵר כְּכָהָוג עַל פִּי דָבָרִים זָלָם (חַנּוּמָה
חַרְיעָתָה ז') חַח לְזָנוֹנָה צָהָל טָוּנוֹסְרוֹפָם הַתָּרָי
עַקְוָבָה הַזָּהָב מַעֲטָהָים גַּמְיָס צָל כְּקָבָ"ה הַזָּהָב צָל
זָהָב וְכוּ לְמָה חַמְס מִלְּסָה וְכוּ כַּזְיוֹן לוֹ צָבוֹלִים
וְדוֹס וְכוּ לְמָה חַמְס מִלְּסָה וְכוּ כַּזְיוֹן לוֹ צָבוֹלִים
גַּלְוָסְקָהָה הַמָּר לוֹ חַלְמָה כְּקָבָ"ה וְמוֹלָעָה
צָמָר וְדוֹס הַיָּן חַלְמָה יוֹגָה מִכָּל הַמָּר לוֹ צָלָל
גַּמְלָבָה לְמָה חַיְוָה יוֹגָה מִכָּל הַמָּר לוֹ צָלָל
כְּקָבָ"ה מִלְּתָה נִמְרָתָה כְּרָהָלָל הַלָּל נִגְרָף נְכָס
(חַלְילִים ז') מִרְמָתָה כִּי לְרָפָה וְגוּ עַכְבָּרָה
כְּסָפִיק נְחַזְקָתָה תְּנוּמָה כְּתָבָולִים יֵהָזְעִין יוֹקָן
הַמָּר מַעֲטָה כְּקָבָ"ה, לְלָדָי כְּכָבָולִים מָה שָׁמָר
נְכָס מַחְמִיקָהָן כָּוָה לְלָדָה הַמָּר יוֹחָת גַּנְיָה לְדוֹס כָּס
לְפִינְיוֹן), צָלָל נָחַת טָעַס נְכָבָתָה כְּמִילָּבָה שָׁד וּסְמָמִינָה
כְּסָפָה (צָבָתָה קְלָבָ"ה) נָזָב נְמַבָּה הַמָּר הַמָּר וּסְמָמִינָה
כְּסָפָה (צָבָתָה קְלָבָ"ה) נָזָב נְמַבָּה הַמָּר הַמָּר וּסְמָמִינָה

אור בתייר

המה. י"ד) גפס מחד עם מהלגי מות יומת. טו) מהלך שוכנעת מקודס נגנרטא. טז) ר' לחדר ממן מורה, ופיירוטו הוגש זעפלו מוח'ל' צמונות מילא למורה נסמיי אלין אוניכטה נסמוון, אבל צב'ס פסחו פטף על ק' כויה, וכפי' נ' כל נ' נונכט רק בדורות אשכלייט נלה'ט'ה, נ' דרביס צונוגיטס ורק אהר ממן מורה, וה'ס לא יתלה הכלוגן נ'ך ונוויס האכמיין מוו'ן אל ע' געלן ען סדנת לזרע כל'ו למורה והדרנס נלה'ט'ה. יז) אכן נארם זקנוקס מילא קנד שוחר האמור נגע רופת. יט) וזה נס נקער ונו'ז'ו וויס. יט) וכי' יטש לי הפקע צל'ין היה נאס נאם. וכברם לומר שאzapמַת כתמיינט נספעת דוקה'ן צל'ין סטפ' קוז'ע, ואלהן אין קויך ציענונג עלי'ן כל' כויהם, ואס נול' באנפה חאל'ה סטראים נימול'ן כטמירות, אבל נ'ו די ליטוון נויס צאנשי'ן לילדט, האס צ'אל'ה פאכל נול' מאנקה צאנט, אלה נול' צויס האפַט וטרכ' אנט וויא'ה חקל'ן לו' נול' צאנט קויך. כ) פירוט חינה נגנ'יס וכוכ'יס.

אונקלום

קעה ויקרא יב תזריע

תוריע **וילדה** **וכר** **וטמאה** **שבעת**
ימים **בימי נחת** **דottaה** **טמאא:** **וביום**

ר' שׁוֹבֵן

אור החיים

כ' חמימות כנעלא מכתולם, וכחוכת (זכורי יג') ולח' רוח בטומלהה מענירן מן כלין, וח' וסכה נטהה ח', ווועש הווע צמימת כנעלא טרייל קקליפא:
ג. וביום כספניו וג'. געריך לדעת למא כוונך
 לגנות מה וכלהג בכיר למראת כתוליכ
 פרחתה לך כל פרטיו דוויי מילא. ולח' לא כודיעת
 שעריך נומל בזוס ולע' נילאה. בס' נאדוריש הפליג
 צפנת, כמו סדרכו זיל' (חו'כ', סנה קל'ב'), ובזוס
 נאכטמל וס' חממיין, ימול צדר ערלמען, כי לח' יעניך

ויקרא יב תזורייש

אור התהים

אור בהיר

כג) כי מלהל כאס חפי' לחס פלי' נקמו' כלו'ו נקמות זו' נקנ' וכדומה. **כג)** זה שמל' בולול וזה פון גומילא. **כג)** כי גומיל מושכל הנבלתמה במורה מהות וסודות כהו', לפי צידען בלען מסתמ'וסס פכטנן לאכלהו ולוייר ואיך גני' זידיין, קדרה דרכיה דרכיו טוטם, וטאטיית דמי' רבי עקיבא סי' פלורנטינום כמו' צומחנו, אבל זו' בסיס פיעיות הוה' הולמת. **כג)** וווע' זונקן נשלט צו' מכנומו. **כג)** לח' גס חמונומו גל' היכ' טרלאה. **כג)** פי' כל' בילו' וכפרט, כל' נהוג' וול' ווועס. **כג)** פי' מ' סהדרה עטמא. **כג)** כל' נכל' מילן קויטו'. **כט)** והכן סדרביס לטפונען ע"כ סוקוף' לעטלן טיט' חילוק' גין' דיל' לוד' נקל' דהדרה עטמא.

אונקלוס

ויקרא יב תזריע

ראקומה: אטלנטון ות'הא יפן **השמני ימול בשער ערלהו** - ושלשים

אור החיים

ההאך גדול ממטה כתימיין) וזה היה נפלא עס בכתלה. וכן בצדיו ר' עקיבא מזבח כללו מה כבש צבוי חותם צדחו אלה נלעט הולן חמיה בגוף כוועט כי חכלית כזבר נפצע נלעט מה שמנל נזר חלון פרט בזן כי קיota שלדים מכל הוא ערלי). ואלה כוונתו לומר גס צענין ברוחניות לה סקע' חפץ יסיר כתימוכן לארט טענלה מגוז עליו, כתימוכן גס כן כי כל כתומות צענן כי לטרולן הייס הילג נזר וליקות יהת כסיגיס לארט סגעו סמטה גפתותה קרב, וליד סכמיהה כוות גוינו צמו יתזכיר נחלות וכמו ברמותהי פרחת ורוח הילו כי מה זה וזה כי לאמן עד ענור עליו צענעם ימי נקיין וצישם כתימיין ומול וגוי:

ימול נזר ערלוּמוֹ). י' ומזה על פי מ' בקדומו
וי' בערלה כיו' צחיה קקליפה. ר' מ'ו
בכחות כלן כי נזיך לטשות ערלה ובכיס נזימות
בAMILה, וכס מילא, פראעה, מילא, מילא כו'
כלייה בערלה, והוא חומו ימול פירוט וכוכות.
כפליעש כו' מה שפ魯ע טור סדק נ' ולי' נזיך
לכלות, והוא מה שרמו צחומו נזר פירוט ועתנו
נזר שמיין זו חיות, ושור כפרעה חייו מוח
וחופך עוד בטטרוב. וכמיה' כו' דס כמוחס דל
ג' צחימות הילן ערלה ופראעה, נ' סיקוס מלך חד
מגופו^י) יט לאס חלק דס כהו'ס וס' מוערכ
בכללות כהדים ולואס ס' למאנ' דס ז' נ' דס כהו'ס גס
בן צחימות ערלה, והוא מה שרמו צחומו ערלה,
ומהלו נספר צוזכל קקדות (כטמות ח' ר' רס'ג)
ו' ד' קליפות כס כסוניות נצחים כקוקס נסוד
(טה'ג' ו') גויה מגן, ומלה' צבאות ד' קליפות, ר'
כיו' קליפה במנורה המתיizzת ונופלת. ג' קליפה
בקתה. ג' מותח כמלילה דין מלכי קהיל. ד'
צדוקה בחולון ונחלת עט כהו'ל נ' צדוקה גו'
ותומחת לודך וסגן ערלה פקרים נ' ז' זה על
שיניכם כהחת על טומחה לודך ועל כריה ערלה
האר על בן חמר וגווים הטעמיה^ו) וגוי. וליד אchan

אור בהיר

לא) כי אין כללת המילה נטעות בוגר נלה ויפה, אבל ע"י יסורי מטרוף הנקף. לב) צפיפות הגדש דבר לר' חמוץ גלען ממקום עלייו מענומו, וזה רקכ"ס טועני. לג) חמוץ, וול". לד) סולס בגוג סיא נחלילמו, כמו צפירינו נמקומו. לד) מינין כרך מיטר. לה) קודס ארכן.

לכט בתייר

ה' צ' א' י'

ר' יוסי טבולה וס לוי, צענלה נסוף (גמרא פ"ד), לפי זו טבולה וס לוי, צענלה נסוף טבולה וס מפסיק מעריך לטכרכ"ז עד סקיעת חממה זנ יוס הרכזים, סמחרת גזיה (לה) כפרת חללווה - ר' יוס גנעה טבילה נטמה לכלם, והמי דהפקה נטמן גנעה, לומר לך גנעה כלילין (ה) קוו

תמלומה מז לה אל טבילה נfine קודס העלה שמא כלה של נfine בערל גנדל מהלו לטבול יוס קודס געלא שמא אלט פער ליג'ן. נמרומה הילג הטמלוד מילג על כל גודוינו מוה ומבדה צלימה ריש נכלה מקומות לדמן נקוף ווניס ונfine ריש ופ"ה' דמק' פורה וכפ"ק דצמ' מהרי נגמ' טנול יוס דחויריה כיש דכמיג וויל האטמא וטבר וויל נfine דפקחים וכו' וכן כרפל'ג' דמעילא וכו' עכ' נפער לילך לדך, וענין נס נקא'ק דכיבי יומקאל מלמן מאשיילוע ו'ע': יב) חימ' כל' רינס' ריש, וזוקה מרומה מרענן נה לפ' האתבון הומר אטביסור וזה נויא עד מלחה ימי טארה וויל נרכיס לאתטען על זאטל קרבונוטה, וה'ג' להן לוחוקה ניך בנדומת שמוטר כפוויס אטוכו נטכלול ולעיגן קקדזיס (מל'), וזה מוזעכ' למלה של פירט דצעי'ה שט פירטני כהו פירטעה ריש לkip' בגמ' לדנות קדריסט לטוי ודייקת דמס', כל' פטעריס דצעל קרט היל' מונת, ולדרערו נויה, דלע' פירטס כן מסום מהמר האתונג עד מלחה ימי טארה וכפ'ג' (מחל'ע' ר'ל דראוכ' קה דרייטס) (בד"א): יג) פירטן כל' דנרטס להו כו': כי דוש קו פירטונו צל' טבול יוס', וויל עי' סנטמול צדרן לו נבל דנער צטומלהו נויא ממדכת ז' יmiss' יכול סוק' נטנול מיד הילר שטטעל וויל טוואו נטכל מעטער צני וטוקו גטומות עד צינע עלי' העלה שמא מל' העטילה, וכן סטטילס נכין העלה שמא מזק' הוועז ונקרל טבול יוס', וכטכבר רגעינו כל'ג' להה יילד'ם וז' עריא חוכלה נמרומה עד מלחה לה' ז' ימוס ול'ג' יוס דהינייע עד בערל שמאט שלח'ר מ' יוס מן סלידא, כל' יוכלה סוק' נטכלו מהר עטער ז' ימי טומלה גטמה וטפ'ג' נקוף יוס' ח' יט' לה בערל שמאט ולמה כל' מילל מלוומה גל' ט' (מוחוק כפוויס מומת גטומת), ועל זו מזין זאטמאט זאמט וו צטולילא טן טומלה טבול יוס נזיך ליזים דזוקה האטעללה וויזק' יוס' גטמג' כל' ימי טומלה, וחס חייא יוכלה לאציג קדנסים קודס יוס מ'ה קרי ואס קיינע שעד יוס מ'ה טמלה סקימה, וה'ג' כל' הערג' שמאט סוק' עד יוס מ' יוס מן סלידא, וויל נטכט כל'ס, אלה דיעה גטמיה עטולם יוס מן אטעללה אטואו זים' ח' ועד מלחה ימי טרומטה אטואו סוק' מ' יוס מן סלידא, ומוטגה. וויז'ח' כל' נטנו על מה סלמאט ח'ג' עד יוס' להנכם

אונקלום

זוקרא יב תזריע

קעט

**יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה
בכל קדש לא-תגע ואל-המקדש לא-תקרב**

רשות

רלהכה* ותדריך כבודו מליכ' (^{הה' פ'}: 7) חשב. לה חצצ' (למן יטינַה) הילן למן עככ'ו^{**}, כמו שגד' ק' מ' ותבצ' קדצ', ויתצ' קהלווי מהר' (נראה ז' ג' ר' ח' בדמי טהרה). היע' פ' סולקה^{***} (טס) טכווכ' (טס), קדמי טכווכ' היל מפיק כ' ה', וווע סס דער, כמו טוכ' יומי טהרה. מפיק כ' ה', יומי טוכ' סלא: לא תגע. הילכה להוכל (ווע), ^{****} כמו שטעויכ' זיגומות (פ'':) בכל קדרש וגוו. לרבות לח' כתורמה (ח' -

ונקודות (זומב"ג). וולהייס סטה נכחות קווים בכל קדש נל' שיעי טשאטוּ: וראהו הנכון
מגע וומכ"ג מפק, שעננה נל' צייך הול' נדגר החומר כנור, וסוח' כען מקרלה מוקרכ': ט) צהיל"כ מה וא "נדמי" סחמלר,
בכלי"ל צב' נטסה לה (רא"ט), והן פטיריות בדעת שודדי מורה לו רך ג'וונט שמרלה, הול' לפיטר מורה, והמל' גדרמי לדון
רביס, א"ר מייב' ומיס' י"ט אטמתהיט זמוקס מהל', וכל' מהד מאה צמלהה טסלאה פיט' גאנפל, גוס' ליע' קוונטה קלב'ג יוס
צרכיס לאטמאן על' הילימ מלומאה: י) פ"י ל"ז דונט נ"ה ה' חלמונגה, ו"ג' לח' הווער טוואר צלה, וטרגוטס הוועלקט גדים
דלא, וכ"ה' ל' תיריה ולח'ו מזחצח להם, (מצהיל' ימי טארה מזורונ זומיס' זומיס' קוו' זומיס' קוו') סחין
טשרת הגדס צלה צלה ק"ה טירל הומט הול' נס טורויס, מצהיל' הימיס' הול' ציך' לווער טעם וטשרו הול' ק"ה טיאאל הומט
נמא צפערס (ז"ד). ועוד ק"ה יומיס' האגלה בס' טארה גולדון מיס' וווקה הי"ג וול' נס' הפלום, מצהיל'
אדס נל' רוק מאס אאס צלה בס' טורויס, הול' כל' הפס' וח'ס צא' לא דמייס' הול' טואויס' (מ"ל): יא) אלה נ' גנ' מר'!
דיבומו: בכל קדש נל' מגע נלאה להול', מה' הווער להול' הול' ק"ה הול' נונג' מ"ל בכל קדש נל' מגע וול' טמקדץ נל' מצע
מקיש' קדש נלאה, מה' מקדץ נדגר שיט' בו נטיגל' נסמה (טעה ק"ה למקדץ כריכ' צנ'הו ווילמה כי לה' מקדץ' ט' טמע -

אוצר החיים

אור בחד

¹²⁾ פ"י נגלה ומרלה סי"ד (מלון פנוי). וזה מוקן ונכרי וו"ק נ"ק פ"א היי כל צל"י צחמי פ"ק יט ג' הומיות, וכל עוז צל"ג יימול חק

4

וכפר עליה וטהרה מפקר דמי זאת
תורת הילדה לזכר או לנkehnu ואם
לא תמצא ידה כי יש לה ולכך שתי
תרים או שני בני יונה אחד לעלה
ואחד לחטאת וכפר עליה הפטן

יקט בחד

זור החיים

ג'ור ב'היר

הולדגוטים נוציא לפ"ע חוץ ממו טהור כנוגה מדורחים דבר נטול ממחיה ווילך ייט ולע' הפטמיה. מ"ג פ"י לא יה' לנו מהו פסק אספסק כנוגה או גס לאקליג נוגה, ורק לא פ"ז ימי טוהר, מטה"כ נוגה ז. מ"ד) כמה מיל' לישן ייחד, ובס' כ' קרגנטה.

אונקלום

ויכפר עליה ותרכז מוסך
רמיה רא אוורוא דילען
דורקרא או? נקברא: ח' ואס
תשכח ידה במטת אמרא וו
מרחין שפנין או תרין בני
חר עלטה וחד לחתאתה וו

ר' פָּנָא

אונקלום

מִשְׁלַחַם יוֹמִי רְכֻוָתָה: ה וְאַם
גַּעֲנֵבָא תַּלְיד וְתַהֲיֵי מַסְכָּבָא
אַרְבָּעָה עֶסֶר בְּרַחְוֹקָה וְשְׁתִין
וְשְׁפָא יוֹמִן פְּתִיבָה עַל דָם רְכוּ
וּבְמִשְׁלַחַם יוֹמִי רְכֻוָתָה ?בְּרָא אוּ
?בְּרָתָה פְּתִיחָה אָמֵר בְּרַ שְׁתָה
?עַלְתָּא וּבְרַ יְוָה אוּ שְׁפִינְיא
?חַטָּאתָה ?תְּחַרְעַ מְשִׁבָּן זְמָנָ
לוֹת כְּהָנָן: וַיַּקְרְבָּנָה גָּרוּם "

ר' פשוי

שאלה זו מתחילה בההכרזות (ו) והקerrygo. להמזהר* חלון מטבח להכלול בבקרונות מותאם להכלול במטבחה עלי, ומו"כ נמור כ-שקלן ממקלינין קלינונטיה ניוט מ' רק כ-שישים מ", ומהם מוכןן צמיגות לפנים יוס לת' רק מהר יוס לת': (ד) שיין טוחניאן - יוזן

אור החיים

יחמור ציה דין מכך לו למזוזת המולו וכלו מלענלה
הŁמזר לומג, סחף על פי כן יסור ערלמא ממעז
לכטט כה קאילפֿא טפּו טהס זיכר נמנזיו עטניאס
בכמ מעשי קטעזיס זונדר נד קטעז זיכר ויתכטט חלק
כרען, ועל זכ הימרו זל (סוציאיטי גז) ממעז תלמיד
חכם קוזס לאבן גודול (עס קהילך):
וזאם נקצע חלד. עטס טסואזק נומר חלד ולען
סמרק למא זאצ'ר וילדא. גומז נומר כהוועת נומן
ככינס ובה נטונס חיין לו אליג נקצע מינן לרוזות
טומטוס וולדרגויגזיס^ט חלמוד נומר וטס נקצע
חלד חיין זאנער חיין אליג גלידס^ט ע"כ. ואון חיין
מלך על נקצע חיז זהאר זריליסס חיז אליג כמוסיף, כי מלומז
וטס נקצע ולה נומר ולי חלד נקצע זו וולדרבּק גנו'
נכלזון נומר טפּילו זינס זוחל נקצע אליג וטס
נקצע פירוש טפּק, להס כן נטרכז טומטוס
וולדרגויגזיס כי טפּק כווע ולה טיס זאיך נומר
חלד. וטולוי כי נומר חלד לרבות גולדרגויגזיס נומן

אור בהיר

זו מותן יי' ז' ולוינו ניכר זו חולין צ'ג', אך המהךל נפלי במנחות מילך ומו וסיה קמיס. לח' צניעתא ניכר מליכת נקנאה. לט' סרי מינימוס חמץ מל' רצונו. מ' וויש ספק, וט' צ' גדריס. מא' וויש גל' כייא דק' ריבוי א' כיינו הולמים דוקה טומטנס. מב' עכדי סכל מוויסס טאטל פקע עד סחננער ע"ז קרייפה, וה' ג' מוכמס לומור טאגס סתמא דמ' ג' וא' כו' מ' ג'

ז לא כל מפקח וכו' . סס נמאנא ונמנלא (ך"ט) וחילקו נמאנא בליך שנקנו בון מהלך ממש ומחמייס מפיגין וקי"ל מהכחים ופירוש יוקוס וס יוקוק כוכב ולהן צי' יוקוק ככלייך קר פיטך זיל', וככלון מופתת נליכט ס' הפלמת נמנלא (ך"ט) :

ט"ה, יג המפלת מרים וכו' ואפיקו נלקחה
שם הילך ונמלחה מלחה דס (ד"ג ל"ב):
סבולה. היו מדרנית נמלחה (ד"ג ל"ב):
קמפלת מרים עז"ס סמליה דס טס יט מס'
דס פמלה וולס ולוי סבולה:

מן הלו ולפניהם הרוי זה טמא שחוקתו מן החדר. וחיבין
עליו על בית מקדש ושופרין עליו תרומה וקדשים ואין
אומרים שמא מן העליה ירד דרך חנקב. שרוב הדברים
הנמצאים כאן מן החדר. נמצא הדם בפרוזדור חוץ לננקב
הרוי טומאתו בספק. שמא מן החדר בא או מן העליה

שתת דרכ הול לפיק אין שורפין עלי תרומה וקדשים ואין חיבין עלי על ביאת המקדש :
ונילא כל משקה הבא מן החדר מטמא אלא הדם בלבד שנאמר דם יהיה זוכה . לפיכך
אם שתת מן הרחם לובן או (ט) משקה * יורך אעפ' שסמכתו כדם הוואיל ואין מרואי מראה
דם ה' טהור : ? וחמשה דמים טמאים באשה והשאר טהורין ואלו הן . האדרום . והשחור .
ובכךן ברכום . וכמיי אדמה . ובין המונן : ח' האדרום כיצד הוא עינו בעמוד שיצא ראשון
מדם הקואה של בני אדם נתון הדם בנמוס ומקייף לו ורואהו . והשחור בعين הדרי היבש .
בקרון ברכום כיצד יביא ברכום לח גנוש אדמה שעלייו ולוקח מן הכרור שבו הקנה
האמצעי שלו שכלו כמו קנה הוא ובכל אחד ואחד שלשה קנים ובכל קנה שלשה עלים
וטומקוף הדם לעלה האמצעי שבקנה האמצעי ורואה בו . כמיי אדמה מכיד יביא אדמה
מביקעת פיבני וכיוצא בה שהא אדומה ונוטן עליה מים בכלי עד שעלה המים על העperf
בקלייפת השום . ואין שיור למים ולא לעperf ומעכוון בכלי ומשער בהן לשעטו ובמקומו
בכשחן עכוריון ואם צללו חור ומעכוון : ט' ארבעה מראות הולו אם היה טראה הדם כמראה
כל אחד מהן או עמוק מהן הרי זה טמא . היה דינה ממנו ה' טהור . כיצד היה הדם
שחור יתר מבדיו היבש טמאה . היה פחות ממנה כנון שהיה מראהו בعين חוות השחור
או בعين הזפת או בعين העורב ה' טהור וכן בשאר השלשה מראות : י' בין המונן כיצד
חלקלק אחד יין מן היין השרוני של ארץ ישראל חי וחדש ושני חלקיים מים . היה מראה
ההדים עמוק ממנו הרי זה טהור עד שהיה כמוגן זה בלבד . יונאמנת אשה
לירמר במראה והראות ואבדתו וחחכם מטמא לה או מטהר : יא' כיצד מקייף ורואה .
ולוקח המטלית שיש בה הדם בידו וمبית בו ובדיו . או בעלה של ברכום . או בדם
הקואה שבכום . או במיי אדמה . או בתזונ שבכום ועורך לה מפני מה שעינוי רואות ומטמא
או מטהר . ואני מבית זוכית של כום מבחוין אלא במשקה שבכום וייה הוכס רחוב
משחקלו מנה ומחזק שני לוגין כדי שתכנס בו האורה ולא יהיה אפל : יב' אין בודקין הדם
אללא על נבי מטלית לבנה ובכמה . וועשה צל בירוי על הדם והוא עומדר בחמה בירוי שוראה
עינוי כמות שהיא . ולא כל הרואה ציריך לכל אלו הדברים בכל עת שיראה אללא טריoutes

השנת הראב"ד

*ויהי נסחף וכו'. כמו כן נסחף עמו לנו עליינו דס פום

ה' גולן כל מילאה לדומינוות עטמ' נעל' :
ה' גולן חמייס וו' : חבר גראנד' ז' ו' נס דיל
ג' גולן דיל' ו' למוקה' ו' דיל' סול' פלומון' סקג' נס'
ס' פל' ו' וגונן' באל' ה' נס' פלומון' סקג' נס'
ב' בבל' :

הס למו טסולס ר' יכוודת הומל צין כך וכן
הומל צין כך וצין כך פטלה וטביקה ננמכל
דוחטקה

עין יש לחכם בדים. ובעת שיראה מיד יטמא או טהור. *ואם נסתפק לו במראה מן המראות אריך להקיף ולערוך לדידי או לדם הקוה או לשאר המראות: **לעג***המפלת

חתוכה אעפ' שהיא אדומה אם יש עמה דם טמאו
ולאם
או עול סס פ"י קamm מנג סס : ב עול סס קאמ כמג (לעון קויל וענין רmag : ג סס ו סס :
ד עול סס מנג סס : ניגלן מוד זו כטמ"ס מפיינט זקס פסק מולן פ"ק וכלהן פסק

6.5.1.2. *Conclusions* (continued)

הנחות מימוןיות

[6] הרוק עקיבא בן מתלאל טפסם והכימים מטהרים כר ונראה דהאי יורך לא יורך מטהש בעקבות רחמי דאנן וזה נומר לאודומיטי לאלו נען חלון ביצה ונקרו וא' וא' וכן שמאכ' בסוף כל רופיות רוקר או רוקר בבייטה טרפה וויאך אלא יורך דילש' בכיריו ובכטבנעם תנין רוך בשהה וכון משמע פרק יולג היגול דקונני היוק בכיריו ובו משמע יורך טעם לאו' היינו כי' :

קדושה. הלוות איסורי ביהה פיה

עכשווים נספחים למסמך הנקרא "הנחיות לניהול מילויי קיטועי מים ומים נקיים".
בנוסף להנחיות אלו, מתקיימת סדרת הוראות מיוחדת שנקראת "הנחיות לניהול מילויי קיטועי מים ומים נקיים".

לראות בשופורת: אין יהואה שהשתינה סימן יוצא דם *על פלאה יג' קו' מיכל קומת ממלכת ווהס לא פלאטוני וועוד נשלוח לו לרעה הלהת דסמת צפלק הקפהל (ד' כ"ה) מיין קאמון סמס מכם ומונגייס וכו' אה ט עטמאס דס סמלה ווועס לנו פלאויס ומכל גאנטלז לזרקיי כירגען ווועל לייס מלוקה ומאל' סמס ואילס כמסס וכמה זל'יזום סוכנו מס גאנטלז דאסס מאלהס וויפלאטס אס דלאטויל גאנטן זלטפאל על פְּקָד גַּלְעֵד מכל קלון טאנט

ב גס זכ : ב גס זכ : ג עול זכ ס' קג' מ"ז דעת כליה' : ד פול זכ ס' קג' פלא זכ :

טו דופלהamin המגיסים וכו'. סתס מפא וככבר כמתחי נמעלה ובמנמל מפה דלטיה נלייב דרכן למאוי הספער פטיחת קנק געל דסודט כבויו דלוין מהמלחין גולדן ימר טל דזון קמנרו ויט הולקן וגפלק לחוד שטער יטנאל: פלא האשה פאכיניס פטיפלט וכו'. סט נגמ' (ך' ג'': מונול גאנטס וולט נטפומלה לפי טולין דרכה גל פלא לילות צפומפלס: ז' האשה צאנטישס מיס וכו'. (ך' ג'': מלט סטוק פלאט טווק גאנטס ווילט דס דז' מאה. היט ענדזס סטולס וויס וויטנט סטראואו ז' יומ' הווער צוין קרא וכוין קרא פטולס ווינטלט למאר בכ' יוסט וויז ליא ראי חאנט נאקלט פלאטה כ' צ' ט' ז' לטניינו וטעלו כאנטס וויס. וויכזר דען גאנטול דומיס וכו'. להט ברק היוקה צעל געל קיעש מאטה סטולא כחס (ך' ג''): ז' דם ננגולס וכו'. זה מונול גאנטס מנקומוט עטקיין בערך היוקה (ך' ס''): וכיכר דען גאנטול דומיס וכו'. להט ברק היוקה צעל געל קיעש מאטה גאנטולס

הנחות מיטוגיות

[ג] אמר רב הדרה ספר שיטול הלכה כר' חייו ורבא' קרט ראמר עמודת טמא וכתוב כתורהם ויל' בהשכלה דרכ' יוסי לא פטור בישובת אלא בישובת על שפת הספל ומונחת אנטקיה ונטע נזאת דס' ראמר בדרכו דבתר מושב טהור אמר ר' אשנט דילמא לאביני' ליה אלשנচורא אבל גב' ניא' היישון דילמא בדור דרכו מוא' אמר דאס' הקדר. לדילמא טטר דילמא אה דאקדמיה הא כי היה לר' דטחביר אבל לד' רטיקל פרורה בכל עין הא יליין מל' מטר דכיבושת לא פלוי' והר' חייו לא לאל' בישובת לא כל' חנין הא של' ישר שיטול דר' שיטול נז'ני בין ישות' ובין ישות' ראי' בטומנקה וכו' לר' שרדר ואיס'ו'ו' נטצע דס' על התם דאר' יוסי טהורה לא טהור גאנטי' קאמר אלא טהורות טושות וזה ומטה' משות' כו' יש' ולפ羞 דורי' וויל'יך גדר'ש' וויש' שא' אמר ה'השתנות' בדוק' פזאה' דס' דטחביר ה'יא אס' לא דס' טחה' ורא' גדר'לטן' א'ו. ווין' אשה ה'הדרה' ווינ' גדר'ה

טוו

מהדורא תנינא

מילוק אין גלים ספמייה כוונת מנגנוני וכן גלים ספמייה
esco של מנגנון זכרו פולב בכנים הוציאו לו חיים כל' ופמאם פאי
המקורה, גס אין חילוק אין כיילדה הוא וקינס סמוקולקם
מודמייס הוא משוגלה ומיניקס מידת אין פטימט פקנץ גלע
לס. ולעדי טעלדא הילך. דברי קד"כ (ב) (בב).

איא מבלוי שיעא דם בכהרת עי' (יעין ברש"י נדה כ"א ע"א ד"ה בבלא דם. דם לידה) והטעם פשוט כאשר ברורתי במק"א לדוחות דברי המ"ב בסימן מ"ט שסביר שברחם יש תמיד דם בעין כhalb הרחם ולא כן הוא דלא בשעת וסת או סמוך לה דערקען וגדיין סתומין אין שום דם ברחם עי' אם נפתח הרחם ביידי אדים אין הכהרת שיעא דם משא"כ כשמתפעל הרחם להוציא דבר שבזה שפט ר"י בחכמתו שמתפעל גיב' לפתחת פיות העורקין שיפתחו אז יולו דם ויכא.

(הגהות הגרב"פ)

זיוורה דעתה שאלה סב

ל' וְשָׁאַלְתָּה טָמֵя חֲצִיר שָׁחַן כְּלִילִכּוֹת נֶגֶם זָרָק וְפָעֻוט כָּל סָמֵה שְׁמָרוּ מִי לְפִתְּחָר נֶפֶךְ קָנָה נֶגֶם דָּס לֵין

הערורה

סימן קכ' (א) עיש' מיש' הוא ובנו הרוב בהגיה, ובמה"כ שניהם לא זכרו דברי התוס' ב"ק י"א ע"א ד"ה דאון ודו"ק.
ועיין שטמ"ק שם. ועיין Tos' נדה דף י"ט ובמהרש"א שם ודוי"ק.
(הגחות הגורי"ש נתחנהו)

ל (ב) ניב' יעון בתפל"ים סימן קפ"ח ד"ה בשיער ס"ס ג' שכתב בזוהר. שאיא לפה"ק שלא דם כוי' היינו אי נפתח מבנים אבל מבחן עיי' אדם לא כוי עכ"ל. ומלאך זה נראה דاشתמיותיה להמחבר דברי הרמב"ם בפירוש המשניות ר"פ המפלת שכתב בזוהר שרוי אומר שאיא לפה"ק שלא דם מעת שיצא מהורם דבר

הספר נודע ביהודה

וישאללה טניה הצער טהן מהליכות נטהן זורך ופסען כל סמה טהממו לי מפטיר לפא"ק נטהן דסlein.

הערורה

סימון קב' (א) ע"ש מיש והוא ובנו הרב בהגיה, ובמהיכ'כ שנייהם לא זכרו דברי התוס' ביק י"א ע"א ד"ה דין וז"ק.
עפני שטמי'ק שם. ועיין Tos' נזה דף י"ט ובמהרש"א שם ודז"ק.

(הגהות הגורי'ש נתנהנוahan)

(ב) ניב יעון בתפלylim סימון קפ"ת ד"ה בש"ע ס"ס ג' שכותב בזהיל. שא"א לפה"ק بلا דם כוי היוו אי נפתח מבפנים אבל מבחו' עיי אדם לא כוי עכ"ל. ומלבך זה נראה דاشותמיטיה להמחבר דברי הרמב"ם בפירוש המשניות ר"פ המפלת שכותב בכוהיל שרוי אומר שא"א לפה"ק بلا דם מעת שיעא מהורתם דבר

ח' זון איש

לעומת מין טהור, ולפיכך כמג היל"ט דנ"מ קולנו דבכלכם וככפופה לטוהר, ונמהוכס טהור, וזה דלן כהנו"כ מגילה יו"ד כי ק"ץ שלון מילוק נדין הלן פמח"ק גל"ד דין ליה נדין נפהם מנהוג, וככבר מלך עליו וגבורתו ר"ש נאגרותנו לנו"כ כס וגבורו לר' ליה מילוק קדר"מ נלי' כתובנו לר' סוף הכללה שכך מעם ציון מושביחת דנור חי' לחצר מנגנון ציון דס בצלחת, הנ"ה אל הוציא כללו סימן פמחמת סלים, ומ"מ להן זו מכיריע כיוון דבנדיין לדמללה חמילך נקט להן וזה עוד קצת לפ"ז ר"כ"י כ"ה חי' ד"ה נל"מ, טפי' דס ליה וגס זה להן מכיריע, ומ"מ כיוון דע"כ הפללה חמיריה ממפיקות מנהוג, שט כתמעוליות גראם לאסלאט ולתוחן ניכת וזה גויס למן דס, להן לנו' נלמוד פמחה מוחזק מספלה ואידי' גם נאפללה חיל' פלגהה דתנייה' ונתשועי נפלגוח עלי', ודומיהם' נכוורת כ"ג חי' ד"ה עד, מזוהה לדענן נלען דחלי' וככפיהם סקנער חי' פמחה סקנער מנהוג לנו', וח"ג דסמס טהורי דבענן הפללם להה מ"מ טמעין דרדרים לדסה סוח עניין הטלאס יומר מפחימת לי' הראם מנהוג ומשיכי מימי' לנו' נלמוד פמחמת סקנער מנהוג, ואנרג"ס' ויל' סס קרי' נסס הכללה' להנטיל נאכליק ארופף היו' נפמא פי' סלמת, וויאקיפס עמו, וلامק' כ' גלעיל וז בס דעומ סכ"ג.

והוא דכמג בטול חמיכא קטינה דומיה דצפופלים נִיל אַלְמָל
מצפופלים נִיל קדשו קהילה כיוון לדגו דין מלן מכח דס
צפופלים היי זווין כלן רק למימה קטינה דומיה דצפופלים
ונכון היי פמא"ק, ואנדער מוכם מדצלי לאל"ע טקומות צדנאליס
קעניטס ליכע פמא"ק מואט דלע פליק נגמ"כ ג"ז ווילטונג כי
האנטנאלס וקלויפא ולע בוכיות מאה דמענאלין רוחה צפופלים ודרכ'
ברלהזונע זילן לאבשאן מ' ברה'זט הטענונט טו רוח'.

(ב) בפ"ת סי' ק"ד ה"ג נטש רשות ר"ב דמה שולםו"ה
 נטש"ק נל"ז דס ה"ז מילוק זין גרט פטימיה מוכניש
 זיין מנומן, ג"ע דהו מיליכ"מ"ד הפקדר למלה"ק נל"ז דס ולו"כ
 למושוני צפלונגט עדי"ף וכמה"ק סמורר נגמ" שיעו יטסה על
 סטטוסטרו או חכומיה ווותחים חומה על האיפה לדולמר דבם
 קכל"ט ה', וכממן' טלית פ"ז מ"ז, זומנו"ר נמו" נכו"ם כ"ג ה'
 עד, דפטימיה מזמנך גל מיקרי פטש"ק טס נל' קנייש
 לאטישור פטש"ק, וווע"ג דטכנייל ייל לדאלטן טומחה דלטעה טליינו
 זונגעין חמיעוטה לדידה, הילל מ"מ אמעניין דפטה"ק דינגרלו
 הארכו לחערומו לדידה ומונ"ל מהדא דפטימיה מזמנן דהויע עניין
 לאטישום לדידה צפועל נעל כל גופו ומיינל זקניא להלן
 ואצטט, וכ"כ נכל"ז נבלון קלן, דהו פטימה מזמנן צכלן
 פטש"ק, וכמודעה דגס היגון רב"פ נאგטומו על הגו"ג מלך
 עליון כו.

שור י"ל ס"י קפ"מ ועוד קול ממכירת קניון דומין דסקופריה כו' נכ"י ה' נלען קרלו"ש דכמג דס' דלמר ר' נפלקון כו' מלחמת ס"ל דמלט חמיכא טהורה כס' פלומגייטו קמפלט כו' וונס'ם חילינ' דאלכטן דנספומת עארוויא נומיכא ערמא' כו' קאנטיג' שפי' מפלט פלומקן נומיכא קענע דומיין דנספומת אומיכא' כ' קטול, וכ' כ' מכך כו' דכל דלען הוועיג' כס' טנער מיליכ' נונגעול'ה היי' מאנגואר נונגיג' ס' צ'מ' דלען מיליכ' ר' גנדולא, וו'כמי' ג' נמייך דלעו' נולאו' נמדוד מחה' ניעו' דנדראים'ם דאנילו' נגמ' ס' זדנו' דין' הי' לפט'ר לפט'ק' נלע' לסת ודלי' היי' גנדולא, הא' גמיה'ם דטפוני' נו'לה' דס נומיכא' שפער י' נד' היי' ר'ק נספומת כו' דלע' נור' כה' נו'ן נומיכא' גנדולא' יומת מומיכא' קענע' מה' יקנשו' מעון' לדון' על' גודולא' אונטער' הי' מאי' קרלו"ש למוץ' היי' נקנעה, ומתחמע' דהרו'ל' כ' מס' דו' סאי' גודולא' נולאו' זקרנעה דס' ונאקי'ו' נספומת מוקי' מומיכא' גודולא', וס'יס' צ' שטמל' ג' קרלו"ש למוץ' מפי' מוקי' מל' דלע' מפליג' בז' חמיכא' גודולא' נקנעה, וו'ה' מנול' דעם' גוצ'י' דנספומת עזמה' ליט' נב' מזום' לי' פט'ק' נלע' דס' ביז'

יורה דעת קפה הלכות נדה

בית יומת

דרכי משה

בכל עניין מאחר שאין דרך ראייה בכך וצ"ע: (ד) ולפי מה שכתבתי דמייר כי אכן ידיעות היה שunner המקור שלו וכדברי שום המשווה אמר גם בדברי בית יוסוף נכונים בכך וכך בלא בדיקה היה יודע שאין זה דם קפוי רק שהמקור ענקי ולא הצורך להתריך אלא שללא נאמר בו עצמן בגד ראייה הוא בו נגאמ ליל:

במקור אפללו הci תליין בה כשיודע שהכמה מוציאה דם וא"כ גם כן
למה לא נטה ג"כ הדם בחיקתו כפשת משמעות דברי הטור ורבינו
ירוחם וג"ג דקאמר בגמרא ור' פרק המפלח חתיכה אם יש
עדה דם טמא ואם לאו טהורה וכיו' ונראה דשאגי זו שהidea ידווע שנקער
במבחן שלב אונומת חיקום ניגן נז' איזריטט גאנזבור לבון היבט טהור

פרק י

(1) בעניין שנוגע בבראה. פירוט נזכר הולכה אקלומה מוקם ונוגע דם צפנ' סמכיליה נזכרים ולטנו דקלה ניקע דס ייטה ווטה נזכר פירוט ולן כן אף מהnas מונקנת הולך הדס הו נמלטת המילה נמיין קליטו נוגע נזכר: (2) ווא' היהת פוקת לראות כ' זמן שאוותן החתיות וככ'.

הגהות והערות

בג' בכתבי הגנוס אין דברי ב"י מוכרים: כד' כד' גיגרט בכל הופוטים וכה' שבדינו (וכה' ברא"ש) מלבד רפוס קניגסברג שם כתוב "היז גופות", ומסתברא שהזקן מסבכרא ברכם בהרבה מקומות, עליין לעיל העירה כא': כה' בין העיקק הבהיר דברי הבית יוסף: כה' הנה הא"ש העיקק קורס לנו' דברים אחרים מהוזיה (בכללי הפוך שער הפרישה השנה ד), והבן הבהיר שהגענו לה המשך העתקה מזויה, אולם לפניו בrho'ה ליאת אלא דבריו הקודרים, ואדרכה עין שם בהשגה ובהגאה על הרו'ה דושמע להיפן, ובכ"ק קצת משמע שהוא הא"ש עצמו: כה' צ"ל דמנתין (זהו בראש פרק בדף כא ע"א):

דולגה נקמנס ולאכ פירץ מה דפסחין דלון קלחס טמלה מפי קדס ציון
ונמינה דורך סופריה לדוס כן חמילא נמי לא מה טמלה למל' צנעה חיליכ
צאנטוליא ומפני קדם כל דרכא צל חסכה צל לרוחות
צאנטוליא דט צפופרטה זאי מטול דקן
חמילא נמי דפרקן מינא לאצפופרטה
צאנטוליא גדויל קהילו וזון גרייחת נמי
לשליגי רעט חליעו ווחכמיס צפומלע
קאמילא מלחה דס דקהילו יאנט טלא
דכולי מלטה דלון דרכא צל חסכה צל לרוחות
דס צאנטוליא וכוי, נמי צאנטוליא גדויל
מיידי דרכמי קוה פיויזעל דקמס חAMILA
צאנטוליא קוגעל וומזוס כל פירץ קהיל'ך
קמס פליגמיהו קה מפרט וכוי, ומיזו
ענין פסק קלחס צנעל פאלט נטפחתם קאנדר
לול דס דקיי"ל שי מפער נפנית קאנדר קילוק אין
ובטל להרשות רבו זונטוליא:

כ' דם היוצא מן האשה בינו ל'ח בין יבש טמא ול'א עוד וכ'ו. פירוט לה'פ' לדוחה נשים מוכחת טליה דטילה נטה מומלצת כד' היל' תمامה המכלה ציט לא נמן מעין כי ר' זמיין נפרק המפלם (ז' כ'ג'). ענשה נלפקה יהוד טקינה מפלם מכון קליפות קדומות טלה נלופחים וומרו נאקס ו' ומה יק' לא נמן מעין וכו' וסוג מעשה נלפק יהוד שאליש מפלם גמן טרומות לדומות וטהן לופחים וומרו נאקס ו' סומול יק' לא נמן מעין נאקס ו' והיל' כל' לס מימומו טמלה: ו' מ' ש' והוא שיריו נימוחים בתוך מעת' געת וכו'. נעל' דל' מ' מיפצעית ומלוקן לומגרלה:

דס דס המכ גנרטס פליק " (א"ה) כל يولדה טמלה נדה לו לח' טל פי סל' טוליהטת הילג' יוס חמץ וויהד בכ' טל סיולדת זוכר כל צבנה לו על קוילודת קראלו וו יע' אצעט ייימס מס'יא ננדטה ובונא נטלמל (אט' בס' כט') כל ימי זיך קראלו (אט' בס' כט') וטמלה בזועיס ננדטה עכ'ל' ואטעטס מזואר דקרלה דמעטעל כל' וכל' וכון רצ'ן גאנטס פליק הקמפלט (כט). לא' וויס (ויל'ו) דלמניג קומל' דס ג' חטיען נאלטעל חמיכא נידקה דלא' לידה חיינ' נעל' דס נמי טמלה נידקה סאמיכא זונמלה מילגה דס פלי' וו טסולה געלטה לשכ'יו מדרמיג'ו גאנטעל זונטער: וכותבת עוד גאנטצעס אט' (ט' א"ז') כס'יל'ה חמיכא [קלוינע] לאן למ' (אט' [ז]) למ' נט' מסוס רט' שמונען קן יוד'י הקמפלט חמיכא קרוועה פיטקן געלגה כן לב'. וכותבת עוד גאנטצעס פפרק " (ט' א") כס'יל'ה חמיכא נט' מאה

אֲפָאַפְּלִי יֵצֵא מִמְנָה ذֶ בְּצֹרֶת בְּרִיהָ וּבְכָרְמֶלֶת כְּמַעֲמֵל דְּמַלֵּל:
 נְגִישׁ פְּרִיק קְמַפְלֵל מְגַעַּל יְלִי כְּלָל מְעִיקָּלוֹ תְּלֻל לִיהְיָה מִינְמוֹו (ה). קְמַפְלֵל
 מִתְּמַמּוֹת תְּמַהְתָּה לְהַכְּרִיכָּה נְמַרְתָּה לְכַל יְלִי גְּלִיל יְמִימָוֹת כְּרִיכָּה בְּפִנֵּי
 יְכָסְקִיט כְּעָפָרָה: נְגִישׁ נְפִיעַתְמָה סִילָה. וְלֹא דָם. וְכָמַד הַרְמָה ס' וְלֹא (ק' נ')
 נְמַמּוֹת מְעִיתָה וְכָן כְּמַד הַרְמָבֵן ז' לֹא ז' וְכָן מְשֻׁמָּעַ נְגַמְּרוֹת לְהַז': וּמְשֻׁמָּעַ
 יְמִים פּוֹשָׂרִים. זָס (ה): הַכְּלָל דְּמַן מְעִיל לְמִיסָּה מְלָר לִישָּׁן קִיטָּס וְגַטְוָרִין
 הַז מְעֵה לְתַمְתַּם הַז דְּבַעַעַן מְמַה לְעֵמָה וְעֵמָה גְּמַיקָּו וְלִמְכָן קְרָמָה ס'
 ס' לְמַרְקָן וְקָדָר (צ' צ' ט'). וְכָן פְּקָדָה כְּרָמָה ס' וְלֹא נְפָרָק ס' (ק' י'):

דברי משה

(ד*) עיון לקמן סימן קצ"ד אימתי לנ' טמאה משומם לריה אע"ג דיליכא בה משומם פתיחת הקבר:

ר' יונה

(ט) אבל חתיכה גודלה. כיiso נסחיה גדולה מופתולות דקה צדקין יט' לאמנויות ולוממות. בימה יומק כסוף השם קמץ עי' ז': הcker בלא דם. ר' נל' דס בצען מן מקומי ולמיין מסמך יט' בס דס איזו נטפל בכווי' ביט' כמס' עז' כן (מגניט):

חידושי הגדות

[1] אמר רב יוחנן מכיון רב שמעון בן יומלי:

הגהות ועזרה

וציל יערעג דליך בא משומן ליריה טמאה משומן פתייח הקבר" (שהה מצו שידרגו מ"משום" עד להשנוי): לורעין בחירושי הרמביין (נורה כב: ד"ה הא דרנן) שכח דאס לא נומו הו מא מכחה, עזיז'ש השטב. ובhalbוטו נהה להרמביין (פ"ג הי') חכח דראתה דס עכה הרכבה טמאה, יתר מין אפללו השליכה במקlein קליות וכמן יכווחין כל שיש בין אדמתית או שחורת עא"פ שהן קשין אבן מטמאן אורה" ולא הזיך הבדיקה, אליל טיל שבזכמן זהה אין סומכין על הבדיקה וכן משמע מלשון מטמאן אורה שאין וזה מדינא דגמורא (עין יוד' הלכות טריופת סיון לו סעיף טו ברמ"א שאין סומכין כזומה"ע על בדיקה בעין זו לעניין צמקה הוראה). ובב"א כתוב בכ"י "הרמביין" במקומות "הרמביין" וכן הוא ברכמ"ס פ"ה הי"ד זיל' כה' משה הנדף איתא "על סיון קעד או (אול' ציל אי') אמו טמאה ובודורי משה הנדף איתא "על סיון קעד או (אול' ציל אי') נימוחו הרוי וטמאה שدت הוא וקפה וכל הרואה דס ייש טמאה וכוריא לא נומו מעיל' ע"ז הרוי אלו מכחה וטהורה היא": להן טבואר ברא"ש דהינו מומתי עלה הנהן תרי עובדי וחכמים שאלו לרופאים ואחרם להם מכחה או שומא יש לה בתקון מעיה עי"ש: ועדין הוא קטן כשופורת (ועין ס"ט קוצר, ד), ואפשר שנשמרו כמה מיבות

זורה דעתה קפה הלכות נדה

(ז) ואפיילו ראתה דם. אzo קלי למקלט דנעקר מקור צלה נו,
וכו מבדי הטעול ^{עמדו מל} סכמן ולו רימה פוקט לרווח כל
ווען ערונות מחלות שיו ^{כנית כיון}, ופירש ^{נימין יוסף} געמדו מג
ילס מהו ^{אכמן} מהילה דלן פסקה לנוחות דס מתק, והפיכו כת-
טשורה דמליען סדס ^{במיכסה ווותה}.
וכוקס נו ען זו דל ^{העיגג} דלעיל
^{פמיין קפז מען} מלין דמכה, כי
מייל נמכה ^{צנדלין}, חאנַג היל-
אומלאס רימה נמקור ענטו ^{הפלר}
דעטמ. ועלן כן חוץ ופירש ^{לטער}
לע מייל מדם, אלן ^{היל} חמימות
קענות לרמה. וכקצת נדרלי מטה
רוום צ ען ^{כנית יוסף מה} קיטטה
האטמייר ^{במה} טיטטה הקמכת
גמיהול עטמו, וכלן ^{המוריין} פרע ^{הטיעת} וויה, קרי ^{היל} מנמנת לפק

ח' וכן אשה כו'. כתוב סכ"ה "עמדו מג ד"ה לטלין לדליך עין
טענין מעשה הוא יט נפקל, כיון דוגם לעת המסתופות זפס כב', ג' ו'
ס' כ' כתוב רצוי נפס ד"ה יט לטלין כו', ע"ג. מכיון שס
זוקול כזרולא דס נדוח מהמיומן, הילן כטהמיומן¹³ נפלוט
תמןנה נכל דס טוווס:

ג. נעלם סס דן כ"ה
ה' ע"כ ומפטלן ע"ז צס דן
ד"ה נעלמה; מיל"ס מוקמי:
ה' פטל, פון;
ו. מפקם המגולח סס
ה' ק"ב צס פון ופלייט
כ"ה סס פון מילן
כטס רכני שטמן;
מ"קלוּם:

ציוונים ל'רמ"א
גם ציוונים מהש"ד
כן משמע בטורו [פמ"ד]
ו[ר]ובינו ירוחם [נוטין]
מ"ט רכ [ג] והרואה"
ונדר פ"ז ברכות ע"ג

בְּיַאֲרֵהָנֶרְבֶּא

בזאת נקבעו שמותם של עיינן בררא"ש שם (נראה פ"ג סוף ב'): [יא] נהנתן ואברהם בר. כהן דהילין במקה בסימן הקודם (סעיף ה'), וכל שכן מהרי גורנא:

פתחי תשובה

(ז) מוקר ש-ה. עין מענין והבחשות שbowת עיקב חלק א' סימן ס"ה וה ב' סימן (מ"ה) [עה] ובחשובות צמה זרך סימן פ"ז ובחשובות יונין בית יהורה סימן ס"י ובחשובות שב יעקב (ח"א) סימן ל"ז וכספר בא ר' יעקב ז"ד סימן קפ"ה כמה החשיבות בדור ובחשובות חסכ' סימן מ"ז ובחשובות פני יהושע נ"א הילך קלה סימן ו' ובחשובות וכורנן יוסף חילק יהוה דעה סימן י"ב ובשאילת יעב"ץ הילך ב' סימן ע"ג ובגנווע בייהודה קמא ז"י"ז סימן ז"ה בענין קיד' וטינן טינן פ"ט ווילן קיד' ובחשובות בתי אראהם ווילן קיד' בקונטרס פחדוי דוד ווילן נסן לא-ט' ובחשובות בעולן זדרקה סימן ל"ד ובחשובות שמן ווילן חילק ב' סימן כ"א ובחשובות פראות צבי חילק יהוה דעה סימן כ"ב ובחשובות צמה זרך סימן זייד סימן קמ"ה וקע"א וקע"ז ובחשובות משלכות יעקב ז"ד סימן (מ"ב) [מדצ']. ומפני שדבר זה והוא כוונתו ב' לא ניתן רשות לכל יהודה לפוטר הין' בז' כי אם בדור' הדור', מכברא בחשיבות רודע בייהודה וטהורוא גיאיג (שנ' סוף י"ג פ"ח), וכן לא האמת כל

בשאלה: (ה) ראתה דם. עיין בפרק ז' בשם ט"ז. ועיין חותם דעת חז"ש פ"ק ז': ביאורס פ"ק ז': שבחת ברה ודוקא ששחחיה נפלת ללבת החיצון בשעת וסתה, אבל אם נפלת קודם, ובשעת וסתה ראתה דם, טמאה, ובச"ק ח' החומר בויה אף אם רואה דם בחומרה שנעקר ממקורה בשעת וסתה, אבל בשאלה חיקת נפלות ממנה בלא דם טהורה לכולי עלמא. ע"ש. עיין מנהגים ערך ורשות ההלל מ"ט פ"ק ז' ור"ג:

אוצר מסדרים

וחור, ומה שיעור יש ליתן בו אימוחי מיקרי בשעה נסילה או אחריה, עכ"ל. ורואה רודה כבון הבב"ח, והן היבא הש"ץ ס"ק ז לדיין בכ"ה, דומה שהקשה דומה לשערו כי, האשאה מוגשת תקופה בשעת נסילה ובודקה. גם מה שבכתב הבב"ח כאן רforkה של א"א בעשנה ות"ה, ולהלך י"כ ח"ט, וכוכב ב"ה בעשנה ות"ה, ג' רואה לנויד כבב"ח רופף כוון, ובשעתו ותו יובלן דודת הא ות"ה ואנו באה החרואה דואורה בפומנו בא. ועוד אויר החפס של רדררי משה שכירעב רשא דרבבי ב"י וראדו עלל בסימן קפ"ה (עמ"ח) תנברא רארך אם המכקה במקורה לילינן בה, נמצא וזה שווין כבוי במכבה, שיש חילוק בין [שען] הזה, ואין להקשלה בשלותם טעם דאמ"ר לאן לאן כל אן מה היה טמא עלום, מה שאן אין ואם אמרה בלא' שיחרר יודה טמא, והני, אלא פוטל איניה וזה יכשוי שרף שאן שטם שטם שיגורר יוכחה וויאן לאן כי, והא חרב בהגאות שמי וויאן וילכנת נהא אתו ודרכי משה הביאו לקמן בסימן קצ"ז (עמ"ח א') בגין ישאה שרואה דם בשעת הטלע וריגלון, שבבב' ג' וויל' וויל' שיווי לדם וזה וויל' בשעתו והוא דאמ' לאן וכי עולמל לאן מה היה טמאה, קשא גני לא יש לזרם תורתה טמאה אם תראה דין שא' בשעת ריבלה דורך רשא ונש, אללא כבדך דרכו דראש, דראש ואן וויזיון דודת הא מידי עכשוי בשעת צביהו אן אם וויאת חמדי כן לא היהת מעאה לעולם. וכן מכוב בחושכת הרוז' (עמ"ח פט) בגין ישאה שרואה כמין חול, דמשמע שם ורא אזהה באה בשעתו סוף ספאה, אם כן זהו רוחן בכ"ה מאהן וגופלו חיקוציות רביה בשעתו והוא שואין לה וויל' כל טמא, ודלא כט"ז שכבר אך בשעתו וויה. ומגמא ה"כ שבתוב ה"ה בעס"ק י' וויל' רואו אבשרה שיש לה פט, קאי גם אלולעל בהחיק� בשור, וכל שכן הוא, רבס"ע ה' (אנן) [כשאייהו] וויאת דם כלל כהב ריש חילוק בין שעיה ות"ה, וכל שכן אין שואינה דה. ואך דרש"ק כתוב בס"ק ט"ז מ"מ שהרב ה"ה יושב וויל' כבן וח' כי, וויל' ב"ה שטמי יכשר אבוי' רושם דאיין דם רק כבירה, טהורה א' ריש וויל' רואו אין שערקי הטעם דאיין דם רק כבירה, טהורה א' ריש אלן יושם עשת ות"ה, ע"ז, וויל' רואו והם רלא כבון רוחה וויל' רואו וויל' רוחה כבוי מכבה, וזה עמה דם וויל' יחות הוא משומם דורי מחמתה מכבה, הי' הדין כמו מכבה, וזה ברור:

ושער שמי'ה ב-כובנשא שופרטה ו/or זונין אשה שנעקר פCKER שלה. עיין שרי'יק ח' בוגיא בדור הב'ה' דצ'ע' לענין מעשה להקל, כיוון דגס דעתו החזפסה פטפיש'ו רשי'. פירוש, הדוחטפה סכירה לאו לפשר דהה רטההה לרבן היינו החטפחה לצתאות קומין וה, זונין סכירה עיגץ דוד והוד הואה און דילא צאען בעניין הא, אבל פטלי'ו נס בוגן מסטמאן כוון דסם גדרת האו גונגע בשחרור, ולפי זה בהן יעכרא שנעקר מקו' שלה, ירכא גונגע הרם בברשות טמאה בס לדעה החטפחה, והכי פטראן דבדרי הב'ה. גונלים מפניהם דברי בעל חותם דהה החטפחה. פטראן סוס'ק'ן ג' מ' שסבירה לפרש ובריאו להו לחטפחות כוון דהה מקורן גנול רוחה. מאירין דוד הואה לא לא דוד חותם, ולפי וזה בעניך המקרו ובזרואו דס דוד הואה, טמאה, ואיזוין כן להמיין בחטפחות, רק דס לדעת החטפחות שם נהיה גוזא, ומזה שהיא טהורה משוט דאן דרכ' לראיון כן, כמו לטעם ה'ר' שמושן החטפחים האראש' פג' פיטן ב', רוק יעקר החליל דלהאר'ש ביטל' פטלי'ו בע' ז' חותם דהה, ולדעת החטפחות האה' טפאה מהשטע בעג' כבורה, ולהכי יש להחמיר שבמקיר שנעקר הילך דס גונגע בכחרא, זה פטש': פטראן סוס'ק'ן (ט'ב) בין אשה שנעקר פCKER שלה כי, בספר האורתודוקס' (ט'ב) מתייר אשא שגוראה דס מקור שפלו ונוחפש למתה מכיה החזוץין, שאון דרכ' ראייה בוכן, ששל התרהה כשרואה ביל הרשות. ובאיו גונוואן בוכן בוכן טשר מורת קוינטאל שער' פיטן ח' (ט'ב) ננדוריין מקור שנעקר להאר' לחטם חמיטס ורבנן, דילילה שאויא נס הדס שבכקעטס, אל הדס ממש טהורא איזו מיטין, גם כוכב לדיא השוכן מטה מה למוקה, רק בגין מעיס' יוצאנן לחוץ, וכישיציא עעין כיס' ויש לה נק' יש לה דין יאנדרטס' (ט'ב) בין בור' בשיע' צח' צח' פיטן פיט' ייד אונדרטס' (ט'ב) הניג' ואט'ג' ראתה דס וכו', כתיב ה'ר' בוכן עס' פיטן מאה' דר' תער' זונין בעניין בחטפחה פטלאה להבי החזוץ בדור הלא ואראתא שם דס לל', אליא ראייח' כשייטן בובי החזוץ לא היה פוקט לאויאת כל' ומן שאויה ותיכיה בכיה החזוץ טיריה. טיט' ז'ס' (ט'ב) חולק עלי' וכתוב שאויא ורואה שם חולק אין' שע' פטלה לאחר נפליה.

הגדות והעורות

ח כנמה דפסוט קדומים
טינה לאן גאניקהו "טלטלה"
ח'תיכום", נוּם סטמפליגס
גאנס בענימע צלטנט וויאי;
נוּם אונטס מיליגן
נוּם אונטס מיליגן
אפקט האורות דעת:

טו אול' ג'י' ג'וּר, ואוֹל' ג'י' ג'וּר
לעכני יוייזט ניניג זוּ פַּרְעָה
ככ' ג'ג' יי' הַרְמָה ק' ל' סַבָּא
פַּגְּגָן דִּין ז'

ט' עיין דיל מילא מה' ז'
לען ווועגן מילאן קאָרְבָּה
הוּא אַסְטָּה צְרָבָּה גַּמְגָּם ז' ז'
דעת גַּלְעָלָה. ווּמְקַסְּמָה
על מה צְמָה בְּגַמְיָה ק'
סַחְקָה דְּבָרָה וְשָׁמָן כָּבֵב
סַפְּרוּס פְּסָגֶן גַּרְגָּלָה;
וְעַיְלָה:

ונוט למס מכח כלל. ולפי זו הופיעו כינוי זכריה מטהונה. וכן מטעם ספס דוקה צולג נצחון ומבה כו', ועוד: "ול' נז'ים מומו מז'ה ויז'ן כתב לדין וכ' גישו מומך האל גין ושם לומסם. ועוד מלך על רמ'ה' לומסם. ספניאל מקדוק עטמה הסכמי זנירין ספניאל המקור נצית ספניאן זין כוכב טסולה ווילר נן מלחה דס כוכב. ווילר רוחה דס חילוק זין כוכב. ווילר רוחה דס נטילה לאחර נטילה זינה. ומגו. שטעה נטילה לאחאר נטילה זינה. ולמס צויר יט ליקון ז�ה ליטמי מוקלי נצחון נטלה ז�ה מהליא, ספניאלה נטלה ז�ה מהליא. (א) זומיא דשגברת. פירוש, דק סנדקין, וכן ספניאל סוף כסמים: (א) שום קחרוה דס כוכב. וכל שין זין דרכא טן לאחאר נלחות נסן, לכלהן זולוי מהליאין זיון דיס דס, מוכם דנס בסנאנו סס דס עז'ע'ף טול גנווועו.

עלינו בברוך שנות אבינו ואמו כהן מות עליון אללו כך הוא שיעור פושרים במאות החורף: הגה יד (ט) וכמס פוטרים לין פמין ומוכם מממיום פוקן: ואם הם קשים כל כך שאינם נמוכים בתוך מעט לעת טהורה אפיילו אם הם נמוכים על ידי מיעור שמעמכן בצתרניין: הגה (ט) וולס מען נפניאו (ט) ולן גנוווע טסוויס ווילען גדרן לנדווק על די קרטיס: ז' וכ במא דברים אמרודים שם לא נמוחו טהורה בזמנן שהם יבשים גמורדים שאין עמם רם כלל טו (ט) אבל אם יש עליהם (ט) שום לחלה דס שחטמאה: הגה (ט) וסוטן כדי שנממעלו לו גנוווע קלמן, וקידמן לה גנוווע לטעללה. (ט) מייטו כלמה לי לדס נדקה סלט פטעמים כל מה טעללה ווילן גנוווע כלל צוב ליאַה נידקה לנדווק גסה צאיין וויהה חמרן קידיך זא סקלין הנטוקה סלדריס הלו לין דס רק נויס ממכס נגוניגוף מזוז (ט) ודוקו נדקה ציט לה (ט) וקמֶת ווילן גבעם וקמה כמו ענטניגול גדי מנה נעלן סקימן קפ"מ (ט) :

יב (טכ) במה דברים אמרדים שצורך בדיקהبشرיה במפללה כמוין קליפות
ושערות אבל חתיכת דם אף על פי שקשה ואינו נМОת טמאה
ט ז (טכ) (טז) ויש אומרים שגם לוחץ ציריך בדיקהبشرיה יי (טז) אם היה חתיכת
קטנה בשיעור שפופרתת קנה רק שברוקט:

ה במס' ה' נסחף בפניהם ורשותם נזקן. ג' נסחף יתנו מושגנו נמי כו'. נמי מסכם לכך, ע"כ: מה שפניהם נסחף בפניהם ורשותם נזקן. ג' נסחף יתנו מושגנו נמי כו'.

למחץ למחץ

ושם פשע ד ההורף כו'. מפערין נחמיום גראן: שם בסוף [שם מישבן בצרנויגו] מעכמו על קאנפערן ולט' נמה ניקועה טוליעו דס:

ג. בְּגִיאָה (נֶמֶת מַד דֵי)
 וְלִילָה לְזֹה כֵּן מַדִּין
 יְלָךְ מַמְנָס זָוָם כְּרִיכָה
 כְּמַן קְלָפָה דְּקָשָׁעָה
 אֲסָרָה עַמְּדוֹת מַד;
 אֲסָרָה טֻוָה עַמְּדוֹת מַד;
 טֻוָה עַמְּדוֹת סָס כָּכָה, הַדָּבָר
 לְפָלָגָה; רַצְחָה מְזֻרָה
 בְּצִים נִתְהַלֵּךְ אַצְבָּה כָּה
 כָּה; רַחֲמָה סָס קְשִׁין כָּה
 לְהַלְלָה, נְאָזָן כְּפָרָה כְּפָרָה
 נְגִיאָה מִן תְּרֵזָה לְהַלְלָה
 אֲסָרָה אֲסָרָה;

י. טֻוָה (נֶמֶת מַד מַלְאָה)
 דְּקָרְנִים לְנִין כְּרִיכָה יְרָאָה
 נְכָרִים לְסָס דָרָה כָּה
 עַגְבָּה וְקָרְטָפָה סָס; פְּלָהָה
 סָס; כָּה וְקָרְטָפָה סָס;

ז. כְּרָלָה אֲסָרָה סָס קְשִׁין
 כָּה וְקָרְטָפָה מְלָאָה דְּמָרָה
 כְּרָלָה אֲסָרָה סָס קְשִׁין כָּה
 כָּה; רַמְגַןְזָן הַלְלָה דָה
 סָס גָּהָלָה כָּה;

י. נְעִינָה דְּרִיכָה יְרִיכָה
 כְּרִיכָה מְגַיָּה מְרִיכָה
 הַלְלָה וְקָרְטָפָה, סָס דָרָה
 כָּה גָּהָלָה;

ט. מְדָסָה סָס קְשִׁין כָּה
 יְלָךְ מַמְנָס זָוָם כְּרִיכָה
 נְכָרִים וְלְמָרָה כָּה
 סָס פְּרִיךְ יְמִין כָּה; רַצְחָה
 טֻוָה תְּבִיבָה נִתְהַלֵּךְ אַצְבָּה כָּה
 כָּה; רַמְגַןְזָן הַלְלָה דָה

ת. מימילו דריש קוקס סס דג צ'ב"ג וכנהן קומס נגיד כהירש סס: סס.
ט. נוריחם סס נ, ה
לכון דודען נן מליכון;
האל"ס סס; רבע"ה
סס ג, ב נסס דכינו
סנס מונגוליה; לר"ג דכנען
הגנט שער פפראיס
קיטון ח' הילכה צ':
ט. הכרמל"ס סס צ'ב"ג
טבון דסס כטעמיה
זעירג' לגדות חמוצה טרי כ
ט. דן וק' כתוב לרבקה"ה
כומרות הקב"ה; ריעז
ירוחם מושג צ'ב"ג כה, (3);
ט. סס כ' נגיד כהירש
ותוכחה קתקו ר' זרכא"ג
ול"ה צ' סס; ר' זרכא"ג קוקס
נגיד, (3);
ט. הכרתב"ה נגיד כומרות
הכנית נסיא' אמור ג, ב, ג
וון מנג' כרכ' המנג'ג
צאנש כהירש ב' מלהרמי

ציוניים לרמ"א

עט ציונים מהש"ץ

- (ט) ב' כי פסוד מו דיא ומע' אשישן' ובשם יטיב' א' פרק המפלחה נזיה ב' כ דיא'
- (ו) מומכלו נירוק':
- (ו) המדר מסנה פרק ה' מילוטין האלה גראן' וכאן חכם החב' ר' עזרא דיא' ומש' אלה' [בשיטות הרשכברג]
- (ז) מטרון קדימ' קידלן קידם א'
- (ח) שדר ג' ב' :
- (ט) פסק' מהרא"א' מתרומם סדרן עלי' סימן מא' :
- (ט') סעיף ה' :

درس נפופלת מטולו. וווטקנית הטענוגה לפ"י "כלוי"יך
דקייל כותמי' כז"ע. דפלני חנוי' בענונו וקרלה ודגדלה
ולג' צפופפה ולג' חמיכס. ר'ה' ולכון קמוי' ס'ל'
קטנץ' מטוס חלינה' ווי' פלי פלווי' דליך' חילינה' טמלה.
וילכון גהלהי' ס'ל' קטנץ' מטוס שלא רלהה' כדרך רלהי'
מעמלמה' או' ע' הווע' קנגופה ולג' גנרטס ככונס' צפופלה
לו' קומלה' שחתיכס' טאדס' קבוחן' קחחיכה' מאייג' יאל'
עס' חמיכס'. אך' הס' יט' דס' על' קחחיכס' מובחן' חיין'
ר'ה' טאדס' יאל' מומנות' קחחיכס' ס'מ' לטיוק' צכטגע
ס'וילא'ס' מומלרו'נדט' ועמו' יאל'ס' קחחיכס' לו' ס'וילא'ס'
קניאס' יאל' ווע' באניהו' קרא' ז'ל' מלהי' נס'ע' צ'ניא'ל
קענין' סיינ':

ה) וְהַנֶּה לְפִי נְכָפֵלָה מִתְיכָה הָן לֹא לְחוֹם כָּמֶל
בְּוּלִים מִמֶּנָּה וְסַבָּבָה כְּדִין כְּחַדְעָקָה כָּמֶל הַחֲטִיכָה
דָּס עַס הַחֲטִיכָה מִיטִּיקָן כָּמֶל יְלֻלָּה מִמְּחַמָּם הַחֲטִיכָה.
אֶכֶּל נְסָתְמָה הָן חַדְעָקָה כְּזָה כְּמוֹ שְׁהִין חַדְעָקָה כָּמֶל הַחֲטִיכָה.
וְכֶל אַחֲדָעָקָה כָּמֶל יְלֻלָּה מִחְמָת הַחֲטִיכָה. וְלֹאכְדָה לְיִכְרֹעַ לְמִיחַק
הַלְּבָגָד דְּגַלְכָתָה. וּמְכִירִים הַהָּרָשָׁה סְפָקָה וְכֵה לְאַתְּ
דְּסָתָס נְרָ פְּלָנוֹתָיִךְ דָּרָ יְסָצַע קָוָה כִּי הַלְּעָזָר דָּסְלָ
טְצָמָחוֹ בְּקַטְפָּה טְסָוָרָת מְסָוָרָת מְסָסָה חַיָּה. וּפְלִי פְּלוֹי טְמָה
הַקְּרָבָה סָכוֹס יְלֻלָּה מִחְמָת הַחֲטִיכָה טְבָבָה סָכוֹס סְפָקָה
וְכֵה. הַכְּלָל לְלָכְלָה דְּקָרְבָּן הַפְּלִי פְּלוֹי פְּלוֹי טְסָוָרָה הָן
לֹא לְחוֹם לְסָמְכָפָ. וְהַפִּי גָּלְגָּל דְּזִיקָה טְכוֹרָה.
הַקְּרָבָה לְרִי הַיְּהוּ לְפָסְיָק גָּלְגָּל דָּס תְּרִי פְּתִיחָת קְקָבָל מְאַכְּבָ
רְלִי. כִּי הַלְּרָחָם קָנָס נְצָעָת לְרִהָּה הַיְּהוּ רְוִיָּה מִחְמָת
פְּרָקָק. וְעוֹד דָּכְלָ קְרָלוֹתָה מִחְמָת מְקָרִים קְבָגְוָה הַפִּי מִחְמָת
לוֹנָם טְמָה. וְעַיְיָ נְכָרָכָ זְלָ מְלָהָרִי בְּצָמִינָה צָלָן. וְעַיְיָ הַקְּרָבָה
סָכוֹרְכָנִיָּה וְגַרְיִטְבָּנִי סָכוֹרְכָנִיָּה דָּקָה נְכָדִיקָה טְיָה. מְסָסָה
שָׂאָסָה חִינָּס מְפָרְסִיס מְסָקָנָה כְּסָוִנָּה כְּפִי נְכָלָק דְּעָבוֹר
הַפִּי פְּלוֹי פְּלוֹי מְאָסָה דָּלָן דְּרָקָה לְהִיָּה בְּכָךְ. הַכְּלָל לְלָכְלָה

ו) וְהַנָּה כֵּי הָס נֶלֶמֶר דְּמִיק קַסְפָּק שָׁמֶן כְּמַתּוֹכָה
סְוִילָה נְמִיס דָּס. הָקָה הָס נֶלֶמֶר דְּמִיק
כְּמַי סְיַל צְדִיק פְּלִיק לְפָלוֹיָה וָס הָלָה צְהָלָיָה נְכָלוֹר וְפַסְפָּק
פָּוָה. הָעֲסִיר לְלִיכָּה בְּזִוְּקָה כְּיֻזָּן פְּלָסָס צְוָלָה מְמַנְּתָה
פְּלִיק טְמֵה כָּמוֹ לְלִי יְתּוֹקָעַ:

(ז) וְהַנֵּה קטע המכ וווקל כמחיכות קטנות דומיל דצפופלה. ופי' ב"י וק"י אל כמחיכת טסולה וכטפפלת טסולה. וקסה לי' מה ח"מ נפ"ק כלמ' דס. ומירין כמחיכת קטנה דומיל דצפופלה דקה. ואחמי' קסקה כיוון דמצחמת צפופלה עתה כמ"ק כב"י זיל' וכט' דל'יט הילג' צפופלה דקה מון גדקס וטוכחה דמייל' צפופלה דקה מון גדרקה מקסם דלהיל'כ חי פ"ק. וטוכחה זו יש ג"כ כמחיכת. ומלה טעם מלה מחיכת צפופלה. אך לפי' כלד קעגמאן זגס למאיד' היפסטל לפא"ק כלמ' דס מ"ט ורכו כל פאי"ק נלויא'ת דס ח"ג כלו' ס. צ'ו'ל:

(ח) והנה סמואל מהה מל' זכי' רמא סידי' גראוה
בצופריה נטהור וחייך לפְּרִיק נֶלֶג לַס.
כלנו לא פאר שדים וסוחמת פְּרִיק יול' צופריה. מ'ך
ביהמת דכרי' פְּרִיק גראוהן. כיוון דעתס רוחה לַס צופריה
דטהורס מיטוס דמן' דורך ר'ה' נכה. אבל כו'ה צופריה
עטהה פְּרִיק וצ'י' פְּרִיק יול' לַס. סוכ' קוי' דורך נ'וי'
מה צ'י' מוחות פְּרִיק. ווז' וזה טלווה צקנופריה ט'וי'
טמיה. מ'ז' צופריה שלין נא פְּרִיק ולג' יול' אוד' צוב
מקומם

אבני הלכות

10

ביה יומ ד' וארא תרטז לנטק מה סאכאנטישוב.
שלום ווישע רב ליכנוד אהובני ניטי הרוב הנדוול החדריף ובקי
מאנטו גג ווינגי בש"ט פ"ו יאטח חיטם פָּהַנְּגָן.

ל א) שאלוּתן אלה מכם נגידני בדין לך סדרון ר' זעירא פה פ' סמוך בכל טבח קנו"י רשות פקירת יעקב ויהי כלם דס. וכח"ל מלוי רשותה המקום מכחן לו הינו פה"ק. וכח' למחרתי לו צ"פ' טרמייל כי" (ס"י קפ"ז) שפקה ברוחה דס. נזחאר לארון נספרה דינמו ה"ה לפ"ק כלם דס. מזחאר לארון ונש צפניהם מכחן חסיך פה"ק. אך נסחפק לנו'ו לאך דעתם לרמייס' דפסק לפס"ק כלם דס לדעתם קלחויניס מקלייס צפניהם מכחן. זונגןון ר' יב' זיל מלעפין רכזון ר' זיל' נודכרי רמאייס' פפה"ם סכתם מעות סייל' מסחרס רכזון ה"ה מצל' ציל' דסן אך זוכן נסחפק דז' זיחול הא נדקה שלקה טיקח. אבל לע' נדקה גס לדעתם לרמייס' טמלח' מספק. סאי' בגמליה (ר' ק' כ"ה): חומר לתיק' וס' זיל' לפסק לפ"ק כלם דס כ"ז ספק זכה. זוכן כתוב טראכט מלוי חמירויו טראקוטו טל כל דומתני טסוכא זודמי. לדמי' טרילון דוממי' נדקה זאל' כ"י דס זוכן חממע מפליכ"ן ה"כ כלום בדקה טמלח' מספק. ולפמ"ק לר' זיל' נספוק מקוםין להלכה בוחוקת טבריה כי' לרעת הגויאים אין חסך כלל. זוכן פלפל בכון סדרתו יפה. להזכירין אין הקילוטס וכלה פnis הכל לוד והאריך צפלגולויס געמייס יקל כהו ומלו' למוריימן ונכח לungan דינום:

ב) דנה מ"ס להכיה רמי מלה (רכף ס"ו) דודרכי רכיה לרבי לרבי קמוהן ודריך קפסה כי ימיס וצלצלי כי פילה מצא ז' נקיים כסכל היה קשו נספחים וה' היה לפא'ק כליה דס ולו כמיון קלחצוני רטמיה משפק הפי' לאפר נפער קבילה דס נמי לרכיבה ז' נקיים מהמת ספק. ומיל' וסכל היה לפא'ק ז'. ויך לדוחת דזריהם (ברך כ"ה) מני והינו יונעת פריקי' אס ולד הפליה לא רום פילה. וכנה ג' רלהה הנפל טה רלהה ג' מוקס למספק. ויב' למספק טה' הנפל מהתוכסם בدرس ע"כ טמהה מספק. אבל בדריך שמאול שרלהה הנפל רה' יט' קשו נספחים כי' יונאה מזוט קשו כסמן ללורה וע"כ שרלהה טה' סאי' סולד. ומסמנון רלהה אס יט' עלוי דס ג' אס ג' כי' כולה צו דס ג' כי' לדיין לענעת דפסיך. וע"כ שרלהה טה' ג' דס :

ג) וְהַנָּה מִפְקַטָּה דְּכֶרֶתְּמָלֵךְ (בָּרוּךְ כָּיִם) נָרְהָה דְּנָט
ח' קָמַלְדִּיכְתָּא ז' נְקִיָּה דְּהָסָה לְח' קָמַלְדִּינָן
לְהַחֲזֹקָה טָהָרָה וְלְעֵינָה ו' נְקִיָּה. וְלָכ' יְתַזְּמָעַ דְּלָמָר
מְכִילָה קָרְבָּן וְגַם כָּל הַחֲזֹקָה פְּקִיעַת וְלִרְכָּבָה וּכ' ח' צָבָא
דְּפָלִינִי לְעֵין קָרְבָּן בָּסָוֹן לְחַלְרָה קָכְלוֹ יְמִינָה טָוָהָר לְגַדְעָה
וְכַוּן גָּבִיט דָּקוֹה. לְיִפְלָגָנוּ בָּהָס לְדִרְכָּה ז' נְקִיָּה. לְמִמְּקָדָשָׁה
ח' ז' וְל' יְזֹעַמָּה יְתַזְּמָעַ וְהַמָּה נְזִין. ח' ז' לְמִקְדָּשָׁה
לְדִרְכָּה ז' נְקִיָּה:

ד) אך יס לעין טפס לטפס למייק הָס מוממת פְּסִיק.

וכו (דרכך פ' 22). מטוס דמסתולו כיוון לרוחמה
הגפל בכם סכיפילר לרוחה ג'יכ הָס יַלְעֵל עמו דס.
לו מוממת סמוך הגפל וילד לו דוחן טוויל עמו דס צאי.
מתזעםם צ'. וארס נחמל קהטפס מטוס סמוך הקויה
עמו דס. יס מוקס נ'יבב קוטה ארלהטוניים ממחנה
דעטורה גודלי. דאגה מזעיר גונגין (כ'י): דסילוק

עומס דס טמלה. וע"ג מכנו בטוט"ט דלפי' צמיחת
קטנינה ה"ס טמלה דס טמלה. וכן ככמי' צעל ה"ס
טמלה דס טמלה. ווי' דרכו צל פס'ק לכוון דס
מניל' זה. הלו ייך נחלהן כיל'. מאמת דס'יל לדמ"ר
היפך פס'ק צל' דז חן' דרכו צל פס'ק לכוון דס.
הו'יך נגיד טהורוף כמח Pi האמור בכלי היפך פס'ק
ככלם. דס. מין חטף לנומר סמיה הכלים אוליה עמו דס
בדבב"ג טהור במו' קרויה דס צפופטלם:

יב) ועתה נסוב ליסוד חקירת כבודו לילך דעת
כלמג'ס דלאפער לאפער כלם דס. ולידי
זה דליירוף גאנטום קוֹה מזוז פִּיס. וכמן הא מחפושים
שפחימה ייט' חיך טיס' ה'ה כלם דס. סוב חז' קון
ספק לאפער כלם. ודומס להחליד מהת המטלית למטרפה
ולא הוארל'. דס'ס קמול פחת בטנו כדר ואחד' טרייפה
קמול פחת המתלית כדר. ה'ה זה נקריה ספק לחוד
קמול חחת המתלית טריפס. וכן נגפסק חוט נסלה
במקוס פי פרטה צלישיות גאנמר ס'ס. קמול צ'י' צטרא
וחמץ' טרייפה קוֹה פרטה בכללן צלישיות. וועוד יט
סס גאנטה ספיקת. ה'ה זה נקריה דק ספק חדר קמול
נס פי פרטה צלישיות בכללן חוט אטדרה. וכן ביג' זט' סמוי
פמייח' לדכ' כלם ייט'ה דבר מפניהם ה'ה כלם דס:

ג) אך אף דצלהלומות דהפי נפל בלא נגמר לורמו כשייגן לו נקרול פאי. בסה' ג'גדה'ג (קפ"ו):
ונפל במוח מי יוס לו' לנו' טום ויל' פאי' כלל.
במאכ'ב בסב' צו' דעתן מהן ל' לחם מפקח זיל'
בעל הדזהלומות ולין לר' נגיד' שפמה קריופה פ'
המקורה. אך נטההלו'ות שלפנינו זיל' כי המרי' מ'ו'
פה'ק נלא' דס טיכל' קגנאל' זורמו' זולד' ומיפתח טפי'
האנ'ל' סול' דלא' נמר' זורמו' ול' מפח' טפי' להפכ'ל
להפה'ק נלא' דס עכ'ל. וכי' חפסל לאקל' לס' יוזע'
בל' פחת הראוף נלא' מועט פומה' מפניתה' מקום'
ונפל' כו' יוס. אך אין לנו ר'וי' דעתה' הדלה'ות
לומר אטפי' ספק' חיינו' דכוון' דטיכל' דמיימת טפי'
ח'ר'ם נפה'ק בלא' דס מסמברול' דסי' זמיימת קלה'
על'ס ספק' יט:

ד) ובן מכם נצטערת דרכיהם מוקוד קידין ט' ה' מוקמי נציגה יכתחם. מעתם בסמוך מוחיקין לה מהלךיה לה. ואיל' חס נחלת לנוור קולע מחותה חי' לפקולטת הילל בנדקה. ומילבד וס טלחטי נCKER'ו וחלמו. כי עפ' כרוכן יול' פט' צבאה פטוחה פ' סמוך. כבדקה זו טור שיעור ושם כמו צווסס למ' ז' ווסטוט דלה' וכמ' ט' רוע'ו. וכז'ופון ציזעט ט' ז' חממות טפפי. ז' כ' פמות מפתחת סגנון בן מ' יוס. וכ' ז' צדרק בכל' מיל' מישט נפניות צהילנו צטה הל' פתח פ' סמוך כל' וכמ' רוע'ו. ויט לפקולט': דברי גיסך יהובב הירושית ה' אברם.

סימן רבבה.

בזה אור לויות ועשות תרומה תרנ"ו לא"ק סاكتאטווב
שלום לכבוד הרב החריף ובקי מגען היוחסין בש"ת מורה
ארהם דובזורייש נז' מוץ בווארשא יצע.

א) **יקרדו** בגישי דבר כלהה צוֹג ממנה ליחות
מיז וגעוזה מה שיל מילקה מוקלה
וניהל

מחמת נופת כלל רק שפטופכת קוליתמו ומיין וכך:

שׁ) וְהַנֶּה לְפָמִים דָלְקָה לְמִז' הַפְּכָר לְפָמִיק נָלֵג וְסַחַם דָלְקָה לְמִז' הַפְּכָר לְפָמִיק נָלֵג לְמִז' דָלְקָה לְפָמִיק נָלֵג וְסַחַם דָלְקָה מִן הַקְּדוֹן שָׁלֵין כָה פְּכָר. וְהַלְּכָה חִוְמָה סְרוֹס וְהַקְּדוֹן שָׁלֵין כָה פְּכָר. וְהַצְּמָה נִיחָמָה גַּעֲמָה שִׁילָם כְּסַבּוּפְרָת מִמְּמָתָה פְּכָר יְלָד. וְהַחִימָה שָׁלֵין עַמָּה וְסַחַם תְּהִלָּי הַטּוֹר חַטִיכָה בְּסַבּוּפְרָת. דְחַמִיכָה שָׁלֵין עַמָּה וְסַחַם אַפְסִי טַנָּה לְמִז' הַפְּכָר לְפָמִיק נָלֵג וְסַחַם טַנָּה כִּיּוֹן קְרִילִיהָה שָׁלֵין נָמוֹס וְסַחַם דָלְקָה דָלְקָה פְּלוֹי כָּה וְסַחַם כִּיּוֹן שִׁילָם מִיחָמָת חַמִיכָה. וְסַיְנוּ יְכוֹלֵן לְמַרְמָה כְּעֵנָה מִיְלָי גַּבְּךָ וְלְכָוִית מַזָּה דָקִיְיל הַפְּכָר לְפָמִיק נָלֵג וְסַחַם. טַבְּךָ קְהֻמָר קְנֻור דָוִיָּה וְצַפְפִילָה דָעַבְךָ נָלֵג וְסַחַם. דָקָה דָלְיָה בְּעֵנָה דִים כָה פְּכָר לְפָמִיק נָלֵג וְסַחַם. וְזַעַמְעָן חִיקְיָן קְיָה וְסַחַם סַבּוּפְרָת מִמְּמָת פְּכָר כְּרִבְנִי כְּמַתוֹדָה. דְהַפְּכָר דָס סַבּוּפְרָת מִמְּמָת פְּכָר וְטַמָּה כְּנַלְעַד כְּדָקָה. הַלְּכָה חַקִיכָה נְמִי דָקָה. וְאַס כְּפִי נָס בְּטוֹר מַכְחָה אַרְבָּה לְזִיקָה דָרְכָה צָל פְּכָר לְפָמִיק נָלֵג וְסַחַם. הַלְּקָה לְעוֹלָה מַכְרָה מִקְמָכָס סָמָס סַבּוּפְרָת דָקָה כָּל הַלְּקָה כְּבָאִי מַסְתָּפָק בְּקִיעָוּל סַמְסָק סַבּוּפְרָת :

ויש לנו כה ימ ראי ניטופך. וכשה לכהוורה יט לאכיה
לרי' מטהמגה ערמאן זדרכו סל פאי'ק לאטוליא
ס. דקהה נריכם פטפלת חתיכה חי עס יט ערמאן דס
טומחה וויס לאו טוואטה. וכן צפיטל דטפלת כמיין גניז
ס' כי חי עס עמאנס דס טומחה וויס לאו טוואטה.
במליעטל וטאפעטט דטאפעטט כמיין צעל חי עס קיטיל למאיס. הס
יעיומו. ואלו בדס לא מיילוי כלל. וכטול' נמיינן הס יט
עטמאנס דס טומחה וויס לאו קיטיל למאיס. אלן מזוס
הוותה בגמא' (ככ'). דרי' דהמר חי'יך לפאי'ק כלמ' דס
פליג גמי' כטיפל. וכיזון דליהט נס פאי'ק מוקצען שמול
ס דס טויל' מהתומ פאי'ק. ע"כ חי עס כו' וויס לאו
טוטסלא לומר קהיל' טוואטה להיל' יודע טהון ערמאס
דס. אלן מליעטל כמיין צעל זדריס זקייס קהיל' נס
פא'ק זומח'יט גס נזרוין דקיל' חי'יך לפאי'ק כלמ' דס
אטטיל למיסן יק צנחותם שמול קצערות קוליוו ערמאס
דס וויאת הי'ו למוץ דומיל' זקמיכקה זפלי פלא' כי':

א) אך בירוקלמי קהמר על סמל'יטה וויסיטו כרא
ילך מון בטיח וויסיטו יילך מון קהה. ונס
כמלייטה להס יס טמפס דס טויהה וויס לאו טסורה
ונסיטו זאמפלם כמיין וניס להס יימוחו טמלה יט'ז.
וועגפ' המיס לה מיחווין. הא' נגיד טהין לר' מחהטה
אלך עוד יס לנטויכת מיר'ו לוייפן טהין דרכו כל פאי'ק
לטוליאם דס. ע'כ צפער מוכית מדאומפלם מהיכס ודניס
טוליאם דס. הא' טמפס דס טויהה. להס ייון דרכו כל
הס יס טמפס דס טויהה. להס ייון דרכו כל פאי'ק
טוט נאס פאי'ק. צפער דס למורי. טאי'פאי'ק טוליאם קדס.
הבדל בכמיין צפער טהין נאס פאי'ק היימל מדילע עס
פאנט וויל' האפעל טוליאם קדס. דהיל'יך להס מפה'וי
טיזוועו יחד. בטוליאם בכמיין הניס שיט נאס פאי'ק
היימרי' טמאס צפערלאס כמיין וניס עטאה פאי'ק ע'כ
ילך קדס. וה'כ מה לר' מיסיטו על מל'יטה. להל'יך
וזויל' דלאיד היפער לפאי'ק בל'יך דס אהן דרכו כל פאי'ק
לטוליאם דס. וכיוון דוחנני' ט'כ סוכנתה היפער לפאי'ק
בל'יך דס זוחל'יך גטולס טמלהון וויל'יך דרכו כל פאי'ק
טסוליאם דס. ואונצ'יך להס יס טויכס דס טויהה וויל'
היימרי' סטטמיכס טוליאמה. כי'ס כמיין קפער להס יס

אנגרות

יורה דעה

משה

כמה

בדבר האשת שיש לה מכח באותו מקום ומכוון הרופא אינסטרומנט לרפואתה ואחר זה בודקת ומוצאה דם הנה. בלא חשש פתיחת הקבר היה מסתבר להתריה שלא בשעת וסתה, כי景德 שהרבה אחרים סבר דהרא מתייר בס"י קפ"ז ע"ה שלא בשעת וסתה אף בלא נקאים אם יש מכח אף בגין ידוע שמצויאת דם משומ חוקת טהרה וגם משומ שלא מצוי או דמים במקור ואין מצוי שתראת החמת תשמש דוחקה אורחה בזמננו בא. ומטעימים אלו כובר המרכדי עוד יותר שהבא בש"ר סק"ל דאף ולא ידוע שיש מכח תולין שלא בשעת וסתה שמסתמאו איינו מהמקור ונחי שהכל חולקין עליו בגין ידוע שיש מכח שא"כ יותר יש לתולות שהוא מהמקור שעכ"פ יש שם דמים ויש סיבות המוציאות דם קודם הזמן וכן אפשר שהתחמייש גרים אבל ביש מכח אף שאין ידוע אם מצויאת דם ודאי יש לתולות יותר בהחמת מהחמת תשמש או סיבה אחרת שאין מצוין וגם איתת לה חוקת טהרת וזהו סברת הרמ"א לפיהו. וכן במקומות עיגנון היה אויל מקום לסמוד על הרמ"א שלא בש"ר וכן ממש מע מהאחרונים ומפורש זה בערך השלחן. אבל בעובדא דידן רק חזיתונה או יותר מעט הוא לא נחשב עיגנון לעשות מעשה שלא כהש"ן.

אבל לא מסתבר WHETHER היא מלאה המוציאת דם מאחר שמדובר באב בהכנות האינסטרומנט שמעורר ודווקע המכחה ואחר זה היא מוצאתה דם על הבדיקה א"כ הוא מהמכה. וכן איתאת בסדרי טהרה ס"ק י"ד והובא בפתח ס"ק ב"ז ע"י"ש. וגדולה מזו איתאת בחת"ס סי' קמ"ד בעובדא דידית שהכאב היה לה קודם ראייתה מ"מ לאחר שתמיד יום אחר הכאב שבמקום המכחה מוצאתה דם הוא זה עד מוכיחה שהיא שמצויאת דם. ואף שלא סמרק ע"ז לבה, הוא מטעם שהחטם לא היה המכחה הוא במקור והוא שהוא מוכיח שהמכחה מוציאות דם כהסדרי טהרה. וכן מטעם זה היה לנו להתריה שלא בשעת וסתה.

א"ל מצד הכנות האינסטרומנט אם מכוון במקור יש כאן פתיחת הקבר ומפורש בנו"ת סי' ק"ב בסופו שאף גרים הפתיחה מכחוץ נמי איינו אלא דם והובא בפתח סי' קצ"ד סק"ה. והבינה אדם והחת"ס לא פלייגי עליו אלא בהכנות עצבע שא"א שיגיע עד המקור וכדהוכחו מהא דעתך הבדיקה היא שתכניות עצבעה בעומק וגם אף אשר היית גדור אין מגייע אלא עד הפוזדור (ומסתבר שהוא טעות בספר הנו"ב) אבל בכלל לא פלייגי דאפשר להכניתו גם בתוך המקור ופתיחה מכחוץ הוא ג"כ כדי שתיחת

ומה שהביא הדר"ג ראייה מכוון של עיקריים מתחס' שבת דף ק"י דאף בשביב בטל מחות ולערוב אל תנח אטור אף שהא רק מצוה מודרבנן כ"ש בצדית שערות לאיש שהוא מדאוריתא אינה ראייה דלענין פור' ולערוב אל תנח ודאי אין להקל כיון דעת'יף יתבטל העשה דפור' ומזכה דרבנן דלערוב אל תנח אבל הכא שהnidzon הוא שמא האיסור הוא על העשה ליכא ראייה דאורי הוא רק כגרמא שלטעם זה היה שיר להתייר.

אבל ראיית הדר"ג מהגמ' דשבת שם שאסור כוס של עיקריין לאיש בשביב איסור סיروس, שימוש ע"ש איסור סיروس הוא על המעשה דהא גם מסרס אחר מסריס חייב אף שלא נעשה מסירוס השני יותר סייס וכי שיהה ומ"מ אסור בגמי לשוחות כוס של עיקריין הוא ראייה דונחصب מעשה. ואף שלא מתחייב מלוקין בלא ראייה ס"ק פט"ז מא"ב היב אינו מצד שהוא רק גורמא אלא מטעם דלא גע באברי הזרע ובקרא כתיב הלאו על גגיעה באברים על ומעוך וכחות עין בהגר"א אה"ע סי' ה' ס"ק כ"ה. ואף שהחטם אסור גם בגרמא כמו בשיטת בו כלב כדאיתא בטעוי י"ג מסתבר שהוא רק בגרמא דמייק דמיון שהוא איסור מצד מזיך אסור נמי באיסור דסירות, דהא רק מדין זה דאסור ברציחת נוקין לית לה הרמב"ם כדאיתא בהגמ' שבמ"מ ס"פ ט"ז מא"ב עי"ש. ואם אסור גם בכל גדרמא נצטרך לומר שהוא רק דרבנן דליך קרא לאסור בגרמא וכוס עיקריין משמע שמדאוריתא אסור עין במ"מ, ובהגר"א שם שכח שאיתרבי לאיסור מקרה דמשחתם אלמא דהוא נחשב מעשה. אך עכ"פ אף שאיכא ראייה שנחשב מעשה ולא גורמא מ"מ לא היה רשאי לאסור בכאן דאם הינו אומרים כצד הא שeahislor הוא על עצם המעשה שעשוות הנשים לא היה שיר לאסור דבלקיה סמי רפואה אין בזה מעשה נשים כدلעיל, אך לדינא אסור משומ דהעיקר הצד הב' כדהוכחותי.

ידידו ואוהבו,

משה פינשטיין

טומן מג

**בענין יש לך מכח באורו מנקום ובצואר
האם ומכוון אינסטרומנט ובודקת
ומוציאות דם**

ב' חמו לרפ"ט ליבאנן.
מע"כ יידי הרב הגאון מוהרא"ר שלמה לנדא
שליט"א הגאנ"ד סטראכין.

קמו

אנגרות

יורה דעתה

משה

בתחילת התו אכaba רפה ואח"כ מתחוק הכאב ובסתום מתרפיה עוד הפעם ואו היא רואה הנה ודאי אין לחוש עד שתתרפיה הכאב עוד הפעם דאך אם הוא וסת הגוף הא מפורש בס"י קפ"ט סע' כ"ז בוסותת הגוף היהת רגילה לראות בסוטו אינה אסורה אלא בסופו. אך הוא דוקא בכבר נקבע לה וסת גוף זה אבל מתחילה צריך למשום גם לימים עד שתקבע רק לוסת זה דהינו באין לה ממש שום זמן אלא מצוי אצלם בלא בדקה גם הוא יודה שחושישין לדם שאין סברא שיש לה פולוגתא דחוקה בין המתנים שר' יהודיה יסביר שא"א בלא דם ורבנן יסבירו שליכא שום חשש אלא ודאי שאמ רבען סוברים שיש לחוש לדם שהרבה פעמים יש דם בفتحת הקבר רק שוגם אפשר להיות בفتحת הקבר גם בלא דם ולכן כיוון שבדקה ולא מצאה דם לא אמרינן שנאנדר ולא ראיינו שהוא דבר רחוק מכך אבל בלא בדקה חישין וכון משמע מרשי נדה דף כ"א ד"ה בלא דם עיי'ש. ולכן בעובדא דיון שאיכא דם אף שהוא מחמת מכח אבל שוב א"א לבדוק הוא כלא בדקה וייש לחוש אף להרמבי'ם.

אבל מאתר שבאשה זו המכחה היא בצוואר הרחם שהוא הפרודור בלשון הגם' מפורש ברמבי'ם פ"ה מא"ב ה"ג מסתמא לא היכnis הרופא את האינטראוי מענט ברהם אלא בפרודור ולא היה פתיחת הקבר. ונשארה רק שאלת הדם שזה בארתי שהוא דם מכח ולכן יש לחתירה שלא בשעת סתמה. וטוב שיתקיים כתריה אצל הרופא להודיע בברור שאיןנו מכניס ברהם אלא בצוואר הרחם. וכשיגיעו ימי סתמה לא חלק השבעת ימי נקיים אצל הרופא אם אפשר ולכ"פ ג' ימים הראשונים ואם יאמר הרופא שמכניס ברחם תהיה אסורה מצד פתיחת הקבר.

ידידה

משה פינשטיין

בהערכה בראשונה וראתה רק טפה אם יש לחוש לביאה גמורה שבשנית לשמא ראתה

ובהא דבעל ביאת ראשונה בלא גמר ביאת רק בהערכה וראתה רק טפה דקה ואחר שנתלהה בעל ביאת גמורה ולא מצאה דם. נראת פשטוט שיש להקל דאך שכתב הרמ"א דמקלין בהתורה ולא ראתה דם ולא תישיבן שם ראתה וחיפה שי"ז אף שבביאת גמורה חוששין אלמא דבחעראה אפשר שלא מוציא כתולדים. מ"מ בשארתיה בהערכה אפשר שייציא כל הדם בחעראה כמפורט ברשי' כתובות דף ט'.

ומה שהיה רק טפה אחת, הא בבוגרת דמיה מועטים ואפשר נשאר לה רק טפה אחת. ומסתבר שמי בקטנה ונערת אפשר שלא היה לה אלא טפה

בעניין וסת הנוגע דכאב בחזה

י"ט טבת תש"ג.

מע"כ ידידי הנכבד מ"ה ר' ישראל הכהן ריכטער שליט"א. בדבר האשה אין לה וסת ימים אבל כמעט בכל פעם שבוצע קודם לה וסת גוף ראייתה יש לה כאב בחזה

פימן פר

בעניין וסת הנוגע דכאב בחזה

ציוניים

שינויי נומחאות
ובית הלוּ נכדיי כ"ה
וכ"ג נל"פ. ומודים
NEL"ג מודרים. ארבעה
כל"ע בארבעה.

תוספות אנשי שם
(שיר לטעם הגודם)

ג כהויה סדרה תורית ר' יוביה כ' שבררו
במקומו. ע'כ ומייל למלתני' דקמיע ווועיס נטער גנטומס מחלטה וכו' ניגע
ספומטס מלהן ולענין פוטר גאנז גאנז גאנז גאנז
לטמפלטס דלען ציך זינע זינע זינע זינע
דנדער אונטן ציך זינע זינע זינע זינע
כגן, וכ'ל. ואה דפי ספומטס כר'ו' ווועס
ווקויר לה ממקולו דגמא' דעלען ער דרכנו דנארה גוּן
לען טפיק סיכ נאלעה מסוס דליך קה מון וווע דאשו
לכיז'ן (ש'ל'ן):

אליהו רבן

ד הראשון טמא
בשפך מלא נטמא סס
סקפכ. והשני בודאי.

תיקחם מרדגינה נול מרבוניה: הסדרה מתרגלת במקומות שונים מארבעה טפחים. סליג כתגדיר גלעון שמלוה יקרת מד"ס. וחל"פ סדר פמיס: בפתחת תחתלה. כנוו כותל סלין צו יילוג סייפה קדר [קבלת] קופלייס. כמו הפליגוטים ונחל נעצות פמם מד"ט, נס סוגנו הפטמים עד סתומים. **תכליניס:** כשפחת ארבעה טפחים.

סְתֻמָּה וְהַזִּיאוֹה מִבֵּית לְבֵית.
וְגַנְגִּית טַמי יְלָה וְלֹד מִמֶּן,
וּמְפַקְדָּה לְנִיחָה זִיל סָולֶר מִמֶּן
מִן קָנִים] כָּלְחָצָן:

בפתחה בתחלת, **שיפתח ארבעה טפחים**: **לד האשה** טמא בספק. עין גירס פ' ז. **שהיא מבקשת** לילד וההוציאו מבית לבית, **הראשון טמא בספק**, **והשני בודאי**.

פירוש המשניות להרמב"ם

ונען פותח בתהלה לפתח פתח באחד הכללים במקומם
שלא היה שם פתח ויחשוב להוציאו בו וכבר קדם בפרק הג' שבספק לפי מהתנה הביתה אשר העתקה לבית שני וילדה שם הولد
שנאמר אולי נפתח הרוחם שם ויצא הولد מת וגטמא הבית:
ואמר ר' יודה אם היהת בה הטעקה בעת החולשה
הדין הואumi שמת הولد בגופה והוחילה להתקשות

מלאת שלמה
ע"ק. ומודים בפתח בתלה ובו. מיל נומפקה ר' יודח הומר לפותח נומפה נצ"ל כציפתם ל' טפחים וכט"ל כצימח סיה
פחת סמוס נצ"ל כצימח ולס"ל כצימחוב פ' מתני דלן כל' יודח קר"ק ז' ומלהי מוגה ומוגדים צפומם צמלה כציפתם ל' טפחים.

מלאתה שלמה

אהלות פרק ז

תוספות יום טוב

ר' עובדיה מברטנורא

לעתורום: אמר רבי יהודה אמרתיה כו'. כמה ט' ל"ג
הכלכה לרצי יקודה סכ"מ ט' ל"ג ליממי לנו נ"ז הילן
לפרקת כמה ט' ל"ג דצמ"נ ז' פ"ח דצמ"נ: הראשון
סcole מ"ט מה מ"ט קב"ד: הקברן: סולג מ"ט קב"ד
שנפמת כסאול יו"ה: אין לנפלים פתיחת הקבר
שתחוור. לפ"י מ"ט ולדה נמוך מעיש היו מטעמו עד
שיכם נמו. לדחנן גפ' כסמה
המתקפה [מ"ג] והלאה טבולה
עד סיילו סולג. כר"ס: אין
לנפלים פתיחת הקבר וכו'.
פירס הראע"ג סיומם למלמד
דר"י סייח וט"ק וכו'. חנוך מס נ"ט
ס"ס לאפל עגול וכו'. אף על פי
שנפמת הקבר וילן וילך כלב
למוץ י"ט לא פנוי לאך וכו'.
אמיר רבי יהודה, אימתי, בזמן
שהיא נטלה בגפיהם. אבל אם
על המין הילן נפל צעיגן וילך
כפייה, כלומר ציט לו עגנו
רילך גדור כפלך הוא שאנטס
טוות זו חמוט אל סמי, חנוך מה
לו היה נפל עיגול וילך כפיקה
עד שיעגילו ראש בפיהה: ^ל הילן קען מוה, מע"פ שנפמת
הנקבר ונילן רילך למלמד
ולגדיריס מסנפמת טקבר וילן רילך
הוילן מהן מטעה חלינה כפיקה. וו"ל לפמיימת
וחיינן שמליל ייל רילך מן קב"ד קרב"ן. ואילנא כי
ישווק:

צִוְנִים
אַיִמָתִי. סֵס: אֵין
לְנַפְלִים. נְכוּרֹת כֶכ:
מִזְמָקָם, חֹלֵן מַעַל. לְבָבָ
וְלַבָּבָה. מַיִי' סֵס וְסֵס:
וּפְפָד' מַס' נְכוּרֹת קִיצָג:

שינויי נסחאות
ד בגדים נמצאו
בגפיה. פתיחת הקבר
nell'antico sepolcro.

תוספות חדשים
דר (מי"ט ד"ה) אין וכו'
אפשרי שאינה כפיקה.
עין נקפל כ"ז וטוטיס
לדור סהילרנו לדנרי
מי"ט הלה.

תוספות אנשי שם
ד' בריב' ד"ה אין לנטלים כו' בפ"ד
זהה בו. מול' ז'ל' כלום
סטפל' הו ט' כתיקס
שונאים נילאום פטלא' הו
ע' פ"ח דיל' מ"ה
נשל' 3' (לה'מ): ויה' ט
ד'ה אין לנטלים כו'.
שההשימות היבת חז'ך
בו. ול' ע' סנהדרן ומתק
ומנינה דגמי הדרמן'ס וול'
קוקפה ג' קוטיט כתמי'ט
ללו'ל' להגמ' לומר טמל
וילוי'ו געניך כו' סול'ל'ז
טמלה נפמה הקנד מזוס
לדגטמ' קרי'י חיליכ'ן דר'ז'

פִי רָב הַדְאֵי גָאוֹן
ד נִטְלָת בָּאָגָפִים. פִי
נִכְמֻלְמִין נִיחָיָה סָקָן גְּמִיסָה
מְוֹהָה לְחֵדֶד וּמוֹהָה לְחֵדֶד:
שִׁיעָנוּלְוּ דָאַשׂ כְּפִיקָה.
לְחֵדֶד קְוִינָרְמָה וּסְפָעָלָה גְּלָעָד
עַד טִיחָה לְחֵדֶד לְחֵדֶד
עַד טִיחָה לְחֵדֶד לְחֵדֶד
שְׁגָלָל עֲגָלָה נְעָזָבָה וְעַקְבָּקָה

בֵּית שָׂאוֹל
כ"ז ד מוייט דה איז
לְגַנְפְּלִים. מ"ט בענין חון
פלודו. עיין מה
טהילרכו צו סגנוןם
בענין ו נצ"ה ריכי
געומס וצ"ה פמ"ל ח' 6
צ"י ו נק"ט קי ק"ד
ונצ"מ כ"ס קמדותם.

אגרות

אורח חיים

משה

תוי

שהשמה בהتورה יהיה בשעה שרצוין למגרור קריית התורה מלפניה ומלאחריה ולא שייך לדוחות עד אחר המוסף שכבר גמור הקרייאת.

סימן ק

ברבר פתיחת הקבר מבחויז

ובדבר פתיחת הקבר להגבי'ת דוטובר א"א לפה"ק →
בלא דם אפילו כשבפתח מבחויז, הוא גם
שבדקה ולא ראתה שסובר שהוא כפה"ק מבפנים
שאיתא בש"ע סימן קצ"ד סעיף ב' דחושת מושט
נדזה אפילו לא ראתה, ובש"ז דאיינו כלום מה שהרופא
אמר לה שלא יצא דם, דאיינו. אם היה מציאות
רחוק שלא תראה דם לא יהיה נאמן הרופא לומר נגד
הרוב אף אם היה שומר תורה אפשר לא ראה
שפיר שנוכל לסמק עליו שלא יראה אף טפה אחת,
וכ"ש אם איינו שומר תורה. אבל יש אחוריים שתולקין
על הנוג'ב וסובריון דפה"ק מבחויז איינו עושה שיוציא
דם בשכיב זה, אבל מן הראי להתחמיר כהנוג'ב, אף
שהוא ס"ס בדין דהא הרמב"ם פוסק כרבנן בנדזה
דף כ"א שאפשר לפה"ק בלבד דם אף בפה"ק דמבפנים,
ולהרואה"ש והרבבה ראשונים והסתכים גם המחבר שהלכה
בר' יהודה דא"א לפה"ק בלבד דם הא יש אחוריים
שסביר די פה"ק מחויז אפשר בלבד דם, מ"מ לא ברור
לנו בחלוקת אחוריים להחשיב לספק.

אבל כבר בארתי בספריו דברות משה על ב"ק →
סימן ט"ז ענף ט' ד"ה ויש מקום שכחתי זיין
להחשיב פה"ק רק בפתיחה כפיקה אף בפתיחה מבפנים,
והוא כמעט מוכחה דהא ודאי אייכא פה"ק אפשר
בלא דם כדכתיב הראי"ש בפ"ג דנדזה סימן ג' מהמפלת
כמ"ן קליפה דלא פlige ר' יהודה וכן הוא בתוס' דף
כ"ב מהמת שהוא דבר קטן, וא"כ הרי צריך שישורא
שלכון כיוון שלא מצינו שישורא אחר אלא זה שבאלות
פי"ז מ"ד לענין שנחשב פתוח לטמא הולך כי שיצא
ואת הבית, יש לנו לומר ועוד לענין פה"ק לוודאות
הוצאת דם הוא ג"כ בשיעור זה, ושיעור פיקחה שלא
יידוע לנו דקדקתי ממ"ש הנוג'ב שהכניםיס הרופא אצבע,
ואף שהוא טעות שאצבע של אדם איינו מגיע להמקור
וכבר כתוב כן בתכח"א בחלק בין אדם הווא בפתח
סק"ד, יש עכ"פ למילך מוה דבשיעור אצבע סובר
הנוג'ב דנחשב פה"ק, ועל פחות מוה לא מצינו, ולכן
יש להקל באינסטראומנט שעביו פחות אצבע הסטור

בלמוד התורה לא אסוד אף שמכיר בلمודו גם
אזכורות שלכן מותר לתרגם אף שמצויר אזכור
[ויפולא על פירוש נחלת יעקב שכח על איןנו קורא
בתורה פרשי' הטעם שאין כבוד לאבור בראשו
מגולה לקורות בתורה ולבור לפני התיבה ולישא
את כפיו, דברשי' לא הוור ככל שפוחת הוא ראש
מגוללה, וגם הוא בכלל אלו אייכא ברכות שלה"י א' אייכא
איסור אף ללא צבורי].

ידיידו מברכו בהצלחה בתמי',
משה פינשטיין

סימן צט

בחולקי המנהגים באמרות הוועונות
והקופה בלולב

מע"כ יידי הרה"ג מהר"ד אפרים גריינבלאט
שליט"א.

ובדבר חולקי המנהגים באמרות הוועונות והקופה
בלולב שמנהנו הוא אחר מוסף ויש שננהגין
תיקף אחר הלל, לא ראוי טעמים לחלק זה, אבל
נראה דבעצם הא יש לאחרם עד אחר מוסף, אך
למה שכחתי לעיל כי כל מוסף נחשב בפני עצמו
שנמצא שהן שווין בתדריות ואין קפידה בהקדימה
מצד תדריך הא יש להקדמים קה"ת ומוסף שם היובים
להקופה בלולב והועונות שהם רק מנהג שלא
תיקנו לחוב שיישו בו זכר למקדש אלא נהגו, ואף
הבטה הערבה בה"ר אף שהוא מנהג נבאים לא
תיקינה לחוב דלמן לא מברכין כדאיתא בגמ' סוכה
דף מ"ד עי"ש ברשי' ותוס' וברמב"ם פ"ז מלולב
הכ"ב. וזה טעם שננהגין. אבל יש טעם גדול להكيف
תיקף אחר הלל דמותר דאותוין הלולב בידם בשביל
הלל גומרים בו גם מוצאות הקפה שהוא בלולב דאם
יניחו כדי להתפלל מוסף נראה קצת כמעביר על
המצות, והועונות היא אמרה בשעת הקפה, ולמן אף
בימים ז' שמנחים הלולבים ונוטלים הערכה מאחר
שהוא באמצעותו והועונות גומרים את ההועונות וכיוון
שהערבה בידיהם עושים גם החבטה.

והקפות בש"ת כיוון שהוא מושם שמחה כדאיתא
ברמ"א סימן תרכ"ט שמצותו כל היום בין מושם
שמחת היוט' בין מושם שמחת התורה לא שייך
לדוחתו בשביל תדריות המוטף, ואדרבתה הוא עוזין
הkopot במקומותינו גם בערבית, וגם בלי זה מסתבר

תיכון

агорות

אורח חיים

משה

סימן קא

בדבר האמנים אחר יהא שלמא רבא
ועושה שלום

אחר אמרין בעלמא האמנים אינם חייב כל כך כהאמן של אחר ברכמה אף של יחיד המברך להנאמתו שווה מפורש במתני' בברכות דף נ"א עונין אמרין אחר ישראל המברך ולכון פשוט כמשמעות ברכמה או קדיש צריך להפסיק ולענות האמן אחר הברכה המחויבת ולענות הקדיש, אבל מה שיש לעין הוא בתתקבל דמשמע שהוא חובה לש"צ לומר תתקבל דהרי הרמא' בסימן ג"ה סעיף ג' גנותן לטעם על מה שיצאו מڪצתן לאחר שהחילה הש"צ להזיר התפלה לומר גם הקדיש שלם שלאחר סדר קדושה דשייך לתפלה שהרי אומר תתקבל ואם תתקבל לא היה חייב לא היה שייך בשבייל זה סדר קדושה לתפלה כמו שלא הינו אומרים תתקבל, ומצד קדיש לאחר המפללה הרי אמר הח"ק קודם אשרי תיכף לאחר נפילת אפים אף כשיצאו מڪצתן כמפורט בחדושים רעיק' א' דואמר ח"ק וסדר קדושה דובא לציוון וקידוש שלם דתתקבל. ובמ"ב ס"ק י"ט כתוב שהוא כ"ש עי"ש, וכיוון שתתקבל אחר שם"ע הוא חייב היה לנו חובה לענות נהגו העם להוסיף בסופו גוסחא זו תתקבל הוא חייב, ומה שלא כתוב שעונין אמרין אויל' כפי גוסחו אומר יחד עם יהא שלמא רבא ואח"כ עונין אמרין והוי חייב לאמן והוא אבל הרמב"ם לא הזכיר שעונין אמרין אחר שאמר ואמרנו אמר משמע שרך הש"צ אמר זה ולא ענו העם ואיכ' אנחנו שנוהגין לענות אמר אין זה חייב, لكن אף שתתקבל הוא חובה אמרן והוא רשות.

הנגי ידידו ומוקירו מאר,

משה פינשטיין

לאנדר דהוא ג' רביעי אינטש בערך, וזה אם נסתפק בפתחה מבנים מ"מ בפתחה מבחוון שלא ברור לדינה שיטת הנ"ב זהא יש חולקין וגם שמעתי שההירוש"ם הוא מהחולקין יש והאי לסמוך ע"ז להקל, וכל זמן שלא מצאה דם אין לחוש ואין להזכיר כלל לבודוק. ואם תמצא דם ההורוא יאמר שנעשה זה ממשמש היד האינסטראומנט יש להאמינו מכאן שהוא בחזקת טהורא, אף רק בכבר היה לה הפסק טהרה והיה לה בדיקה נוספת למחזר ביום א' דימי הנקיים, ואם יש לה מכח הרי יש לתלות במקה, אבל אם היה נהה לא יועיל מה שיש לה מכח אם בדיקת הפסק טהרה ובדיקת יום א' דימי נקיים לא יהיה נקיים מטעם שעכ"פ חסר בדיקה וכדכתבי כה"ג בספרי אגרות משה חיז"ד סימן פ"ג ותביאו גם בתורה. ועיין באגרות משה חיז"ד סימן פ"ט שכבתבי בענין השיעור שם אינו עב מצבע קטנה יש להקל והוא ערך השיעור דג' רביעי אינטש שכבתבי לעיל.

ובדבר תענית י"ז בתומו של תל בשבת ונדהה יש לאסור להתגלה גם במוצאי שבת כדכתביי וככל דיני בין המצרים כדכתביי באגרות משה הא"ה סימן כס"ח ואם חל במוצאי שבת הוא תלוי במחלוקת הראשונים שכבתבי שם ואם אין שורך גדול יש להחמיר. וספר חיים שאל שאסור לומר שהחינו גם בלילת שבביא בתורה אין אצל, ואם ארירי ב"ז ממש מסתבר שכיוון שהוא תלוי במחלוקת הראשונים אין להחמיר לענן שהחינו שיטת הגראי' היא שצרכיך לביך שהחינו בין המצרים מאחר שנתחייב תיכף בראיותו, וב"ז בתומו נדהה יש להחמיר כיון שהוא בין המצרים ממש.

קמ

ANGEROT

ירוח דעת

משה

סימן עה

**מאיותי אסור ליגע באשתו קודם לירחתה,
ולחרים עם אשתו משאות כבודות,
ולשםוע قول אשתו מזמרת
כשהיא נדה**

ט' שבט תשל"ב.

מע"ב יזרוי הנכבד מאד מהר"ר יצחק ביגעלאיין
שליט"א.

בדבר מה שאשתו רוצה להיות נערה בשעת לידתה מטעם שאומרים שהיא החביב לידה קלילים מעט בוה שתשיסח דעתה מן הצער הנה אם היתה שואלה אותה לא הייתה מיעץ לעשות דבר זה כי חביב לידה הם גדולים שלא יועל היסח הדעת ורק הוא עניין הערמה בעלמא אך אם האשה רוצה בכך אין בזה דבר אישור. ובברור אם יהיה כן אם רשיין הבעל ליגע בה מטעם דבשיה בא מטה אין לידע הומנו שאי אפשר לה ללקת הנה לעניין איסור נדה נארת משישבה על המשבר דהוא משעה שימושכיבן אותה במטה מצד חביב הלידת. עיין בסד"ט סימן קצ"ד ס"ק כ"ה וגם מסיק שלו דוקא ישבה על המשבר אלא מיד שאחזהו ציריים וחביב לידה ומבקשת להביא לה הכמה צrisk הבעל להזהר בה דודאי לאו ישיבת המשבר גורם פתיחת הקבר אלא כל שהיא קרובה ללידיה כל כך לצריכה לישב על המשבר ואיכא למייחש אלו היהת המילדת מזמנת אצל היהת מושיבה מיד על המשבר צrisk להיות נזהר בה ומילא כ"ש כיש להסתפק שאין יכולה ילך שוודאי אסורה.

ובאם הבעל יכול להיות שמה להשגיח שתעשה הדבר בסדר הנכון וגם לחזק אותה ולאמצ לבה, הנה אם יש צrisk אני רואה אישור ואף بلا צrisk אני רואה אישור, אבל אסור לו להסתכל ביציאת הولد ממש שהרי אסור לו להסתכל במקומות המכוסים שבה בנדתת ובמקום התורפה הוא אסור אפילו בטהורתך אך כשיזהר שלא להסתכל ליבא אישור, ע"י מראה נמי אסור להבעל להסתכל.

ולחרים עם אשתו נדה משاوي כבד או לדוחה ביחיד מטה ושאר כלים בכדים אף שאין על זה ראייה ברורה משמע שרואו להחמיר דהא תנן בזבבים פ"ג מ"ב פורקין מן החמור או טענין בזמן שמשאן כבד טמאים דשםא מותך כבוד המשא נשען זב על

נדרכה לזה מותר משום פ"ג, ובאה נברית לא מצוי שיוזמן לישראל וכן נקט למיין בהמה שהוא מצוי טובא.

ומסעדין פשיטה דמותר באשה וכמפורש ברש"י דף קכ"ח שכחן ומילידין אשה בשבת ואצל' שמסייעין, אבל פשוט שהשען לא שייך קודם שחוותה להלידה, ולא שייך להקשות כלום.

ומשה"ק כתרא"ה על הא דחיב דלדל עמד שבمعنى הבהמה מה דתמורה דף ל"א דאיתא בולד בהמה דמאירא קא רביא, והוא פשוט דאיו דאיינו אדווק בגופה עכ"פ הוא רק בمعنى הבהמה הוא גדול וכשלוקחו שם הרי עקרו מגידולו, וכמו שמסיק שם בשבת דף ק"ז מ"ט אמר רבא בר המדורא אסברא לי לאו א"ר שש תחאת האי מאן דתלש בשותא מהזומי והיגי מחייב משום עוקר דבר מגידולו ה"ג מחייב משום עוקר דבר מגידולו, וכשותא בהזומי הוא גמי מאירא רב. ונראה שמה שהקשה הגמ' מ"ט הוא גמי מטעם דמאירא רבוי ואינו אדווק בגופה, דבלא זה הוא פשוט הטעם דחיב כמו תולש כנף דחיב משום גוזו בדף ע"ד וכמו נוטל צפנוי בדף צ"ז וכמו חתיכת יבלת בכליה שהוא חייב משום גוזו בעירובין דף ק"ג כדפרש"י שם שהוא משום גוזג אבל הkowski היהת מ"ט הוא מאירא קא רביא, היביא אבל ששת דמחייב בכתותא מהזומי והיגי אף שג"כ מאירא רבוי משום עוקר דבר מגידולו וה"ג יש להיבוי, דదמה אוירא דקרע לאוירא דבהמה אף שם מליאות אחרות.

אבל שיטת הרמב"ם בפי"א ה"א דאיiri דוקא בשפהילה עי"ז והחיוב הוא משום נתילת נשמה כדמחב שם המ"מ, והחותם ע"ז וראי פלגי דהא שם איירי להolid הנכricht בזמנה שהולד קיים ומ"מ היה חייב אי לאו מה שמחפש דבכבר געקר הولد לצאת או בכלו חדשו כבר נפסקו גוזליות, ואין כאן מקום להאריך.

ידידו מוקירו וمبرכו

משה פינשטיין

галומות גדה סימן קוצר

* מיפוי (לא) סלולרי למחוקק מינכ דמיד נמוך צפורה ז' קווים מומכתה מהיכ חוטסט גולד (ד"ע) :

אורים

זה בחשדי דוד בפרישתו להוטופתא [ובעקבך הדבר האין מסכךת לה דעת שאינו יותר מ' יום עירין' גם בערך לנו' לא' מש' כ' בוה]: מפנַי שׂא"א פ' פריחת הקבר בלא דם. ובש"ח נולח שבעה ימין כת' כת' באשה שללאו ימיה לדלה רשות השבונה קוראו לה למילוי וכורען המשבר עשה שעה המלית לא ראות הולך לא יהלה עוד ארכעה שביעות ופסק שם שהיא טמא לא בעלה מעת שבונה על משבר דמשעה שיישבת על המשבר תמיישן טומאת הקבר וא"א פה"ק בלא דם עכחו' והנה במה שהחמיר לטמאותה ע"ג שכמה גנלי מאילו מלחה לפרט של' זה פוחחת הקבר לא שמי שייאר קביה פוחחת חזרו ונתחם בלא לידה ?ובספור שעיר טהור כבש שעריך מכ' מ' בדוק עצמה] אמרם בשעה שעשה שהאה ישכנת על המשבר ליה וואיפיל לא שבה עdryין על המשבר אבל כבר אהזה צירם וחבלים וטוקדים כ' שמקבץ הביאו לה המלחודה יש לשער שאילו היה טולדה כאן רוחה מושבבה מידי על המשבר הסכים הדס"ר לעזת' נחלת שבונה שיש לה שטח שנפהה קבריה והארה דם וכ' ה' ר' שיש הכהלל לפירוש מיליגע בה משיבחה על המשבר ונואה שלפי דעת רוחנית אלו הייכ שאנן בה כת להליך בעצמה וחרוכותה ונשאותה ורונענותה ג' צריכה לחוש לפוחחת הקבר ער' של' שבנה עdryין כל המשבר שעיריך וראייתם הוא מדקיין'ן כאו'ח יוכן של' סעיף ג' משששנה לה משבר השבונה פוחחת הקבר לתולע עלייה וב' כ' מה' לענין כמה חשב פוחחת הקבר כאשר כהן בה כה להלן קיילין'ן פוחחת הקבר נולח עז' וחוווד' הד בוריהם להוש כהה' נונודפס בתשובה מהאה סימן קט' ז' וגם בקונוטיס אחרון בזב' ז' פועל על כל גופה עד שאמרו שהיא בדין מסוכנו לחיל כל גופה אפשר שפיר שיפח בלא יציאת דם ולמעשה כתוב לא לחומרא [ואך נמוכרה ומינקה חקינה (ג) יש להחמיין הרופא שם איזה כל' אבל בדיקת אצעע אין לחש כי ברוחבו מרוחב אצעע קונה שבאים שהוא לעצך כחמשה אם דבר מועט כי הא לא חייב פוחחת הקבר אבל בכלי שהחנכו לתק' (ג) פחח המקור צריכה ז' נקיים אפילו אם

ונימ

הלכות נדה סימן קצד

בדי השללה

צ'וונ'ס

(מכ) מפלריך נזוי וכוכיה בן ממהגיכון ול': (מנ) מי מדבר נחמייזין ול': (מן) סדר'א ומלה'ס סימן קס'ע: (מכ) חלה זכמם סימן פ' וסדר'א:
וכו'ס:

באר הגולה
ח שט' במשנה:
ס משנה שם דף

ב' אורים

מהודו"ת שדעתם דלא אמרו א"ז לפה"ק בלא דס אלא כשמפליה דרכ רכון חתיכם בשור וכדרמה דאו אמרין שציא דס הע החחיה אבל נשפחה קבר ולא יצא איזה דבר תבור לא חיישין שציא דס בעני עצמו ולכowa קשה ע"ז מה אידי' בדילין"ר בריש סימן ק"ב שאש הרוינשה שופחת מוקרא טמאה זוזהישן שציא ממה דס ע"ט שלא יצא ממנו איזה דבר אחר ודחטם אידי' הרוינשה שנופחת מוקרא והכא אידי' של הרוינשה בפתחית המוקרא אטוש הרוינשה גורמת הרואיה הלה פיחית המוקרא היא הנגרמת את הרואיה וכבר עמד ע"ז הנגן ר' שלמה המכון מוריולנא וכמו שנדפס שם בקרוא"ש שבנוב"י ריש ולמר דהאטם אידי' בסותם אש שהרגישה שופחת מוקרא דוא חיישין לדם דטמאה פיחית המוקרא היה לאיזו סיכה והפסין שהריה לסתיב ניצח דס אבל באשא שעוברת אשוחה אידי' ווללה וגופת פוקורה הרוי סביבת פיחית יש לומר דהוא מהמת העובר שמטעור לאיזה לאיזר העלים ולא מהמת איזו יציאת דס כטב בחטאיהם בדיןין ק"צ בדיה בטל"ז סק"ג וכי לולק בענין זה ודקדק אין מלשין הטיט"ז אטמנ ק"ק לפ"ז מה שמטיסים הנבו"י שם בסוף החשכה שאם הרוגישה שופחת מוקרא לה ולפי מש"כ יש לטהרה אף נטחיה בפתחית המוקרא דהא מכ"מ כיון שקורבה להדר יש ללחולות הפיחית ביצאת העובר, ע"ז) ובבית מאיר הטס"ש עד צודים להקל בזה חדא דערובת המקבץ והשלטן דקיל"ר) שאפשר לפיחית הקבר בלא דס וולדו מושך המש恬ר לכך אין עוד שדעת הרוי"ד וורטבם"ס שאין מחללים שכבע על היילוד עד שיש הא שותה ויוזד ממנה ועוד שאר למתה קדילין"ן שם בא"ח כרעת המקבץ להלן שבת ע"ג שאינה שותחת דס שיש לומר הדא רדק מטעם ספק שרוי ספק נפשות להקל אבל אפשר ג"כ שלא נפח הקבר ווראי לצרתו לשאר צדי' קולא הנ"ל באהמת שנוראה עירק כדעת פוסקים אלו מקיליס אל"כ לא לשחטמל בשום פסק קדמן שיוציא מין זו להחש בכל אשעה מעברתו בכשיען ומון לזרחה ממעש השפחת הקבר וכמו שהעדי בבד בכד ב ב |תמייר אלא משמע דעת פוסקים הקדומים של להוש בזח לעפיחית הקבר א"כ יצאו מי הלידה שאו יש לחוש שציא דס עם המם כלכך נראה שכשעת הרוחק בגין ישאשה דרשו לעור הבעל יש להקל דעתם הפקסדים האל רושאי ליגע בה להסדה ולוממה וכנה ג' עט"ז' בחנוו בדרינו בפנסים: * א' בין דנים וחבטים טמאה לידה ולא מתליך בין שfid המורוקם (זהיינו שצורת מים או דס גם כן טמאה: (ז') או של"א. הו (סח) במתן לעצמה אינה ולד אבל אין שליא באלו ולד ואם הפליה שליא דה כלידה כיון שמחילה היה ראי להיות בן קיימת): (ח') של"י שלסוכן מ' יומ שווא שיעור צערות הולל השליא היה לכל כל שעשוו מוכית שהעוכר נימות קדום מ' יומ ושוב לא נתגדי שפחתה

בדי השל

ג' (לב) ה' המפלת (לב) כמין בהמה חייה ועוף (לד) * או כמין דגים וחגבין ושקצים ורמשים (לה) וכל צורות ולד (לו) ° או שפир (לו) או (לה) שלוי.

הלכות נדה סימן קצד

(לט) או (מ) 'חחיכה (מא) שקרעה (mb) ויש בה עצם "עכשו שאין אלו בקיין בצוות (מג) * חוששת (מד) לולד (מה) ואם כלו ז' נקיים בתוקן י"ד יום (מו) אם טבלה קדם ליל ט"ו לא עלתה לה טבילה: ר' ילדה ולד חי ואח"כ הפליה (מז) שליא (מח) נניין שיש דף כ"א ע"ב: יא סוף והרשב"א בתמיה וכ"כ הראנך"ד בספרו בעיל נפש וש"פ בשם: מבירמא דרכיה בר בר חנה אמר רבינו יוחנן ונור שם דס' כ"ז ע"א:

ב' אורים

וחקצים ורמשים וכו'. ומכל מקום אשה שלא הרגישה חבלו לדין
אל בדקה בוגופה ומזהה על העד כיינה היה אך דלא שכח שימצא
כינה נבואה מוקם חלון שאירוען לאילו היישין שהפליג רינה והוא
שופתות טסומת לדה' (ט"ט) לא דעתה למלה נקט כינה
זהה וודק אלא ינינה מותה. "הושחת לודר וכור" וכו'. טמאה ל"י יומ
דרשנא ונבה לילה ולאורה בהנק חזרות שלפני הנושא לנו אין בעורו
לוד כל בוגן צורת ובמה ברורה לאילו שאנו טסומת מהות שארין
אנו בקייס להבחין צורות א"כ יש לטהר טsus פסיקא דשמא
איינו נلد כל ואחר לו והדר לוד שמוא הוא וכור וטמאה דرك לוי ימים וכבר
עד ע"ז בס"ט ע"ייש מש"ב בזהו: "עד ב"ג יום. ריש לחקר היכא
ולא נמצא בה עצם דאי אפשר לפתח הקבר
בלא דם וכונל נסעף כ": (מ) (א) שקרועה ויש בה עצם
בחיהנה לבנה (וכונל פרט"ש) שם דאו הו סין בשר כלמרן (פע)
טהורה כתבו (פ) הרשונים שאנו טסומת בכל עניין והטעם
טליהן (פ"ג) חיישין לודל ע"ג דגבי שפר ומה הוא חייה: (מ"ב) וושן
אלין כאן בה עצם לא (פ"ג) חיישין לודל ע"ג דגבי שפר ומה הוא חייה:
להבחין (פ"ג) ולידע מה הוא שפר ומה הוא חייה: (מ"ג) והושן מספק שהולד ונבה
יד' יום ואם בבלת קדם ליל ט"ו לא עלתה תכילתת כודסיק המחבר ונפל לה נספיכון על
הכרתנו בבדברים אלו שהזכיר המחבר בסעיף זה ומכל מקום אם השער הנפל
וגם ינבר לעינים להודיע שהוא זכר (פ"ג) אינה טמא כיוולת נבאה אלא סופרת ז' נקדים והיא טהורה: (מ"ד) לודר. ומירי כל
סעיף זה במפלח לאחר מ' יום אבל אם עדו לה שלא מלוא מ' יום לעיבורה אינה מושחת לודל וכונל נסעף כ": (ט"ה) ואם
בלו ז' נקדים בתרוך י"ד יום וכו'. כמו שכתב המחבר בסעיף א' דמי לידה שאינה דואה בהם עולמים לה לטסירת ז' נקדים:
(מו) אם טבלת קדם ליל ט"ו לא עלתה וכו'. דרשא טמא עדין כיוולת נבאה אלא דינה לטבול ליל ט"ו (פע) ומוחרת
לבעליה: (מו) של"א. עיין פרשו בס"ק ל": (מה) אינה מושחת לודר וכו'. ר"ל שאינה מושחת לודר שאין זו
שלילתו של הولد שלילתו בכור אל לא היא שלילתו של ולד שני שניות בחוכה (ושליית הولد הראשון יצאה עמו כנסנהל)
ונוחםיר עליה לטמאותה לי"ד יום מעת הפלת השלייא וכן משמען לן המחבר שאנן מושחים להו (פ"ג) דלא שכח בשני
ולודו שלא יילדו ביחס ומסתמא לא לד להא ולוד הראשון וזה הא שליחות: (מכ) אלא רוזלה וכו'. ומכל מקום (פ"ג) צירכה
לפסוף ז' נקדים מיום הפלת השלייא ואיש ביחס הקבר בלבד לפתח הקבר לא ימ"צ ג"מ בלא

זוניס

דֵי הַשְׁלֹחָן

כתבו שמחמת חסרון (^{טו}) בקיום מטמאים אותה גם בשליא הפוכה מטהפה: (^{טט}) או חתיכה שקרוועה ויש בה עצם. ר' ל' שהפליה החינוך בשור וקורואה ומץאו בתוכה עצם טמאה (^{טט}) לידה ואמרין שהחתיכה היא חלק מולד של והשאר נימוח או יצא ממנה קדם לזה: (^{טט}) החתיכה שקרוועה וכו'. וחיבר (^{טט}) לקוועה לבודקה אם יש כה עצם אמם אם אבדה החתיכה קדום שבודקה מצד הנודע (^{טט}) ביהודה השיא תזרורה כי רוב החתיכות אכן בהם עצם ואיה צריכה להחמיר עדليل ט"ו לטבול (^{טט}) אבל ספורי ז' ונקיים בחודאי שהיא צריכה אפלוי אם בדקה החתיכה ולא נמצא בה עצם דאי אפשר לפתח הקבר אלא דם וכגול' בסעיף 'ב': (^{טט}) שקרועה ויש בה עצם וכ בחתיכה לבנה (^{טט}) ונדפסי' שם דאו הוא מין בשן לולר (^{טט}) טהורה כתבו (^{טט}) הראשונים שאנו מטמאים בכל עין והטעם אבל אין בה עצם לא (^{טט}) חיישין לוולד ע"ג ד גבי ספר ט ללחנן (^{טט}) ולידע מה הוא שפער ומה הוא חתיכה: (^{טט}) י"ד יום ואם טבלה קדם ליל ט"ו לא עלתה טבילה רדמיסת הרכינו בדברים אלו שהזכיר המחבר בסעיף זה ומכל מקום אמרנו וניכר לעניין להרי אשחוא זכר (^{טט}) אינה טמאה כיולדה או טהורת הענין שבדבורה לא מילא (^{טט}) בחרוץ י"ד יום וכו', וכן שכבת המחבר בסעיף (^{טט}) (^{טט}) אם טבלה קדם ליל ט"ו לא עלתה וכו'. ושלש טמא לבלה: (^{טט}) שלדי' עיין פירשו בס"ק ל"ו: (^{טט}) מה' אינה חתיכת שליחתו של הولد שלדי' כבור אליא שלייתו אבל ולד שיש ונחותר עליה לטמאותה ל"ד יום מעת הפלת השיליא וכאלה לד הדרשות שלא יולדו ביהוד ומסהמא לא ילדה אלא לד הראשון ולדורות ע' בתיו נזון בטלל ובשליא אז אושם לנטילת בררב

ציוניים

ק' ר' פ"ק י ו' וכן כתוב בהחות ר' י"ד צ"ה: (ע) לרמ"ז וכבר ב"ל וכלה"ב:

שט

יצחק

י"ד סימן כ"ט

אור

- ב' לא נפתחה מוקה אולם אחותה ציריה לידה, עדין מורתה היא, עד שאינה יכולה ללכת ברגליה, דאו היא טמאה.
- ג' הפסיקו ציריה חזרות להיתרה כמו שהיתה קורם, ואני צירכה לבדוק את עצמה.
- ד' אף אם הרופא או המילדת מעידים שצואר המקור פתוח, אין מתחשבים בכך לאסור, מפני שפתיחת המקור של הרופאים אינה אותה פתיחת המקור האוסרת שאמרו חז"ל.
- ה' אם יזרדו ממנה מים - אינה טמאה, ואני צירכה לחוש שמא יזרע עם המים דם, אלא א"כ ראו שיצא עט המים דם שאנו טמאה.
- ו' גם מפלת דינה כל יוולדת, אם הייתה מעוברת יותר מאربعים יום. אבל המפלת תוך ארבעים אינה נקראת יוולדת אולם טמאה נוראה מחמת הדם שראתה, וצריכה הפסק בטוהר ובשבע נקיים.
- ז' כל מראה דם היוצאה מהיולדת אחר שהתחילה הצירום, ואפילו על בגד צבוע או על דבר שאיןו מקבל טומאה - הכל טמא.
- ח' יצא הולך דרך דופן [נתוח קיסרין] ולא דרך צואר הרחם, אין זו יוולדת לגבי דין אלו.

דיני יוולדת

א' יוולדת אסורה מדורייתא לבעה כל נוראה, אפילו לא ראתה דם.

ב' ילדה נקבה, אסורה לבעה עדليل חמשה עשר אחר הלידה, אף אם הצליחה לטפור שכעה נקיים קודם סיום שבועיים ללודתה [אינו מצוי כלל]. ואם טבלה קודםليل חמשה עשר, צירכה טבילה שנייה כשיגיע ליל ט"ז. ואם ילדה זכר תספור ארבע או חמיש מים (כל נוראה) מהלהירה וחפסק בטוהר אם היא יכולה וחספור שבעה נקיים. היום לא מצוי שתוכל לפסוק ולחספור ذ' נקיים לפחות חורש מהלהירה.

ג' אין מתחשבים וסת הפלגה ביום שבין הראה שלפני הלידה לראה הראונה שאחר הלידה. ואין וסת הפלגה כלל עד שתראה שני פעמים אחר הלידה.

ז' לא הספיק לבועל כלל עד שפירסה נדה, דינה ככלה נדה שאסורים בלבד. וכך ראי שלא לאחר את הבעליה מים החופה, כדי שלא יכנס בספיקות אלו. ואין כאן יותר לומר שראינו שלא בעל כמה מים, וא"כ אין יצרו תוקפו, דהיינו שמא עתה יצרו תקפו.

ו' אם כבר התחיל לבועל ואחריו זה פירסה נדה - מותרים ביחיד [הגם שלא הכנס האבר כולם ולא הוציא שכבת ורעד]. התחלת ביה לעניין זה הוא מה שהכנס אברו באבר חי, אבל אם הכניסו באבר מות אין זה ביה כלל, ואם א"כ פירסה נדה אסורים ביחיד.

ח' בעילה שנייה: הרכה פעמים דם בתולים אינם נגמר בביואה ראשונה, וכך כל פעם שהחבעל ותראה דם בעית הביאה, הדם טמא כדין דם בתולים ודרינו כנ"ל [לחומרא ולקללא]. אולם אם פסקה לראות פעם אחת דם, וראתה א"כ דם, היא בחשש של רואה מחמת תשמש ויפנו למורה הוראה.

בדיקות בביבאות הראשונות

אין האשה צירכה לבדוק לא לפני תשמש ולא לאחר תשמש - כדי להוכיחה שאינה רואה מחמת תשמש, כיוון שאין מצוי היום רואה מחמת תשמש בכלל. וגם בבדיקות שהעשה מיד אחר החתונה אינם מועילים לה כלל, כיוון שלרוב הם בזמן שככל אין רואה לראות, ולא ייעילו בדיקותיה¹⁷. וכבר הסיק הש"ך בס"י קפ"ז שאין צריך לעשות בדיקות אלו כלל, ועליו ראוי לסמן.

וסת שלאحد החתונה

עצתה טובה לכל נערה בגיל הנושאין שתכחוב לעצמה את זמני ראייתה, כדי שתדע זמני וסתומה ואם יש לה וסת קבוע.

מה שננטמאת בבעילת מצוה מחמת דם בתולים, אינו נחשב כלל בחשבון הווסותות.

פרק ח' - דיני יוולדת

מה היא יוולדת

ל' א' האשה מעוברת שהתחילה לולדת, והיינו שנפתחה מוקה, נקראת יוולדת ואסורה לבעה, וצריך לנחות בה בכל ההוותקות כמו כל האשה נדה.

כילו', א"כ לא היו לידיה שלה כי אם ביום ב' כשיצא הגות, ולא שלמוימי ליריה עד יום ט' מז' מן יומ והצאת הראש, וטמאו ע"פ שלא ראתה, והוי להו לפреш, וצ"ע גדול:

(ב') (סעיף יא) אטו טמאה ליריה. עין מה שכחתי בסוף סימן זה נס"ק זו ד"ה כח' וזה חן על מה שכח הבית יוסף בוה:

(ג') (סעיף יב) מקשה ליר. בשורת נחלת שבעה [ז"ב] סימן ט' כתוב באשה שמלאו ימיה לדרת לפי דמיונה וקוראו להAMILות, וגם שאר נשים הסכימו שהגוע עתה עת לרוחה והתחשקו עמה; ואחר איזה שעות המילדות לא ראתה את הנולד, ועדין היא הולכת כמו ד' שבועות אחר זה וכרכיסת בן שנייה, והנשים מעידות שבכל מדינת פולין המנוגה שתיכיך שקראו להAMILות והיא בודקת את האשא אם הגוע זמנה ללילה או לאו מחזקנן אותה בטומאה. והאריך לעשות סמכות להמנגה על פי הדין מהא דאיתא בפרק מנין נשם כתט' א] דפתחת הקבר הוא משתמש על המשבר, והוא קיימת לא [סימן קפח סעיף א] דאי אפשר לפתחת הקבר אלא דם, لكن טמאה מישיבה על המשבר:

וכתב על זה בספר סולח למנהנה נthora השלמים ס"ק ב' ז"ל, ולענ"ד אין דבריו ברורים, וכל שכן אין מוכחות, דרך דקימא אין דמתשבח על המשבר הו' פתיחת הקבר, הינו אם يولדה אח"כ מתוך קישו זה, מה שאין כן אם אינה يولדה אח"כ והלכה מן וב' ולא ילדה, איגלא מילחתא למפרע שטעות היה ותבל' שא היה, גם המילדות טעונה. וואה ברורה לזה, שכן איתא בפרק ז' דאהלות משנה ד' דמשנפח הקבר אין פנא' להלך. ועינן [שם] בתוספות יום טוב. וא"כ זו שלילה אח"כ, מוקח שלא היה פתיחת הקבר. גם נראה לי דבכהאי גונא לא שייך למנגה, כי הוא דבר שאינו מצוי שתטעה המילדות וכל הנשים, ושתל' האשא אחר ישיכחה על המשבר כמה ימים, ובדבר שאינו מצוי לא שייך למנגה. ולענין שבת דמליחין ביושבת על המשבר, משומ רואלין בתור רוב נשים וחוקת אש"פ. רוק במשנה הנדרפס בגמרא [ביבראות מי, א] גרטין אע"פ, והחט גופא בראש פרק י"ש בכור [שם ע"ב] כשמביא הש"ס משנה זו להקשוח על שמואל ג"כ לא גרטין ביה אש"פ, ועייר דלא גרטין אין ה' השם אש"פ. וכן היה גירסת הרמב"ם ז"ל [נחלת ב. י]. אבל מן חוספה שם [ביבראות מו, ב] ד"ה חיויבאן שהקשוח על פירוש רשי"א] במא שפירש נרדהכו, א"ד"ה הו' ליריה על סנדל דין דפטור בנפלים דהא איתוחב שמואל, מבואר דסבירא להו אין דנקט במתניתין ראשו מת, הו' ליריה. ולדעתם צרייך לומר הא דנקט במתניתין ראשוי, מושם ורבותה ובכור לנחלת נקט, דפיטלו הו' זריא ואיש חי אפילו קיימת הכא אחריו בכור לנחלת הוי:

חכם צבי סימן ק"ד. לפי זה הכא גונא י"ל על קוושיא הנ"ל, דהא דאין ראש של בן שמנוה מת פוטר, לאו דכללי עלמא היא, אלא במחלוקת היא שנויות, דרמב"ס פרק י"א ודכורות הילכה תון סבירא לה דאיינו פוטר, וכן נראה דעת רשי' במקבילין [נדזה דף כ"ו ע"א]. ואם החם גבי סנדל, דתנן גבי כרכיסת שיצאו דרך ראשנה, ולדרית ביה חיota, מדנפיק רישא הוי ולדר, סנדל, עד דנפיק רוכא, ופירוש רשי' ד"ה הו' ליריה דהכי אמרין ברכורות נמו, ב' דין דאיינו הראש פוטר בנפלים. ובתוספות זריה סנדל] הקשו על זה דהא לא קיימת אין החם הוי:

אבל לפיה ולא קשה מיידי, דסבירא ליה לרשי' ולא איתוחב שמואל [ביבראות שם] אלא בגין שמנוה שהוציאו ראשוי ח' אבל בגין שמנוה שהוציאו ראשוי מתח, לכלי עಲמא אין פוטר. וכן נראה להוכיח לפיה מה שפירש רשי' בפרק בהמה המקשה נחולין סח. א"ד"ה ע"פ שיצא ראשוי ח', שכח שם דהא דנקט מתניתין [ביבראות י"ז], א' בגין שמנוה שיצא ראשוי ח', משומ רבותה דין בכור להן, דפיטלו א' יצא אלא ואישו אפילו הכא א' אחריו בכור להן, אבל לענין בכור לנחלת, אפילו יצא כלו הבא אחריו בכור לנחלת. לפי זה קשה, כיון דמשום רבותה דין בכור להן מתניתיא, הו' ליה למיתני ריבותה טפי, ואפילו בהוציאו ראשוי מתח אפילו הכא א' אחריו בכור להן, אלא ודאי דבן שמנוה שהוציאו ראשוי מתח לא הו' יילוד,adam לא כן הו' ליה למיתני במתניתין הכא אחר גפלים אפילו הוציאו ראשוי מתח, הכא אחריו בכור לנחלת ואישו בכור להן:

ואין להקשוח על זה דא"כ מא ע"פ שהוציאו ראשוי ח' דנקט נ' במתניתין, והא השטא דוקא וראשו ח' הוא דפטור, לא קשה מיידי, דבסדר המשנה שבכל המשניות [ביבראות פ"ח] משנה א' לא כתוב ע"פ, רק במשנה הנדרפס בגמרא [ביבראות מי, א] גרטין אע"פ, והחט גופא בראש פרק י"ש בכור [שם ע"ב] כשמביא הש"ס משנה זו להקשוח על שמואל ג"כ לא גרטין ביה אש"פ, ועייר דלא גרטין אין ה' השם אש"פ. וכן היה גירסת הרמב"ם ז"ל [נחלת ב. י]. אבל מן חוספה שם [ביבראות מו, ב] ד"ה חיויבאן שהקשוח על פירוש רשי"א] במא שפירש נרדהכו, א"ד"ה הו' ליריה על סנדל דין דפטור בנפלים דהא איתוחב שמואל, מבואר דסבירא להו אין דנקט במתניתין ראשוי, מושם ורבותה ובכור לנחלת נקט, דפיטלו הו' זריא ואיש חי אפילו קיימת הכא אחריו בכור לנחלת הוי:

ואין להקשוח דאי הכא ליתני רבותה טפי, דפיטלו יצא הולך כולם הכא אחריו בכור לנחלת הוי, י"ל דסבירא ליה בדעת השארית יוסף [סימן כה] שהביאו הסמ"ע סימן רע"ז [ס"ק ג'] דסבירא ליה דאם יצא הנפל הבא אחריו אין בכור לנחלת, ומה שסיווע לדרכי המחבר שארית יוסף. ובתוספות יום טוב ריש פרק ח' דבכורות נמשנה א"ד"ה שיצא] השג' על החכם הנזכר מדברי רשי' ריש פרק בהמה המקשה [שם]. לפי מה שכחתי לא קשה מיידי, דף' דרש"י לא סבירא ליה כן, מכל מקום התוספ"ת-מסיעים לו, וכיון דין ה' במתניתין שינוייה, י"ל דלענין איסור כרת החמירו הוי לידה וכדעת התוספות, מה שאין כן לענין ממון הקל פסקו כהרמב"ם וסייעו, מידי, שדרך להעתיק הדין כפי שהוא מסודר בתלמוד, וילמוד הפטום מן המפורש:

אך לא היה, ומכל מקום קשה איך סתמו שהראש הו' ליריה, דמשמעו אפילו בגין ה' שהוציאו ראשוי מתח, הא אף שיש בו חומר במלחתו מכל מקום יש קולא בסופו, דאס הוציא ראשוי בום א' ויציאת הגוף היה ביום השני, דאך אם נאמר וראש הו' כילוד, א"כ בולדת נקבה כשאינה רואה ביום ט' הו' היא טהורה לבעלת דהא כבר שלמו י"ד ימי ליריה, אבל אי נימה דבבן ח' וראשו מתח לא היה ראש,

טן שם איתא "הכא אחר גפלים" שיצא ראשוי ח'.
(י) וכן בଘאות ה' כה' שם אותו ב' ובשיטה מקובצת אותו ד מהקו חיכת אש"פ.
(יא) בתוספות שלפניו לא מצינו להזכיר שהקשה על רשי', ועינן נהנו, א' מושפטות ד"ה סנדל.

ראשון, ואחר זה תראה ליום מ"ז של הולד ב', תאמר שהחטבולليل מ"ז מטעם ספק ספיקא, רשותה השניה לא היה ולד כאן וא"כ ביום מ"א של הולד הרשות היהת תחת גדרה ועכשו ביום מ"ז הוא יום שביעי לדרכה, ואם תמצא לומר שהיה ולד, שמא נקבה היהת והכל דס טהור, וא"כ סותר לספק ספיקא הראשון:

ותמיה לי על המחבר שהשミニיט דין אשה שהפילה סנדל רתשב מספק לנקבת, והוא משנה שלימה נודה כו, וכן הוא בכל הפוסקים. ואין לומר שם על מה שכח בSYM זה שאם איןנו ניכר מהו רתשב מספק לנקבת, זה איינו, והא כתוב הרמב"ן ובל' בהלכו ופרק ז' דין ד' וזיל', פעמים תשמש האשה לאחר עכבותה ותפתח צורת העבר במיטה ויעשה כמו חתכה בלבד כזרה ותצא כרכבה על מקצת הولد, וחותמה זו נקראת סנדל, והסנדל מטמא אם כולל גמור, לפיקח המפלת זכר וסנדל נשב לנקבת, שמא סנדל זה נקבת הוא, ואם לא יצא כרוך עם הولد הרי זה כשר החטיכות, ואם [לא] נמצא בה עצם טהורה, עכ"ל. מבואר Adams אם יצא כרוך עם הولد עכ"פ שאינה אלא חתיכה בלבד עצם אפיקה הכוי טומאת נקבת, וחירושין זה היה לו להמחבר להביאו. והטור [עמדו קמה] כתוב דין סנדל סתום, ולא ביאר פירושו, וצ"ע על המחבר שהשミニיטו לגמרי:

דאיתוי בסוף הספר שווית דרכי נועם פלפול ארוך וכרך הנורא מהגאון מהרא"א הלויי, ווחכים שכגדו חולקים עליו, בדין אשה שהיתה, מנסה לילד ביום ו' וביל' כניטת שבת יהוד, אם יהא נימול לשמנה. בשחתה, או ניחוש שם החזיא ראשו חזן לפרוזדור בערב שבת שהוא כלוד. ועיקר מחלוקתם מהו הפרוזדור האמור בעניין זה, אם רצה לומר מן צואר הרחם וחוץ לצואר הרחם עד סוף שפנות העורוה הכל נכלל בכל פרוזדור, ולא נקרא יצא חזן לפרוזדור כי אם כשיצא לאורי העולם, או ונימה דגובל יש שעוד אותו בגובל נקרא פרוזדור, ממש ואילך עכ"פ שעדרין הוא תוך גוף האשה מכל מקום איינו נקרא פרוזדור, אלא חזן לפרוזדור מיקרי, עכ"פ שעדרין לא יצא לאורי העולם ועונדו הוא בבית החיצון מכל מקום חזן לפרוזדור הוא:

והנה אמרתי אטורה ואראה את המראה הגדול הזה, זוקין דנורא שיצא מפי הגודלים הנ"ל, וראיתי שהוא ענן ארוך, ואם אבא לחפש ולסלול בכל פרט ופרט ארכו הדברים הרבה ולהלאה הקורא, בכנן משלתי ידי מודה. רק באשר שרואתי בספר שווית פנים מאירות (ח"א) סימן ז', שהוא קורא מלא אחרי הגאון מהרא"א הלוי ולשונו בנפשו כי כביר מצאה ידו להציג על הגאון מהרא"א הלוי ולשונו לטועה בדבר משנה, ולביב לא כן ירצה, כי לדעתינו דברי הגאון מהרא"א הלוי דברי תורה הם, וציריכם פנים ולפניהם. אף שהחכמים חולקים עליו ההקיף אותו בחבלות ואותו ברכוב חריפותם ובקיומם, מכל מקום אחר כל הראות אין מזין אותו מוקומו, דהסוגיא דאיתמר בדוכתא עדיפה, שמננו יסוד הבניין שנבנה מהרא"א הלוי, ומסתבר כוותיה, וכאשר אכר בעורות השם:

איתא בפרק יוצא דופן [נדח] דף מ"ב [ע"א]. תנוי רבנן [ה] נודה והזובה והוילדות מטמאות בפניהם כבחוון, ומקשין, يولדה Mai מטמאה בפניהם כבחוון אייכא, ואוקמיה [שם ע"ב] כגון שהזואה הولد ראשון חזן לפרוזדור, וכי היה דאתא לסתה דרבא אמר ליה מהו למלה בשbeta, אמר ליה אםיא לי אייז גופא דעובדא היכי הו, אמר ליה שמעית לולד דצווין אפניא דמעלי שבתא ולא אתחליד עד שבטא, אמר ליה הא הזואה ראשו חזן לפרוזדור הוא והרי מיליה שלא בזמנה ואין מחלין עליה את השbeta, עכ"כ. וול' רשי, כגון שהזואה ולד ראשו חזן לפרוזדור, ואוליד. ואמור דאף על גב דאכתה ראשו בפניהם הוא, דהינו בבית החיצון, הוי כילוד וטמאה לידי, וכרב אושעיא בפרק בהמה הרשותה [חולין עב, ב'] אהא דתנן [שם עא, א'] אושעיא, בפרק בהמה הרשותה [חולין עב, ב'] אהא דתנן [שם עא, א'] האשה שטוראה ליום מ' של הולד שני שהוא יום מ"א מן הولد

אלא כל שהוא קרובה לדייה כל כך שעריכה לישב על המשבר ואייכא למייחס אלו היהת המילד מומנת אצל היהת מושיבת מיר על המשבר, لكن ציריך להיות נזהר בה, ואם אח"כ נתגללה שטעות היה אלה, אין כאן שם מיחוש, דהא חזין דעתו היה, ואין לחוש דנטפתה הקבר ואח"כ נסתם, דזה לא שכית, וטפי מיסחבר למתיחי בטעות. אבל היכא דנהגו לאסור אין להחריר להם, כמו שכתב בספר כרתי ופלחי:

ומה שהקשה הר"ש על הני אמראי והיכי שיעורים אחרים לפתחה והקר רדקシア להו מתניתן דאהלות, נראה לענ"ד לישב דהא אמרין התם נאהלות שטן אין לנפלים פתיחת הקבר. ובודאי דאין לפרש שאין להם פתיחת הקבר כלל, משומש היב כל ומן שהוא במקור אינו מטמא לאויהל עכ"פ שהוא מתקשה לילד, ולפי זה ציריך לומר כל זמן שלא עיגל רашו כפיקה אפשר לצאת אף בלילה פתיחת הקבר, דהא וודאי ליתא, דהא דרכו של מוקור להיות סתום למגרוי, ומהאי טעמא קיימת לנו בסימן קפ"ח טעיף ג' אם הפילה חתיכה, אם הוא גדול משופרות דק שבדקין טמא משום דאי אפשר לפתחה הקבר בלבד דם, וכל שכן לנפל שלא עיגל רашו כפיקה ודציריך פתיחת הקבר להוציאת הראש מן הרכום, ואמאי היב הראשון טהור לשיטת הר"ש. על כרחך ציריך לומר דהכי פירושו, אין לנפלים פתיחת הקבר, רצה לומר דין פתיחת הקבר, וכמו שאמרו [נודה לה, א'] אין קושי לנפלים, ובאה וודאי דאין רצה לומר שאין להם קושי כלל, דהא חיינן דאייכא קושי לנפלים, אלא דיל' שאין להם דין קושי לטהר דם, וכך שכתבתי לעיל וטוף ס"ק א' ד"ה ולכאורה). היכי נמי פירושו אין פתיחת הקבר לנפלים, ר"ל שאין להם דין דין נמי פשוף הטומאה לצאת, וככפרוש רשי"ב ברכות דף כ"ב [ע"א ד"ה, פתיחת הקבר], אבל אם עיגל ראשו כפיקה, דציריך לפתחה הקבר, או לא הו טומאה לטמא היב הראשון מחמת פתיחת הקבר, דכיוון שאין הקבר נפתח הרבה היו טומאה בלוועה ואין מטמא באהאל, אבל, עכ"פ שסוף הטומאה לצאת, וככפרוש רשי"ב ברכות דף כ"ב [ריש סימן ד]. לפ"ז וזה הא דאמרין במתניתין מננטפתה הקבר אין פנאי להלך, רצה לומר נמי כנסנפתה הקבר הרבה כשייעור שיטמא באהאל, אבל בفتحה מועטה ייל' דיש לה פנאי להלך:

לפי זה לענין סכנת נפשות לחילול עליה שבת טבria להו להני אמראי דמיד שהחtil לפתחה הקבר ער"פ שלא ננטפה שיטר גדור, מכל מקום קרובה לדלת היא ומחללים עליה שבת, ולא קשה מיידי. וא"כ הוא הדין לענין איסור נה, מיד שיושבת על המשבר אייכא פתיחת הקבר פורתא, וציריך הבעל להזהר ממנו, אם לא היכא שננטפה אח"כ שהיota טעונה ובמקום דלא נהגו אייסור:

(כ') (סעיף י) או שאינו ניכר. בטור [עמדו קנא] כתוב וכבותא טפי, ע"ג דהשני איינו ניכר אם ולד הוא, ואם תמצא לו מר ולד הוא ספק אם זכר הוא נקבת היא, אפיקו היכי חוששת לנקבת. וכבר כתבתי לעיל [ס"ק א' ד"ה ועוז] דאפילו ממוקם ספק ספיקא החמירו, ומיהו היכא בלאו היכי אף לתירוץ התוספות שכתבתי לעיל שם ריש והט"ק ניחא, כיון דאייכא למייעבד ספק ספיקא הסותר לספק ספיקא זו לא עבדין ספק ספיקא כלל, ע"ג דהא לא שייך לומר חמירוצים שכחכו דאם חראה ליום ל"ד ותחזר ותראה ליום מ"א דאייכא למייעבד ספק ספיקא הסותר לספק ספיקא הרשות, שתהאמր ספק לא היה ולד כלל וא"כ ביום ל"ד היהת תחת גדרה ועכשו ביום מ"א היה שומרת יום בוגנד יום, ואם תמצא לו מר ולד היה, שמא נקבת היא והכל דם טהור היא, דהא היכא אייכא זכר בהדייה, וא"כ אף שולד השני איינו ולד אפיקו היכי ביום ל"ד אי אפשר לה להזובה תחת גדרה מהמת הولد הרשות. מכל מקום כיוון דהא מיירי שלידה ולד הרשות לפני שקיעת החמה והשני אחר שקיעת החמה, אייכא למייעבד ספק ספיקא דאסטור לטפק ספיקא הרשות, וכגון שטוראה ליום מ' של הולד שני שהוא יום מ"א מן הולד

יב) כתעת נדפס מחדש בסוף ספרו שווית גנת וודים חלק י"ד קונטרא י"ד קונטרא "טלחמת מצואה".
יג) עיין העלה יב.

היאורים

ביאורים

טסן גן ממנה 67:

המפלגת בתוד ארבעים. נמסונם ענוודת קגרטוי (ס' כו) פקק
זיהו מ-ל' לומולקה מעה מונעם לולב ומן תומצען צערן מונעם לוב

נְתַעֲרֵשׁ מִדְלָמָד נְדוֹם הַמֶּלֶךְ

הוות עי"צ. ולה
מדכים לעיזור
על נסימן קפ"ט
הוות נלומו פעם

(ג) **עין סט:** ואם איגה קשורה בה זכו.
ה' על נב' דנקעיף ו' מנולר
קמונעם ר' פאילין גמסת צלען ביניין מצום

הגהה ויכן מוקלן הוא נל' לרשותם דס (או גאותם ממיינוחם נס' חילך)

ממן דוחמי) ונשנו נאכן הס נם גמר ניילה כך ונמ' לרמה דס מנג' הס נמ' עלייה מילא מנט' ניריך נפירוש ממנה:

וצדקה שתפסיק בטהרה ותבדוק כל שבעה ולא תחילה [ב] למנות עד יום חמישי לשימושה ונוהג עמה בכל דיני נדה לעניין הרחקה אלא שנדה גמורה אסור לו לישן על מיטה אפילו כשאינה במטה וזה מותר לו לישן באותה מיטה לאחר שעמדו מאצלו ואפילו בסדין שהדם עליו:

סימן קצד

דינֵי יולדת ומפלחת. וכן י"ד סעיפים:

א (א) יולדת (א) אפילו לא ראתה דם טמאה כנדה בין ילדה חי בין ילדה מת ואפילו נפל וכמה הם ימי טומאה עכשו בומן זהה כל היולדות חשבות يولדות בזוב וצריכות לספר שבעה נקיים נמצאת אומר שיוולדת זכר יושבת שבעה לידיה ושבעה לנקיים לזיבחה והיולדת נקבה יושבת שבועים לידיה ושבעה נקיים לזיבחהימי לידה שבעה לזוכר ויום נקבה אם לא ראתה בהן עולמים למספרת זיבחה ואם (ב) שלמו שבעה נקיים בתוך י"ד לנקבת הרי זו אסורה עב ונילטן' ובאים טבלת קונס לבן לא עלתה לה טבילה:

הגהה ולוחל צנעה נוכר ו"י' לנקננה מומלחת נגעלה מיד מהלך ספירה צנעה נקיסים ולג' מוחר ורלהמה מיהו יט מקומות ו[ד] צנוגין צחין נוגען תוך מרכזיות נוכר וסמוינס לנקנזה (פה יופ' נס' מהלי'ק) אביג'ם מיט וגולונלה פילק עירל' פמיס וונמאל'ו' (ו'לון לטמר נמסוקס צלאגנו לסתמייל (ליב'ע) חכל' נמקוס צחין מנאג חיין להאמיר לבַּל רלהמה דס' הדר צנעה נוכר ו"י' לנקנזה וספירה צנעה נקיסים מותרת נגעלה (הוועט אדקן פיען כי'ה) חכל' הא מוחר ורלהמה פוליל' טפת דס' כהכלל טמלהה מ' ען גע דמלחווריימל דס' מואר קוו' כנער פצע המתנאג כל' יטראלן צחין צוואלן ען דס' נוocial (כ' ו'ליגו וווער וטומקיס נס' בגנווילס) ודיגו כטהר דס' חכל' דבל:

ב ב המפלת [^ה] מתוך ארבעים אינה חשושת לולד אבל חשושת ממשום נדה אפיקו לא ראתה: ההגנה מפני טלי מפער לפמיים רקנגי גלן דס ונפקד מיה למדן למאל עקמפלס טענאה נקיים מומנת וולינה מוסקמת גולן (למי עטמו): ג המפלת כמין בהמה חייה וועף או כמין דגים וחגבים ושקצים ורמשים וכל צורות ולד או שפיר או שליא או حتיכה שקרועה ויש בה עצם עכשוין שאין אלו בקיאין בצורות חשושת לולד ואם כלו שבעה נקיים בתחום י"ד יומם אם טובלה קודם ליל ט"ו לא עלמה לה טבילה:

יד ילדה ולד חי ואחר כך הפילה שליא אינה חוששת לולד אחר אלא תוליה אותה בולד שלידה כבר עד זען כ"ג יום אבל אם הפילה נפל תחילת אין חולין בו בשליא שהפילה אחר כך וחוששת לשלייא ליתן לה ימי טומאה

ה. יצא השליא תחילתה אין תולין אותה [ו] בולד שתלד אחר כך אפילו הוא בן קיימה וחוששת לשלייא ליתן לה ימי טומאה של נקבה:

ו. יצא מקצתו שליא ביום ראשון ולא נגמרה יציאתה עד יום שני חוששת מיום ראשון אבל אינה מוניה אלא של נקבה:

וזו המפלת דמות בהמה חיה ועוף ושליא קשורה בה אינה חששת לולד (ח) אחר (ט) ואם אינה קשורה בה מיום שני:

קצג [א] וגומדר. אף על פי שהdots שותה וירוד, ומוטר לו לפרש באבר כובעין על דם טויהר איננה צריכה לפזרו:

(ש"ב בהגיה) (ד) שנודגין, והטו"ז והש"ק כתבו דאיין צריך להנוגה כן: (ה) בטור מ'. בתשובה עבדות הגרשוני (ס' כא) פסק ובדוחו כי מצעריך ליהדר לכלהה מטה מירוחם משום זה: (ב') **למנזות**. וכותב הט"ז דרכ' דנהגנו ואידנא להתחילה מיום הששי מכמהור בסימן קצץ (ס"א בדמ"א) מ"מ

בגן מתחולל מיום ה', ועינן סימן קצין סעיף ד' (ס' ט' מ"ז מזה):
קדגד (סעיף א') **אפללו לא ראתה.** ואשה שישבה על המשבר ופסוך
 מהמה החרבאים והאזורים פסק בחשותה נחלת נהר (ס' ט' דבריה
 למונע': ניקום גזר עירובין ניקום סק' א' דרישותה שבע' כ' שערטו. היינו שלא
 דראתה עד י"ד נתקבלה דאליל ראתה ערכיה ניקום מחדש. ט"ז': [א] ליל ט"ז.
 דראתה עד י"ד נתקבלה דאליל ראתה ערכיה ניקום מחדש. ט"ז': [א] ליל ט"ז.

ג המפללה א) כמיון בהמה היה וועוף או כמיון דנים וחגבים ושקצים ורמשים וכל צורות ולד
או ב) שפир או ג) שליא או חתיכה שקיעה ד) ויש בה עצם עכשו שאן אונ בקיין
בצורות ח) חוששת לילד ואם כלו ז' נקיים בהתק י"ד יום אם טבלה קודם ליל טז לא עלתה
לה מריילך:

שבט הלווי

פְּקַד הָרֹחֶם (בְּנֵי לְהִלְלָה כְּפֻמּוֹ) צִוְּוֹת לְפִי קְלִדָּה,
יְצַדְּקָה זָנָן כְּזֶה מְלָאֵךְ מְסֻמָּךְ, וַיַּעֲשֵׂה זָ"מָן.
בְּדִיקָה מִי סְפִירָה הָלָן נָנוּ מְסֻמָּךְ פְּנִימָה קְלִסָּס הָלָן
הָלָן חַדְקָה פְּתִימָה עַזָּה קְמַכְזֵר, וְלֹרִין
לְגַבְּרָה גַּזְבָּה זָ"מָן

(ה) הקבר: גמלוניים דנו هل סין פמיהם קקדר
 סול דוקל נסינכה סטמפנייס הוי
 היפילו צפתיימה מכתוזן, וכגונ' (מאלדו"מ יו"ד
 סק"כ) גיטט נז"ע וווטה לאטמייר, וכגוון' (ספ"ג מק"ז)
 גוטס לאקל, ולמעטה מהמייסים
 נז'ה סץ ידיען זאגנשו על קרטאס, וגס גוז דוקל
 צפתיימה סל ממס כגן ע"י מלכיא, וכמבעז
 גמלוניים להן לחוץ נגידיקט רופף צדריך כלל כי
 מגיע רק לפולודור גלודק הקמייס, והס נכסם
 נפשים מרגניותס כוה, וענין מאכ"מ נחלוכות לעיל
 קפק"ס (ס"ג חותם ד').

א) כמיון ברמהה: נטמ"ק (סק"כ) סופו ממתזעגה מהלכמה (מ"ה מ"ג) قول' כמיון הלא ונהמה לא מומל להתייחס צלול גינויו. מאכזב, ומיקד לדלקור נגידות לו מימה.

ב) שפיר: געוו פענכה צל' קולד טז' מונגי. העמאנם וזרוכר פוניגרא.

ב) שליא: טמונת נסיך קיסר נסיך קיסר.
 ג) דוש בה עצם: *טפ"ס* (*סקפ' ז'*) כוונה ד'
 מחייבים גס כטהין עדים, חכל גל מה
 לדרישתך, ולפ"ז מ"ה צפטעמיס יולא דס קיון
 אין מותג גולד, דולד קו"ה רק כביס זולא
 מהיכא סיט כה עדים, זו ספיר או צילין,
 כביס לייקס דחוטסיטס כיוון דלן דקיטין צו
 חכל דס גולד שנקלת היינו כלום, וספוגה גל
 שנקלת הוי ומם צנעלה זמן דכ' נמי, וכו'
 וולד נקריך ווילא נחמכות, זו דס שנקלת
 דמחילה סלין ווילו' וולד כיוון צלעינו נצל,
 יולא חילר ב' מדיטס, כטנלה צטפקד' להה
 דההילו' וגרכט. ולפ"ז ליכת נפ"מ פידין

ה' מתכילה, וגפנום כיינו מטכילה חמכונה, לבדרך כלן הן מכה מהענלה הילג נילע טכילה, וכן הוועג ניכר טיגן (סק"ד) מס' עוזת פגרכויו (מכל"ה) סוקום כה, וכוכב דרכם דוחפער כלג ר' מגופה וככז' קימה מעוגרת זאנגע גלגן מלמו. ובפ' ז' (סק"ג) קוזע

לפיהחת הקבר: נחלמיים נמתקנו הגדלה מוקנש מהבז (מ"ב ס"ע) שצaged עלי, ובצוטה ס"ה למומת מעליה כל כהן, לנו מרוי חכמים נכם לטקל על דברי חורה לנו נחמיין ווון נירך תלמוד.
אבל רוג' הפטומקס הילקו על עיקר מיזוגם, ודעת הפלמי (ס"ג) וגוו"ג (ה"ה"ע ס"ט) והוו"ד (מק"ב) וס"ד"ט (מק"ו) וגוו"ה (ס"ק"ט) דצין לדפער שאלת מלחה דס ג' וג' (מקם"ט) דצין לדפער שאלת מלחה דס ג' מהדים לרוכשים ניעורו, מל' כל קימה משכלה קולד ארכומה לר' הילונה, מל' כל כהן נל עלי' קודס לו' מהרי' לדמה. מהנס צומניין שאון רוחים ומם ג' מדיס, לה מלה וסת רגילה ור' הילא מעונלת, וויק' נכם ט' למוץ. ומתקבר בגס נרלה'ית מעט דס ג' מל' מדרין ומתק בלאו' מיש טביבה. וויס' יס' עוד מהפניש לאסוציא צל' נחנברס קודס, וויק' שכמה כמו פירץ נעלם ממנה. וולפוך מהען צ'ז'

מארחים והן מטוחנין מוסס פתיחת הקבר.
ומצוי ציט ללהקה ליריס גמלוט צמיינַי לו מתייש
ונפקקיס, וכמיילט נדקה ווילג דס, דס,
זפפת'ע'ס סס זוגה מטו'ה חט'ק (סקע'ע'ט)
להם שפחת נמלל פגוע טורוה לא'ע ווילג
מנאיג נילcum, ומאתמע דשפחת פתוח קלח יס כננו^{וילג}
סס פתיחת הקבר, הילג מעשה קמליטות
ודברגה נסיט שפחת נפהח מען כבר נמאז
שכיז לו ציעני ווילג מוסס החהלה לילך דק
המלחץ שטונר נפהח מען ווילג רחמס, ונפלט
וליליה רכשיהם ווילג צוילר הרמס ניכר פטיש
מחילה עד שארכופלייס קוגרים לפעמים לא
פפח קרמס נמליך צי וצלייט כדי סלט יפלו^{וילג}
מהלעת הרמס, ווילג חן נומר דעתהו
נכ"א, ווילג שמענו צונזקיס דכער וו, וכנוו^{וילג}
סנטס נפהח מען כבל נמליך צמיינַי לו מהלעת
מציען ווילג וב פתיחת הקבר וטסוויה כתלהן דס,
ולכו'ע'ס חן דכער ווילג מילחמס חיינו פתיחת
הקבר, ועוד דמגוזר דס נלמס צי פתיחת
נתוק, לרבות (ו). ד"ס קמ"ל' (ב) בוריילו פראַל'ע'ס
וון שערגו מלל בעדלא. ווילג גס לפידין
בקנן דק"י'ל ולד סנה להאל נפלן כן מ' יוס
גילד פדרין כלמ גרכיה, ווילג מהלעת מווין מ'
יוס, וגוז גויהה דרוו זלען ממיריס כהמ"ס
וילג היינן זקיחת מעודרט קודס טנילא למולווע
וילפצל נפודום גרכיה. זו'י דעד ג' מדיטס פדרין
המלח זלמ גרכיה, דהו צויל'יס ריקום גרכיס].
— ווילח מ' יוס, הילג היינן מירוקס כלל למלעת
הען היפצל פבדות לח'כ נרכשה מאוחר ברמ'ה^{וילג}
ציו'ר (ק"ה ס'כ'ג). ווילפצל נסמוון צו'ע על
יילס "חולנער-קיהונד" מהר פרלוי צע' זילומיס
שלאן ריקום, מך הילג למפור כלל ען זילומיס כלע
וניכר מה מון'ים, מיין צמוי מהל צעומיס
הו גרכמה צבעוות.

ג אסור לשכב על מיטה של נדה אפיו
בשעה שאינה במטה מפני הגול עבירהה.³³³
וכל המרובה בהרחקה והרי זה משובח.
ה ראוי לאשה לייחד לה בגדים כי מי נודה
כדי שיחו שניות זוררים תמיד שהיא נודה
בהיכר הגדים,³³⁴ בקשוי התירו שתתקנש
ברונו ותחדר בגדי שמלא תבונה אל בטלה.³³⁵

בגדי נוראיים, שאל ואגדה בגדים. כל שmorphik ממנה ביום ראשון של גדה מתרחק מגנו לעולם עד שטספור ווּתבָול כהוגן, שעדיין היא בכרת כמו שנטבאר.³³⁶

כ' כשהאהשח הושחת לעונת וסתה הזרו מקצת בעיל הוראה שנייה אסורה אלא בתשミש, אבל שאר פרישות לא החמירו שניין כאן אלא חש של דבריהם.³³⁷

יא. מותר לאדם להתייחד עם אשתו נדה
בבית,³³⁶ יב. הכללה שנכנסה לחופה ולא גבעלה ופרשה
נדזה אסורה להתייחד עם בעלה. אלא הוא ישן
בין האנשים ואשתו ישנה בין הנשים.³³⁹

פרק תשיעי

כבר ביארנו³⁴⁰ שאין האשה טובלת ביום הספירהה (אללא) עד הלילה. יתר על כן גורו שאפיilo ביום ח' לא בטבל ביום מפני סרך יום ז' ³⁴¹ היה שם דוחק כגון שהוא דלתו מודינה גועלות בלילה או שהיה מקום גוזרי היה ולסתים או מקום צרה יותר³⁴², טובל ביום ח', לא היה שם דוחק וטבלה מה שעשה עשויה³⁴³. א. דין התורה שתהא הטובלת מענית בעצמה סמוך לטבילהה ובודקת כל גופה שמא

נזה בשכונתיה. 335 שבת סד ב' נקדים הראשונים אמרו שעלה הכהן ולא התקשט וכוי עד שבא ר' יונה ולימוד א'ב אהה מגנה על בעלה. ועי' טור שם ושו' סעיף ט. ועי' אבדר'ן כל המגבלת עצמה בימי גותה רוח חכמים נזהה הימנה וכל המתקששת אין רוח וכו' 336 למללה באות א'. 337 סג ב' אהרה לבון ישראל שיפרשו מנשוי סמוך לוסתו' ומה מאיר רבנן עונה. ועי' ר' רבנן פ"ז הי"ב, ובמ"מ שם והג'ר'ן ח' הביאו לשון רבנו ושכנן פשט הדרותה, וכן בטור ס' קפוד ושו' סעיף ט. 338 סנהדרין לו ז. 339 מחותות ד' א, ועי' יבמות ל' ב. 340 למעלון פרק ז' א. 341 ס"ד ב. 342 שם ואפשר שצורי'ן פרק א' או מפי צינה. 343 והיו דוקא ביטום ת', ועי' תקון: נקדים טבליה ביטום ת' בפניהם אמר טבליה ביטום ת'

רוחיצה כמו שהיתה קודם קודם רוחיצה בכרת, שאי־
ולך דבר שמעלה מוטמאה לטהרתה. אלא טבילה
במי מקוה או במעין.³²⁰

ב. צריך האdam להתרחק ממשוות בים
טומאה לעזלם עד שתשפוך ותטבול, שנאמר ו'³¹
ולא אשה בננד טומאה לא תקרב שם קרבן

ג. כיצד פורש ממנה לא יגע בה אפיק
באבעצ'ת כתנה³²², ולא ידבר עמה דברים בטליין
המ מביאן לירדי הרגל דבר-דבר³²³, וכן ישכב עמו
על מטה אחת עפ"י שניהה בכוסתון ואינו
ונזען זה בויה³²⁴. יתר על כן לא יכול עמו
על שלוחן אחד ואצל' בקעריה אחת³²⁵, אין
אללא שלוחן אחד פורט מפה אחרת עצמן
משום היכר³²⁶.

ד. ו אסור להסתכל אפילו בעקבה של אשר כשהיא נדה, ואצל בשוקה ובבל מקום שאירן מגליה, וכל המסתכל בהן הווין לו בנים זכרי שאירן מהגונין.²²³

ה. ואסור להושיט כלום מידו ליד אשתו גור או ליטול מידתך מכיוון שהיא אשתו צריך ברכבת ימירה.³²⁹

ג. כל מלאכות שהאשה עושה לבעה נ
עושה לבעה חוץ מהמצוות המתה בפנויו . ול³³⁰
זהו וזכות מים על ידיו ורגלו לרוחן אותני³³¹
ושלא תהא מוגנת לו כס ומנוחתו לפניו
השלוחן כדרכתה אבל אם היתה מניהוחה על
השלוחן ביד שמאלי או שתניחנו על הכסא שלפניהם
המשמישין מותרי שחררי יש להן הילך
לברחתה ³³²

דיק שמיני

הנדה והוובאה והיוולדת שלא טבלו הבא עליון
עד שחתבבול אחר הימים הספרויים. אין
ערווה ¹⁷ מאי עולה מטומאה וווצאה
שחטבבול הילדה שנות חיוב כרת, שבימם
אפייל לאאר כמה שנים חייב כרת, ורוחצו במל
וטבילה תלה הכהוב, שנאמר ¹⁸ ורוחצו במל
זה בגין אב לכל טמא שהוא בטומאותו
שחטבבול ¹⁹,
ו. וכן אנה עולה מטומאה עד שתו
טומאה של קדשה, גבורה, גבורה
בר בזמן הוה
וילדה נקבה
גראן ייד ווורה
שחטבפלסוק ²⁰.

רבען. 313 עי' ברבען לו א' (עמ' קמה) וממה שהארון עירובא
בונה. 314 עי' טור שם. 315 עי' לא. 316 ד"ה
רבנן הביאוה בטדור סוטוי קקד ובמ"מ פ"ייא' ר' הרשא'וים
ובוג'ג'ו' ורשות'ב'א' בשם רבנן, וכ"ד הרשות'וים
ב"י שם ד"ה כתוב הראמ"ב אעפ' ובמ"מ כתוב שקר נון
ונוחאים מורהין כרבנן, עי' רמ"א וכו' קקד סק"ת
ירדו עליהם קר"ז
לט' 317 עי' יbotות נד. א. 318 ויקרא טו. יה. ועי' תורת
יוםא עח א' ד"ה מבאן, ואוזצ'ג' החיגית יא א' שדרון
וז' מן הגאנזים. עי' תח"ג ליק סי מה הליש ט"י
ומה ש"כ' וריש שער המם לרשבאי, ועי' חוכ' מ"ב
מצועז' זי'יב. 319 לשון רהמ"כ' איסירוב פ"ר
רכבא לו, א' דמי' קקד מרובנה ועי'
ספיע' ב', ועוד סדרו
א' (עמ' קנו').
אם לוויה טורת
לט' בילדתה בימי
ירדו עליהם קר"ז
קקד מרובנה ועי'
ס' א' וטור שם.
רכבא לו, א' דמי'
קקד זי'יב, וROLAN CARIT

בדם הבא מימי טוהר יבואו לומר שכל שאנו מטמאן אותה לידה יש לה ימי טוהר. וכן יבואו לטאות בספרות זיבתון ולומר בשם שאין דם זה מטמא וסותר בספריה כך והוא עולה → והרי הדברים קי' אם החמייר בנות ישראל על עצמן שאפייל רואות דם טפה כחרדל יושבות ו' נקיים ולא רצוי להוציא עצמן בחקנות ב' י' שחייב, והוא כדי להציג שתהא ספריה כל שוה כל ימיהן ולא יבא לידי טאות כל שכן שיהיא להן לחוש שלא תהא האשה שופעת ומשמשת. לפיכך כל הרואה דם טפה כחרדל אפיילו בתוך ימי טוהר חשב ו' נקיים אבל ראתה קודם שתלה, והרי זה בכלל חומר שהחמייר בנות ישראל על עצמן. עפ' שמקצת מקומות נזהגין קולא בימי טוהר, כבר הסכימו הגאנונים ועשוי סמיכה והחמיירו על כל מי שייעשה כן. אלא הרי האשה שרואה ביום טוהר אלה כמו שהיא בשאר הימים שרואה בהן.³⁰⁹

פרק שמני
אין האשה עולה מטומאה וויצאה מין ערוה¹⁷ עד שתטהר אחר הימים הספורים, אולם הנודה והובה והיוולדת שלא טבלו הבא עליון לאחר כמה שנים חייב כרת, שבימי אפילו לטבילה תלה הכתוב, שנאמר¹⁸ ורוחזו בם וטבילה תלה הכתוב, שנאמר¹⁹ וזה בנין אב לכל טמא שהוא בטומאותו שיטבול²⁰.
א. וכן איננה עולה מטומאה עד שתטהר בטבילה למי מקה כשר, ולא ירא עליה זו חוץ בטבילה. אבל אם רוחזה במרחץ אפיי נפלו עליה כל מימות שבעולות הרי היא אוינה ונקלו בטבילה נקדים מכל דין ר' בזמן הוה ר' יולדת נקבה ר' י"ד וחורה שחטוף²¹. מדם נדה לדם שיש לחוש גמפלות אנו בדברה, והרבבה והלנה מדין להנהייג טהרה

רבונו. 313 עיי' ברובנו לו א' (עמ' קמה) וממה שהארון עבדו בנה. 314 עיי' טור שם. 315 עיי' לא. ד' 316 ד' 308 לא, רבען היבואו בטדור טוס'י קזר ובמ' פ'יא' פ'יא' ונה'ם והרשכ'א בשם רבונו, וכך הרשותם כי' יש ד'יה כתוב הרמב'ן אעפ' ובמ' כתוב שקר נוהגים ומורשים כרבונו, ועי' רמ'א וכו' קזר סק' ר' ז' 310 עיי' לו, נזה ב': אם ליה סותה זוכחה אפילו אינה רואה, אבל ברואה גם בלדחתה בימי הבאה צרכיה ז' נקדים והשאה והחמיין עליהם בר' ז' יומא עח א' ד'יה מאבן, ואוזגד' הגינה יא א' שדרון וו' מן הגאנום. ועי' תהיג' לך סי' מה הליפ' סי' וזה ט' ריש סי' ושער המים לרשב'א, ועי' חוכ' מ' ששי' ע' ריש סי' קזר. 311 ע' ס' א' וטול שם. 312 ד' להלכה כבבא לו, א' רמי לא סותהין ועי' חוכ' ד'יה אבוי, ודלא כר' מצער' ד'יה.

טורי זהב

יורה דעת קצב קצג קצד הלכות נדה

אֶמְנוּ שְׁפָתֵי כֹּהֵן

קצג א וגומר ביאתו. אף על פי שادات שופט וולד. (ח) מחויר גירושתו בו. נרלה לא טה ער וכנים מוך זמן דצמבר. וכן סדין דומול לו לפוכס כלנץ חי, ולן ניך סטממן עד דמיות הפליג, כן קבמיינו גטומקס. ודיל מקיף ניריה עכטיו כל קז וויל ניך צמיה, כן נרלה לא. משחה צולמינה חמת סריה לא וזון מוגבל צמנוחם עס קחטן אלה גנטוחין, וההרגן⁷ (עדי גפס שער הדרישה פימן הגלה ד): ב עד יומן קצטן נלה לקמן סיון קייזר טיען י"ה: (ט) קען הייל מהטן וקטנעה הייל הכלא וויל ממיידין צויס ציקיס גנטוחין, וכן עטה, וויל למורה קמכלס עיל וויס פילס צונעה נקיס וטנעלס זונע עלה. נרלה ניז דיל עיל צי צטלמאנס עטחה צלען דידן כוון ציל סיס לא צויר עיל קקדטם קתמונה גע צנעל קחטן וכינקה מיכף, גמלע צפטעס צסמאלה לעטם בגידור נמדאכ טמיינוע וויליכס למאו ולמנום צונעה נקיס, מלל מקוס צוין צלכער ענדרא ועסמאן קן י.lein לאפרילס⁸ מכה וא, וויליאס ממש צלאטס סימן קי⁹ י.וליאס ממש צלאטס סימן קי¹⁰ טיען י"ג לס עטמה וטנעלס כו' סטטן י"ג ולא תחילה (ט) למנות ב עד יומן חמישי לשימושה (ט) וגונגן מה בכל דריי נירה לעניין הדחקה. אלא שנרה גמורא אסור לו לישן על מטהה אפלו בשאייה במטה וו מורט לו לישן באotta מטה לאחר שעמדת מצאלו סוף סימן קי¹¹: סימן קצג

קצנג (א) וגומר ביואתו.
פליטים, נטול מין, כך מכמ' סטטור [עמות קלה]. וסיעו אף על פי שטול רוחה לד בס נצעתה ותמו מסמיכת: **(ב)** הגע זמנה גראות ולא ראתה. וכטול [פצע]

כמוג כלין, וופילו קויל גוגנה. כלום נמוליהכו. וואוקפה לב"י (שם לד"ה ומ"ז רינו) מהי הפיילו כוגרת, לדיבת כוגנומה יס' לתולת טפי דס דה, כיוון שלין לא דס מחוליס. ונורלה לדג קפה מדינה חלי רצחות. סמלחת, מה שס צודלי פול דס נמוליס וויל דס נדה, כוגנו דס פגיא מחוליס. וויל רהמה הפיילו כי מוממיין, לדחיי למטעני ביזן דס דם. וטמר קן קול מצחען דלגי מיליך דוקה סיכום צבורי פורקה דס מוליס וויל רהמה הפיילו כי מוממיין, לדחיי למטעני, הילן לאין נורו צרלהה כלין הפיילו דס נמוליס מהה נומיר נס צאנטער זאילן לפירוט מיל, מחוליס לרוי נאממייר מזוס לחמי נס נומיר צאנטנס צו, ווילן נס כביחית צוגריה אכלו נמוליס צלה לא פירוט, להו קהלה דהפלין כי יון צעדין לא נורו לו סראחט נס נומיר צאנטנס צו, ווילן נס כביחית צוגריה אכלו נמוליס צלה לא פירוט, להו קהלה דהפלין כי חמייל צו, סטמיה לרמה ווילו לא דע צו. וטמר קן קהלה הפיילו לא צויהו סויל צלע לרמה, דסיעו צדקה עטמה, מכל מקומות יונצין שטפוצה צכנת ווע. ונדניטים צורויס, וויל כמו שטמיג מוויל ויל נס' גאנד דיאפונ שוויז יס' מלן, הילן אנדניטים הילטן וכפדרון: (ג) וחיףדו שכבת זרע. היל דזונען כהן נאנו וויל חמץ כהו שטמיג ריש קיינן (קיל'ג') (קיל'ג') לעניין מינימוד וויל. לריגיטה צו, יס' נוואר זאחס פיע פולצט נס ווילנא, וזונען, היל קין נקצט צזוס מוקס היל נס' גאנד כהן נאנו סאייל וככט נמעה ווינפער לדרהו היל יס' נקצין צממתיס דס, היל סוקן למאל צממל נומחפה צככת ווע. ונסיליס גוות צו (ד) דמק עטמן מינס צו: (ד) ווא תחריזי למנות עד יומם חמיש' צו. מילתי צבב מאיל' מפרלונג זאנטוט הטור קיון קיון (קיל'ג') דילך עטן פי דצחח צו געלו דאגה מומלט למונס מויס פקטן מכטורה טוינן קיון קיון (קיל'ג') צפוח יו צאנט, מכל מקומות נומת מהר נירלאה ווילונגה צל מומליין, מומלט למונס מויס חמיש' צו, וכן היל נאנו למונטה. ווילן קיון קיון (קיל'ג') מסקטני צו:

עד ר' חום ג' מהיריך י"ש
ח שבחה נקירים. אלה העמינים מורה צורלו להחזרה והוא נטה כן יצירע דה נרולס נאמהן צבנעה נקיין, ר' דבצ'ו' ספין אכ'ו' (פס' י' ספין מ' ר' כלל): גראש מ' טוט צ'יינ' יונגורו וויל'ה להאנדרה וככל מעונלתה נאכלת נאמכם ובכטמו צ'ו' אל' היל' הומלאה נרי לא' לא' דנקמי נזמי זוט סוט בכטעה לא' להלמי ים, נקומו גראש עלא' על דורי' הארכ'יס' (ויל' קיטון קרג'ן) נאנותה מיתוי, דיטס קנטטן פוקוא' בלה לא', ט' וויל'ה קיריאס' קיז'ון אשל' מטלחת' דהיס וויל' מיל' גראמלן דן מומייר גראטמן.

קימן קג"ו (פפ)

באר הנולָה
עם ציונים מהשׁ' ז

מיטוכם של סא"ג י"ט
בשש האזרחות. ק' גג ה. מימרלו דרכו
סתומולן נס דז ס"א ג' ז' וככדיותם לרכותינו
נ' מהווים ומנו וכו' וכעול
אצטמים דרכי יוחנן וליס
לקייט:

כט [גטוין] וט טן [עמדו קהה] וכן
טן טראט'ן גמור
גמי [גאָל ניט] טען ב
אַט [אַט]

לכטת[ן]"ק ר' קרא ל"ז סק
קיטון [ג] נכס דכ' קלו
בן-צ'ה כמג' המלומ'ס פילק
ה' ג' נטול'ו (טמפל) וילא
בכלה [ג]: סק [טמפל] וכון מטען
גאנטה ממייניזום סק
הוּא [ג] סקן כמג' נטול
מלרומה טמפל'ו יי' ד'ס
טס; מיניג' גלאן קוּל
ה' ג' :

צד י. רמץ^ט
להקota נינה י; ה.
מן מונגה נינה דן י.
ע: ט.
ס. סלמי^ט נססקי
ד"ר פיטן (ט. פלנוגט
ה'ג'ני ורכל גוֹזֶב
וולדה ננדטער אט דן
ע"י ו. וילנאל
ווארטהוּר.

צ'זונאים ל'רמ"א
גנס צ'זוניס מהש"ד
צג (ט) הגהות מימוניות
מלוקוטי מלך לו טום גן בשש
איכא מאן דאוחה.

טורי זהב

יוזרה דעתה כיצד הלבכות נדה

שפטי כהן קג

באר הגולה
עם ציונים מהש"ד

ציוניים פרט"א
עם ציוניים מהש"ד

הגות והערות
ס) נקודות ואותות
בדפוס ווילג כף י"ז
האטיטו ה' הנקודות נ' נ' מ'
טלו' קפ... ח' נ' לאטיטו', ונתקומם כבוי
ל' צ' צ' צ' נ' נ' נ' נ' נ' נ'
לן לאטיטו', ה' הננס נ' נ' נ'
רכ' נ' נ' נ' נ' נ' נ' נ'
נ' נ' נ' נ' נ' נ' נ'
ע' ע' דג' מ' נ' נ' נ' נ'
מ' מ' מ' ס' ק' נ'
יא') י' י' י' י' י' י'
ל' נ' נ' נ' נ' נ' נ'
ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
אל' אל' אל'

יכלה כל יולדת לר'ם סתי עכיהות, תמנוגל טמייה. ועל כן נגנו הנקיסים ז, ולפין פניהם טעם וגו. וזה רוחה ה-הגיהו נס כלול ופרט ספקן כרונע בסבירותן לבה יווי ידבה בינהיהם

טולון למקפר צנעה נק'יס, וכמו
ארכמג בטוויל [עמדו קפל] וכט'ו"ע
קסיעין זה, ווּסְכִּין ל'ת דמג'ם
כל'ה' נדבר וזה. ומ'ו, דהס' כן ה'ל
ממחמתן כל'ום, דליון ולענ'י דר'ם
פנסק כו' מיש דכאנצ'ילה תל'ין
מל'לה' הס' כן ה'ל פ' סכל'ו
הארע'ן זוכ' וסמנ'יס דינ'ק'ס
אלכמי ימי ליד'ה קריין, כמונ'הו
גמ'לדי [זאת] דכם כל' ומ' א'ל
טנ'ל'ה, ומה לי טון סמנ'יס ה'ו

סמלג נגה כנור להחמייל, וכן דניריו פטליין נל' קמדה ווילר שעל' מנג'ז'ר, כיון טרומט'ס רלה סמניג'ז'ט מלה, בס קריינ'ס צ'ישען ער' לוך ת'רלון, ואנו רווחן בקאלות קידוצ'וט מפלטה נבל אין צום יהא סממןין טבאות נצחים שטחובן מון' סמויניס גונדרה, חלמר טיזודע בענומו לכהה סמנס'ג, הצל' סמקין נבדר חליין' לר' יומסקס צין כלל גמקומיטי, קאנטי ווילס דפסקו מטנות רם'ה, עוד צלחן גראן פפראס ניל' מל'ה:

היקום (ב) נסגרן חלון מוקדש לזכותם (א) נסגרן חלון מוקדש לזכותם (ב) ווין לאביר מקום אונגו להם מילוי אבל נמקום חלון מוגן מן הטעמיה כל רק מז' צלחתם דס למור צעמה מוחר וולדת ערך לנכבה וספירה נקענו נקיים מוחמתה נצעלה (ב) (ח) (ג) (ה) גבן אה' חולש ווינה מטה לפיטר טפט דס ממילן טלה ווין על גב' נסגרן נכלת הדרישת נוכר וטהוניס נקבה (ב) כנור פקט (ג) המתג נכלת נכלת דס טוכר (ה) ווינו כטהר דס נכלת דכלה:

אלרכעים ב (ב) אינה חוזשת (ב) לולד (ב) אבל

ב איננה חוששת לולך. אין סול
כלו זו נקנאה, זה חס להים
גמלים נפומות מהלכניים יוס,
ווער עטמוי קמנז ועס' זינה ג. ה.
אלל מהלכניים יוס יס למוץ
לולך:

ב ^(ט) ו ^(י) המפלת בתוכה
ען לאלל צחין גועלן
מדולוילימל בס טהור קול ^(ז) עד

לען נור לפלוט ליל מ"ה ה' פ"ה, מעתס אכתנת, עכ"ל:
 ז. לחיו נגמר גפתום מהלכדיים יומם, חילול הלוגדים יום יט' שמות
 קמ"ק צנ. ואם פהילה ליום ארבעים אין לחוש להולך כלל.
 שבותות עברות הגושוו שאלת "א" שהחכמי שרכבתם שלחו
 ורשות" זנלה, ה' דיא' ליט' מ"ן סבירא להו דחשבין ארבעים
 הטבילה, ואין לווד מרכזיהם, שאם היה מعتبرת לא התרה
 אחר כך. אך אם שמשה עם בעלה אחריךך מצאה חתום
 שכבה אחריה. וסימן דברי, עדין הדריך ציריך המלווד,
 שבאו ממקומות אחרים. וסימן דברי, עדין הדריך ציריך המלווד,
 ג"צ. ועיין בתשובות שכבות ערך בפ"י[ל] שאלת ע"א:

ונגענו הרגשיים קיימים כ"ה מסדרם להלמוניה" ר' לוי הקהילתי אן אף צדקה והענאה:

ישין אם היה לנו נוקפם וופרוש כל מי טהור כמו שכח החכם צבי בחושך מ' ח', ואחד ברבים אלו אין גולות שתחשבו, אזון זה משפט פורה ברכה ע"ש. אשר על כן לאלה דפסחינו התיי' אומר דיש להחמיר וצריך לפרש בראוי מה. ומהו אם עבר ווירש באבר חי יש להקל ואין אריך כפחה: ד באבר מה. ובאריך כפחה:

(נוגע לברכו)

(ש) הדמיה רבך ירושאל שאין בזענין על רם טודר. ונופחקי אם רם איבעט כה' ושמוניות לך'ת. מעהו לישא ונופחיה, אם צידקה ז' נקיעים. והיוו היכא לולאה אחר מערת קבוצה בעלה וסורה ד' נקיעים, שובי חבעון והופחיה, דאמ' לא כן מא' לר' רוסכה להטבען ושלה דשיטים אויר מיחת בעלה. ונוואה דלאי מה' קבוצת השם המונגה להטבען בא כתמי' היושב על רם טודר. ג' גם בוה' מה' קבוצת השם המונגה להטבען בא כתמי' היושב על רם טודר ורשכ'ת ד' טודר. וענין סמן קע' סעף מ' ב' בערך מס' ס'ק י' משען להדריא רושכ'ת קבוצת השם המונגה כתם טמא, אלא שעיל חרכ'ת מצל'ו: ז' רדר'ת פחרורו (ש) ודר'ו שאר' ד' רב' ב' ברא. ופשט בעני' שאם תל'ל אדור לזר' ושר'ב בראוי טהור, אף שאר' ד' רב' ב' ברא. ופשט בעני' שאם תל'ל אדור לזר' ושר'ב בראוי טהור, אף שאר' ד' רב' ב' ברא. ומכל זה לא תר' ערך הטבלון, ע'!

ביאור הגר"א

כג. עין שם בוגרמאן (נודה, ב), חכמים היינו תנא קמא כרא: [ג] אבל הושתת כר. אפילו לנצל, כרבי הירוה (תש. כא), וכרבוי יהושע שם דרכ' כ"א (יע"ב). דרכא שם ס"י (יע"א) כבירא דבבון כוונתויה. אך על בך דרבא בכירויות י' א' אמר דאפשר בר', היינו לפרטיו מילא רוחבך, הדוא' פ"ז סימן א' רושב' א' (וותה הכתה ביה ז ש"ו וכ' ב':

פתרונות תשובה

רב מונה. וכען ראייה מאה דאמר רבבי זעיר זנדה שא. בא' בנות ישראל החמירו הרבה בעמן שאפללו וואות טפת רם כחרדל, וכחכו מהלמי' רוביינו יונה בברכות נבכ. א' דהה שאפלי' בשם יש מפרשין דריל' למראה ההורל, וכסבירא להו דמאה טהור הוא ואפללו היכי החמורי, ע"ש'. אבל ספק שברכו על טבליהם, ולא לשלחתם טעם סוטס פוקט למלר של שא' ברכו, אלא לא כרכוך דמעשה בהי הא' מנהה עריך ברכה כלול' עלמא. יונין שם עוד שכך דיש להלך בון' מנוגא בש' ואל' תעשה לאסור דבר מה, ובון' מנוגא דוקוט השעה בחון' מנוג' וועוכה. וויל' וה' בנזון' דיזין כיון' שנגנו סייסו' לבנען על דם טהור, והעכבר לעל' הו' העכבר על כל טושתו אנטק' נשלל'. יונין ספק, שם אין הטבילה הו' מדרינה, וביע' ברכה באמת', והכי נהגו, ע"ש*. ובאמת צ"ע לענד' לדינא בכל הכתמים, הייכא שיש ספק אם לטמא או לטהר, בגין' שנוטה קצת לאודמיות או שיש ספק אם הוא כגריס' וויכיצא, והומרה ממחרמי' לטמאו, אך תברך אח'יך על הטבילה... וויש הרובת דברים בוה. ווין פיר' מגדס' רוחה חימ' בפיהו ולהל' עליך א' אוות מא' וויבוראות הו' רעל' טקון' צ'ק' ט' [ז']: [ז'ב] בתריך הארכיביס'. עיין באור היבט ס'ק' ד' בשם עבוזה הגראשו' דוחשין ב' יומ' מיט' הפטבילה, אך בכתום צורץ תלמוד. ווין בשות' תשובה מאהבה חלק א' סמין' ע' שכחן דאיין וה צורץ תלמוד כלל, דיא' אמרון' בס'ס' ברורה דף' ג' [ט' ע'א]. דלא פמור הכתמים בכחם להקל על דבריו רוחה, אלא להחמי', אויל' למנונה מ' יומ' דיט' טבילהה, אט' משבחת שכאן הכתמים להקל על דבריו רוחה, ע"ש. ומשמע דבראייה גמורה מורה לו', וכמכורא שם להז'ה. אכן בספר רוחה דעתה וחוויות ס'ק': כיואויס ס'ק' ב' חלק עלי' גומ' בו', מטעם דתא תחיך' ג' חרשים לעירובה אפלי' ווות' וווכעתן. כמו' שכחוב בסיטין קפיט' [סענ' ג']. אלמא דמציא לרואות, ע"ש. ווין' בחשכה דבורה ומחרואה אסק'ן. להקל אבן' עדור' סיטין ס'ק' ט' וויא' רוחה. גומ' בסדרוי טבירה ס'ק' ז' חולק עלי', וכן השיב בחשכה התם סופר יונין ס'ק' יונין' ס'ק' ז' וחליליה למס'ר' וו' וכל' דבורה ומפלחה וו' יעדעה שפירוש בעל' מנהן, לועל' מספקין בספק וו' ווושב' ייד' יומ'ם, ע"ש. וככל' דילא דלא חמתcum אט' כל' קפיט' רוח' ז' כ' דראות שמעשן אדר' דכער' עבוזה הגראשו', ווין' בספרי תפחי תשובה לאבן' העור' סיטין ד' סעיף ייד' בד'ה' לא אמרין [ז']: [ז'ט]

המכוון על עמן זה הוא נושא שלם וŁהממי בדרכויס וכן המהיג גרויג מקומות ונילאה לי קימת טעם גדול דלן עצמי סצניות כדורות הלהטוויס ופעמים ציוויל בלבד לרשותו קודס אין הנטמות וגmr לידה נחל אין הנטמות נך וצוחו לנעומת לסוקף יוס כמי טרלמה ע"כ ול' גראטה ל'יך דכל אבן שול מיטפה דס מלבד סחמיי טו וחין לריא מימי מכמי הקמלמוד דצמאל מדין דגש פצעה מקנה נט וויל' צניעס חנוך מהר ספטענער מיליאס פפער גנס כס סי' גווגיס ליקור דס טוואר: וויה"ן חמאנ פרק ב' דצניעום (ג. דה"ה ע"ד) דעטעה דקנץ

וההו מותר לבועל על דם טוהר כל הרואה טיפת סם אפיקו בחוך ימי הטוהר תשב שבעה נקיים והרי הוא בכלל חומר שהחומרו בנות ישראל על עצמן אף על פי שבמקרה מסוימת נהוגין קוליא בדם זההר כבר הסכימו האגונים ועשו סמכה והחרימו גל מי שיעשה כן. ובבעל הלכות כתוב שאף בזמן הזה נהוגין במנח (ט) ובאשכנז ובצՐפת נהוגין בו היותר:

הַרְמָנָן^ג ז לֹא קָרְבָּנָן כִּי מֵתָן
דֵם טוֹאֵל מִזְסָס לְכַסֶּס קַמְפָצָס זָמָה יְטָשׁ
פְּפַמְּמִין כֵּן יְסָס לְמוֹת קָס יְנָגָן קִימָל
מִיְּנָמָר שָׁמֶל יְטָהָר מְעָמָת נְמָוָן סְפָק
יְוָלוּת אַיְזָצָמָה עֲלֵיאָן נְלָאָר וּנוֹקָנָה
וּלְדָלָק שָׁמֶל יְנָגָן צָסָס קָלָם שְׂיָרָי
סְפָלוּת אַלְלָאָן לְבָסָס לְבָס טְוָמָה לְדָה יְסָס
לְבָס יְמִי טוֹאֵל כְּחָן). וְכָמַג קָרְבָּן בְּמָגִינָּס פְּלָקָן
יְיָי (כְּגַם) עַל דְּבָרַי הַרְמָנָן^ג קָרְבָּן חָנוּ
נוֹגָנִים וּמוֹלִיסִים: וּמְשֻׁרְבִּינוּ בְּשָׁמָן

דברי משה

של ב' טבילות אין חילוק בהן אם הוא תוך שמנois או אחר כך רלוולות היא בנדטה עד שחכוא בימי לא^ט מ"מ אפשר דאותן שנגנו מהג� זה וראו להחמיר בדברי רבינו חם תוך עיקר ימי לידתה והיינו תוך ארבעים יום לזכר ושמונois יומ לנקבה אבל לא אח"כ וכן וכגד ר' לעז[ן] אמר נראה דמרובינו חם החמיר על עצמן פסק מהרי"ל (היל' נהga פס) ריש להחמיר ולהרחיק אחר לידה פ"א יומ עכ"ל ונראה לנו דמהרי"ל סבירא ליה גם כן הטעם משום גזירה דלפי הטעם שפירשתי צריכה להמתין לטפוז ז' נקאים אחר שמנונis יומ רשותנו יומ אינן עולין לה בנקאים כן נראה לי לישב המנוג ומ"מ עולין ימי הלידה אף על פי שאינה רואה בהן א"כ ליריד שאן נהגין בשתי טבילות א"כ פשוט שצרכיה להמתין מלפסור ז' נקאים עד אחר ארבעים יום לזכר ושמונois יומ לנקבה ומזו משתרך המנוג וכל אין מהחות כלל בז' הנהגין להחמיר בדעת רבינו חם וاعז' ג' דלטעס ז'

א'

(י') ובאשפנו ובצורת גותגין בו יותר. ומפניו (ה' שמענו באלתנו נוגין כן). מורי ולט (ילע' כת'). (ח' לאניא ל' גותגן ט' לח'ו לו ה' נוגן הגותג והארונות

כך) וכן הוא להגדיר כרומבָּן: כתט' ב' של מהוריִיך הוא שורש קמְגַץ: [...] יוש הכרמל בינויהם דשם מבואר לדקדורי הוא גדור כדי שלא ישכח עונה דיל מל' מיל פ' (ועי' בטז' סק' ג' מה שכתב על זה), ואילו ב מהוריִיך מוכח שהוא גדור שעשו כדי שלא יבואו לולזו באסרו נודת עיי' שיש בריש החשכה: [...] עיין סימן גז העשרה הקמג: [...] אף על פי שישוון שהוא מותה. כן הוא בירכ' ש: לא[*] עטמי לשון הגמורא לענין גורה בשבעת ו' סדר עכ' [...] עיין עליל העשרה ז'ח: [...] ב' ל' מ' דלא סיל' הדעתם הוא דוחישין לרבעיו אם אשר לפ' ז' הוא מרידיאן, אלא משום גוריה ומגרור האגדורה שהבראו לפיל והמהוריִיך בשם הננייא, ראה לא פרי הטעם וכו': [...] צ' ע' דהא לענין צרפת כתוב הרמב"ם דונגן בו היתר מכובא בכ' וכו' ובלחט ושמלה (אותו ב傍ג'ה) הקשה עוד דנס בסמ' ג' כתוב דבאסכנו וצraphה בעולין על דם טהור, ובתוכה דצל' בשומה המתהוג: